BILLIE GREEN

Pentru că Te-am Dorit

EDITURA MIRON

BILLIE GREEN

O întîmplare absurdă i-a legat pe veci: la trei luni după ce luase un medicament cu efecte secundare ciudate, inocenta Toby a aflat că este însărcinată. Şi a plecat în căutarea celui care era tatăl copilului ei...

Lei: 11500

THE LAST HERO

by Billie Green

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

BILLIE GREEN

Pentru că te-am dorit

Traducere de Virgil Florea

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Toby îşi ridică brusc capul şi camera începu să se rotească, înnebunitor, în jurul ei. Inspirînd încet, îşi dădu seama de realitate, iar zgomotul petrecerii şi lumea din încăpătoarea cameră începuseră să se îndepărteze tot mai mult de ea, care rămăsese aşezată, singură, pe eleganta sofa albă.

Pentru un moment, se luptă cu starea ei de dezorientare, apoi simţi că o părăsesc puterile, pleoapele i se închiseră şi ea se lăsă cuprinsă de senzaţiile calde, ciudate, erotice.

Vibraţiile care îi sensibilizau terminaţiile ner-

voase aveau ceva din ceea ce ea nu experimentase niciodată. Un zîmbet vag, aproape indiferent, îi apăru pe buze, în timp ce se întreba ce se întîmpla cu ea. Apoi, fragmentele de realitate persistente se loviră surprinzător de visul spectacular, tehnicolor, şi se simţi pierdută.

Toby închise încet uşa apartamentului în spatele ei şi se sprijini, slăbită, respirînd greoi. Brelocul cu chei deveni dintr-odată prea greu pentru degetele ei tremurătoare şi, cînd acesta căzu pe podea, recepţionă zgomotul de parcă ar fi venit de undeva, de departe.

Un val de transpiraţie îi acoperi faţa şi corpul, făcînd-o să se simtă prost. Trăgîndu-se de lîngă uşă, se îndreptă, uşor dezechilibrată, spre mica baie, de culoare galbenă, de lîngă dormitorul ei şi dădu drumul la duş.

Hainele parcă nu voiau să-i alunece de pe corp şi se simţi cu totul obosită cînd, dezbrăcată în întregime, păşi pe faianţa micii cabine a duşului. Apa caldă i se prelingea pe corp, părînd mai degrabă să se amestece cu transpiraţia, decît să i-o spele. Luă săpunul şi începu să se frece încet, dar cînd îi alunecă din degetele amorţite, ea decise să îl lase acolo unde era, simţindu-se prea nesigură pe mişcările ei, ca să încerce să îl prindă din nou.

În timp ce își spăla urmele de săpun de pe pîntece și de pe coapse, fu cuprinsă de sentimentul că tot ce i se întîmpla nu era în regulă. Sprijinindu-se de zid, încercă să afle cauza stării ei, dar aceasta părea tot mai confuză pe măsură ce încerca să se apropie mai mult de ea.

Cîteva clipe mai tîrziu, în timp ce se ștergea cu prosopul, nu-și putea da seama cît timp își petrecuse sub duș. Din nou i se păru că se pierde în spatele acelui val de confuzie.

Se îndreptă încet spre dormitor și se așeză pe marginea patului ei mic, acoperit cu o cuvertură din satin. Luînd receptorul, privi automat spre ceasul vechi, din alamă, de pe noptieră.

– Cu doamna doctor Mathias, murmură ea, cînd receptorul fu ridicat la cel de-al patrulea apel. Sînt Toby, doamnă doctor. Ceva e în neregulă cu mine. Inspiră nesigură. Am vise din cele mai ciudate, continuă ea. Se părea că eram din nou în anii de liceu... și eram goală... Rîse încet. Și nimeni nu observa. Pe urmă, era o cameră cu un pat enorm... cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată.

Începu să se relaxeze în timp ce vorbea, dar nu putea totuși să se exprime atît de repede pe cît ar fi vrut și continuă în șoaptă:

– Era mare cît camera, fără nici un spațiu în

jurul lui ca să poţi merge... şi în el se afla un om minunat... sau statuia de bronz a unui bărbat. Nu pot să îmi amintesc bine. Apoi, un taxi al cărui şofer avea un nas ca al unui... nu, stai, era domnul Atkins, directorul adjunct care avea un nas ca un... cred, doamnă doctor Mathias...

– Toby! Linişteşte-te.

Toby auzi vocea doctoriţei, dar i se părea distantă şi suna ca sirena unui transatlantic.

– Ascultă-mă, Toby. Ai urmat prescripţia pe care ţi-am dat-o? Ţi-ai luat pastilele azi?

– Da... cred că da. Le-am luat chiar înainte de a mă duce la petrecere. Ce mi se întîmplă? şopti ea cu disperare. De ce mă urmăreau copiii ăia?

– Toby, nu a fost nimic real. Ai o reacţie la trifluoperazina pe care doctoriţa White şi cu mine ţi-am prescris-o.

Toby rîse isteric şi se sprijini de rezemătoarea de la capătul patului.

– Vreţi să spuneţi că medicamentul pe care mi l-aţi dat ca să mă împiedice să înnebunesc m-a făcut să înnebunesc de-a binelea? Asta-i chiar nebunie curată!

– Opreşte-te! Imediat!

Ordinul sigur şi calm o impresionă şi inspiră adînc.

– Şi acum ascultă-mă, continuă doctoriţa. Apa-

rent, doza a fost prea mare pentru tine. Confuzia din timpul nopţii şi visele stranii sînt o reacţie normală cînd se întîmplă aşa ceva. Şi, dacă nu greşesc, efectele ar trebui să dispară destul de repede. S-ar mai putea să ai probleme atunci cînd dormi, iar mai tîrziu s-ar putea să se producă unele schimbări în ciclul menstrual.

Doctoriţa vorbea cu o voce calmă, deşi ştia că Toby nu asculta nici măcar jumătate din ceea ce ea îi spunea, dar îi insufla încredere auzind-o vorbindu-i.

– Acum, du-te în pat şi încearcă să dormi puţin. Dacă te simţi ciudat mai tîrziu, sună-mă imediat. Dacă nu, aş vrea să vii luni din nou şi o vom consulta pe doctoriţa White pentru a găsi doza corectă pentru medicamentul ăsta. Sau, dacă decidem că ai o reacţie negativă la el, vom încerca altceva. Între timp, nu mai lua nimic. Făcu o pauză şi Toby putu să-şi imagineze zîmbetul din vocea ei cînd continuă: Toby, dacă mai vezi ceva... în următoarele ore, telefonează-mi mie sau doctoriţei White şi te vom ajuta să te descurci.

– Dacă mai văd... voi face mai mult decît să vă telefonez, şopti Toby, abia răsuflînd. Aţi putea să vă treziţi chiar dumneavoastră organizînd o petrecere...

Rîsul cald al doctoriţei o echilibră pe Toby şi

păru să-i înlăture umbrele de confuzie.

– O să fie totul în regulă. Îți promit.

După ce bîlbîi un „la revedere", Toby puse receptorul în furcă şi îşi luă prosopul de pe părul umed.

Deja viziunile ciudate păreau să o părăsească. Oftă şi închise ochii. Slavă Domnului, noaptea se încheia.

– Bine, Toby, poți să te îmbraci. M-am lămurit.

Toby îşi înălță capul pentru a-i arunca doctoriței Mathias o privire întrebătoare, peste genunchii ei acoperiți.

– V-ați lămurit? Am stat cuminte... dacă nu puneți la socoteală momentul cînd am țipat, atunci cînd ați folosit lingura aia de încălțat, rece.

Doctorița Mathias rîse încet şi încrețiturile din jurul ochilor ei căprui se adînciră.

– E-n regulă. Eu m-am lămurit.

Dintr-odată, ochii doctoriței se îngustară şi o privi atentă pe Toby pentru un moment, apoi se întoarse şi începu să pună la loc nişte instrumente de pe măsuța strălucitoare. Peste o clipă, păru să ia o decizie.

Întorcîndu-se, se sprijini de dulăpior şi privi spre locul unde şedea Toby, pe marginea mesei de consultație, cu cearceaful strîns în jurul ei ca

un sari de un verde-deschis.

Ridurile din jurul ochilor femeii în vîrstă se relaxară, trăsăturile vădindu-i preocuparea, în timp ce îşi privea tînăra pacientă, cu ochi îngrijoraţi.

– Toby, aş vrea să vii în cabinetul meu după ce te îmbraci, spuse ea, cu o voce caldă, feminină, dar sigură.

Deşi Toby nu o mai văzuse pe doctoriţa Mathias din lunea de după sfîrşitul ăla de săptămînă de acum trei luni, o cunoştea de nouă ani şi niciodată în tot acest timp nu mai auzise tonul acela. I se făcu pielea ca de găină pe braţe.

Înghiţind nervos, aprobă din cap, apoi se aşeză liniştită, în timp ce o privea pe femeia în vîrstă, părăsind cămăruţa de consultaţie.

Cînd uşa se închise uşor în urma doctoriţei, Toby scutură din cap, confuză, şi buclele scurte de culoarea ciocolatei închise i se mişcară în jurul capului, de parcă ar fi căpătat dintr-odată o viaţă proprie.

Dîndu-se jos de pe masă, neîndemînatică, începu să se îmbrace, întrebîndu-se care să fie înţelesul tonului doctoriţei Mathias. Luînd în consideraţie starea ei şi rutina anuală a examenelor ginecologice pe care le făcea, posibilităţile păreau fără sfîrşit.

Îmi pare rău, Toby, dar mai ai numai treispre-

zece săptămîni de viață și, întrucît vei muri ori-cum, guvernul Statelor Unite ar dori ca tu să a-runci în aer Kremlinul.

Scuturîndu-și tare capul, încercă să se con-centreze asupra îmbrăcatului, dar făcu ce făcu și reuși să-și pună invers puloverul cu decolteul în formă de V. Fără să facă nici o pauză, își scoase brațele afară și își aranjă puloverul bine. Ochii îi erau uimiți și visători.

Îmi pare rău, Toby, dar trebuie să îți spun că ai o familie de tinere și micuțe ființe care trăiesc în uterul tău și care vor să-și creeze condiții de viață.

O asemenea viziune era prea mult, chiar și pentru imaginația ei vie. Se îmbrăcă mai încet ca de obicei, găsind timp să se pieptene și, cu toate astea, i se părea că timpul trecea prea repede.

În sfîrșit, după ce culese cîteva scame de pe pantalonii ei violeți din lînă, știu că nu va mai putea amîna inevitabilul și, luîndu-și poșeta, își făcu drum spre cabinetul doctoriței.

Bătu încet cînd ajunse în fața ușii albe, cu numele doctoriței Mathias pe o plăcuță.

– Ia loc, Toby, spuse doctorița. Și termină cu privirea asta speriată.

Toby realiză imediat că, de fapt, ea nu spu-sese că era ceva care să ofere motive de îngri-

jorare şi nu o privise ca şi cînd ar fi fost vorba de ceva grav.

Dintr-odată, ochii ei căprui închis se măriră la ivirea unui gînd nou. Uitase cu totul de medicamentul pe care doctoriţele White şi Mathias i-l prescriseseră pentru cîtva timp, împotriva anxietăţii şi depresiunii. Ah, micile capsule care îi cauzaseră o asemenea problemă în noaptea aceea ciudată! Despre asta trebuie să fi fost vorba.

Reacţia lui Toby la medicamente fusese prea violentă. Poate că ciclul ei neregulat şi visele stranii nu erau singurele efecte ale medicamentului. Poate determinaseră şi alte consecinţe. Poate cauzaseră o boală nouă şi mortală, care nu avea tratament. Poate...

– Toby! Ţi-am spus să nu îţi faci griji, spuse doamna doctor Mathias, scoţîndu-şi ochelarii pentru a-o privi în ochi pe Toby.

– Dar *sînteţi* îngrijorată, îi răspunse ea. Văd asta. Oare asta are vreo legătură cu pastilele alea pe care le iau? Tri... şi-mai-cum-le-cheamă?

Doctoriţa Mathias nu răspunse imediat, ca şi cînd şi-ar fi cîntărit cuvintele.

– Nu, au fost efecte prelungite, din cauza unei doze exagerate. Nu trebuie să îţi faci probleme în privinţa... sănătăţii tale... din cauza întîmplării ăsteia.

Toby oftă relaxată, dar apoi, după ce observă privirea încruntată din ochii femeii, senzația de ușurare dispăru.

– Totuși, e ceva, nu? Ceva rău?

Ea se aplecă spre doctoriță, iar imaginația ei vie reîncepu să lucreze.

Oare surorile de la mănăstiri nu fac cancer cervical din cauză că nu au contact sexual? Nu cumva e vorba despre asta? Oare o să mor pentru că am rămas fecioară pînă la douăzeci și trei de ani, cînd toate femeile încep să facă dragoste încă înainte de a fi înțărcate?

– Fecioară! murmură doctorița, aruncîndu-i o privire gînditoare.

Se uită în jos, deschizînd sertarul, apoi se apleca spre Toby, întinzîndu-i o mică pungă cu alune.

Toby privi spre punga cu alune din mîna doctoriței și, dintr-odată, inima începu să-i bată mai puternic.

– Trebuie să fie ceva groaznic, dacă o să am nevoie de alune, șopti ea, cu ochii măriți pe figura ei mică, delicată.

– Toby, nu mi-e ușor să-ți spun asta, zise doctorița încet. Apoi oftă din greu și își puse ambele brațe pe birou, aplecîndu-se spre ea: Toby! Nu ești virgină.

– Ei bine, nu, din punct de vedere fizic, din cauza accidentului suferit cînd aveam 10 ani. Dar, cu himen sau fără, sînt o vir... Se opri brusc, cînd văzu privirea din ochii doctoriței. Nu-i aşa? întrebă ea surprinsă.

Doctorița Mathias îşi scutură capul în semn negativ, continuînd să o privească.

– Dar cum puteți spune asta? Doar dacă... ochii i se măriră şi desfăcu punga cu alune. Sînt gravidă? întrebă Toby, uşor răguşită.

Ochii albaştri ai doctoriței Mathias se umplură de compasiune, în timp ce dădea din cap.

– Dar nu se poate, spuse ea. Desigur, orice tînără a auzit poveşti despre cum poți rămîne gravidă într-o piscină, dar asta nu se poate întîmpla... în realitate... nu-i aşa?

– Mi-e teamă că nu, spuse doctorița încet, clătinînd din nou din cap. Apoi oftă, cînd Toby întoarse punga cu alune şi îşi umplu gura cu jumătate din conținutul ei.

Pleoapele lui Toby se lăsară încet în jos, acceptînd adevărul.

Ce crezi, Toby, ai fost aleasă să repeți povestea cu fecioara Maria?

– O tumoare! spuse Toby dintr-odată, cu ochii strălucind, în timp ce se lăsă pe scaun şi înghiți încet alunele, apoi rîse. Se întîmplă tot timpul.

O privi, plină de speranță, pe femeia cu părul argintiu.

Dar doctorița Mathias nu îi dădu răgaz să-și continue falsul raționament.

– Se întîmplă, dar nu cu tine, Toby.

Ezită, lăsîndu-se în scaun și privind tavanul pentru o clipă. Cînd vorbi, o făcu cu precauție.

– Ai spus că ai fost la o petrecere tocmai înainte... de a te fi simțit confuză, acum trei luni. Vorbește-mi despre asta.

Toby își apăsă mîinile pe abdomen.

– Credeți că eu... dar nu aș fi avut... Doamnă doctor Mathias, știți că nu aș fi avut...

– Vorbește-mi despre petrecere, Toby.

– Nu vă pot spune nimic, zise ea clătinîndu-și capul, confuz. Am luat o capsulă cu aproape o jumătate de oră înainte ca Lynda și cu mine să plecăm la petrecere. Îmi amintesc că am ajuns acolo. Nu am băut, pentru că mi-ați spus să nu beau, dar apoi nu îmi mai amintesc nimic. Lynda mi-a spus că nu voiam să mai plec cînd era cazul. Făcu o pauză și inspiră profund. Următorul lucru de care îmi amintesc este că v-am telefonat. Revăd vag momentul cînd m-am reîntors acasă. Și cred că am făcut un duș. Dar asta-i tot. Se opri, ridicîndu-și o sprînceană, în timp ce încerca să își amintească. Era cinci dimineața, cînd am terminat

de discutat cu dumneavoastră, aşa că petrecusem, probabil, vreo şase ore – rîse neîncrezătoare – vreţi să spuneţi că, la un moment dat, în cele şase ore... Vocea i se stinse privind în jur prin cameră, după un semn care să o asigure că ceea ce i se întîmpla nu era real.

– Poţi să mai repeţi o dată, Toby, murmură doctoriţa. Poţi să o consideri ca pe o greşeală personală, nu-i nimic de care să îţi fie ruşine. Făcu o pauză şi o privi pe Toby în ochi. În timpul orelor acelora de care nu îţi aminteşti, ai făcut dragoste.

Toby îşi goli punga de alune în gură, în timp ce camera începu să se învîrtească în jurul ei.

Nu-i nimic de care să îţi fie ruşine. Nu te gîndi că ar putea fi vorba de schizofrenie. Gîndeşte-te ca şi cînd nu ar mai trebui să priveşti un film singură.

– Ce gîndeşti despre asta? întrebă doctoriţa.

Îşi înălţă capul, în timp ce cuvintele doctoriţei pătrundeau prin peretele gîndurilor ei. Îşi frecă bărbia şi privi spre femeia mai în vîrstă, gînditoare, apoi îşi scutură capul încet.

– Despre sarcină? întrebă Toby, cu speranţă.

– *Ştii* despre ce vorbesc, sublinie doctoriţa Mathias. E vorba de situaţia de a fi fost atît de aproape de un bărbat.

– Nu știu. Nu simt nimic deosebit. Poate pentru că nu îmi pot aminti ce s-a întîmplat. E ca și cînd aș privi un film sexy. Nu mă deranjează, pentru că nu fac parte din el.

Se opri, încercînd să își controleze reacțiile, așa cum făcea întotdeauna într-o nouă situație.

– Ciudat, continuă ea, dar singurul lucru pe care-l simt în legătură cu întîmplarea aceea e un sentiment de frustrare.

– Frustrare?

– Da. Probabil că a fost singura dată în viață cînd am dormit cu un bărbat și... am ratat momentul.

Doctorița Mathias rîse.

– Îmi place felul în care privești lucrurile, Toby.

Toby își lăsă capul într-o parte și zîmbi ciudat.

Ești un caz mental, Toby. Un sac de trucuri nevrotice. Dar, în mod sigur, e plăcut să ai pe cineva prin preajmă.

– Și, apoi, nu trebuie să o iei ca pe un sfîrșit, continuă doctorița Mathias, cu vocea ceva mai intensă. Ar putea fi un început, pentru tine. O binecuvîntare mascată.

– Credeți?

E, într-adevăr, o nenorocire să ai un braț amputat, dar gîndește-te cît săpun ai putea economisi.

– Şi mai e ceva de care ar trebui să vorbim, Toby.

– Altceva? Dar mi s-au terminat alunele.

Doctorița Mathias rîse din nou.

– Sper să nu ai nevoie de ele, sînt cîteva lucruri pe care trebuie să le ştii, din punct de vedere medical. În primul rînd, medicamentele n-ar fi putut avea nici o influență asupra copilului. Ar trebui să fie normal. Am putea face cîteva teste, ca să verificăm, oricum. În al doilea rînd, eşti într-o condiție fizică excelentă şi ar trebui să ai o sarcină sănătoasă. Deci, pentru tine, nu e vorba de o decizie medicală. E o problemă morală, Toby. E o problemă de sentimente. E, pur şi simplu, ceva personal. Ce vrei să faci în legătură cu asta?

Toby îşi privi mîinile. Doctorița Mathias evitase, cu mult tact, să pronunțe cuvîntul „copil" de-a lungul micului ei discurs. Ştia că voia să o întrebe dacă ar dori să întrerupă sarcina sau ce avea de gînd să facă.

– Nu ştiu, doamnă doctor, spuse ea încet. E ceva la care trebuie să mă gîndesc. Ştiți, am fost întotdeauna împotrivă, dar... e greu să fii obiectivă cînd ai cîte o surpriză, ca asta. Îşi clătină capul. Trebuie să mă mai gîndesc. Vocea îi deveni şoaptă. E greu de crezut că înăuntrul meu creşte un copil.

Un copil. Nu era greu să spună cuvîntul cu voce tare. Îl făcea să pară şi mai real. Făcea ca avortul să pară imposibil.

– Daţi-mi voie... daţi-mi voie să mă gîndesc la asta, cîtva timp. În a cîta lună sînt?

Apoi rîse din inimă. Era o întrebare stupidă. Petrecerea fusese acum trei luni, deci...

– Da, mai e încă timp, dacă te decizi repede.

Doctoriţa Mathias se aşeză, indicînd că era timpul pentru următoarea vizită.

– Du-te acasă şi gîndeşte-te, Toby.

El stătea în întuneric, cu inima bătîndu-i nebuneşte, crezînd că tocmai se întîmplase un adevărat miracol. Întinzîndu-se, trase perdeaua în aşa fel, încît să o poată vedea mai bine, aşa cum stătea, goală, în mijlocul cearceafurilor de pe patul lui încăpător.

Era ciudat, dar, cu excepţia şoaptelor ei rugătoare, în timp ce făcuseră dragoste, nu credea să o fi auzit spunînd vreun cuvînt. Deşi nici el nu spusese vreunul.

Cuvintele nu păreau importante. Înţelesese, de cînd o luase în braţe, să danseze, că era femeia potrivită. Era ceva primitiv în el, care se regăsea în femeia asta senzuală. Cînd discul se terminase, braţul lui rămăsese pe după mijlocul ei.

Apoi, ca şi cînd ajunseseră la o înţelegere reciprocă în timpul dansului, ieşiră împreună din mijlocul mulţimii gălăgioase. Zîmbi, cînd se gîndi că nu voise să meargă la petrecere.

Nu se simţea în stare să stea în mijlocul mulţimii la o petrecere, dar ştia cît de dezamăgit ar fi fost Ron dacă el n-ar fi venit.

Acum, îi mulţumi destinului care îl purtase acolo. Dacă nu ar fi mers, nu ar fi întîlnit-o pe ea. Şi era pentru prima dată, în atîţia ani, cînd simţea că făcea cu adevărat dragoste şi nu doar un act de împreunare fizică. Chiar şi după ce terminase cu căsătoria lui dezastruoasă, aventurile lui nu aveau scînteia de sentiment pe care o căuta în mod inconştient.

În timp ce stătea tăcut şi o privea, ochii ei se deschiseră. Ea îşi trecu mîna prin buclele scurte, ciocolatii, apoi îl văzu stînd în lumina palidă a lunii, zîmbind. Încet, el se îndreptă spre ea...

Toby stătea în mijlocul apartamentului ei şi începu să rîdă, amintindu-şi cuvintele doctoriţei, apoi rîsul i se transformă în hohote... „Gîndeşte-te la asta", îi spusese doctoriţa Mathias. Ca şi cînd ar fi avut altceva de făcut.

Ca şi cînd s-ar fi putut gîndi la altceva. De cînd părăsise cabinetul doctoriţei, nu se mai gîndise la

nimic altceva. Era confuză şi speriată, dar era sigură de un singur lucru. Nu voia să avorteze.

Citise toată literatura de specialitate, argumentele pro şi contra. Era de acord cu ideea că propriul ei corp îi aparţinea. Dar la fel îi aparţinea şi maşina.

Asta nu îi dădea dreptul să sară în vreun rîu, cu un pasager înăuntru. Poate că nu era acceptabil, dar viaţa trebuia oare privită în termeni de acceptabilitate?

Şi aşa, încetul cu încetul, Toby ajunse să se resemneze cu gîndul că va avea, cu adevărat, un copil. Încetul cu încetul, ajunse să privească evenimentul ca pe o surpriză minunată, un cadou timpuriu de ziua ei de naştere. Să aibă un copil era ceva ce Toby nu crezuse că e posibil.

Fusese sigură că era predestinată să trăiască singură. Dar acum, fără nici o problemă, fără nici un efort, miracolul avea loc în fiinţa ei.

Acceptă această nouă întorsătură a lucrurilor, cum acceptase întotdeauna ciudatele întorsături pe care i le aducea viaţa. Odată ce faptul se petrecuse, începu să se gîndească cum va rezolva situaţia, nemaipierzînd timpul cu „de ce?“ şi „dacă“.

În plus, nu era pentru prima dată cînd trebuia să se adapteze la o situaţie stînjenitoare, se gîndi,

zîmbind trist. Viața ei părea să fie plină de asemenea situații.

Încă de copil, se obişnuise cu formalismul rece al părinților, fără să pretindă niciodată căldura pe care părinții ei erau incapabili să i-o dea. Încet şi anevoie, se obişnui şi cu moartea fratelui ei mai mic, pe care îl iubea atît de mult.

Apoi, cînd avea în jur de optsprezece ani şi cînd înțelese cît de mult se interfera prezența ei în viața părinților săi, nu stătu prea mult pe gînduri şi se mută, pentru a-şi începe propria viață.

Cînd realiză că singurii membri ai sexului opus care nu îi dădeau dureri de cap erau fie adolescenții, fie bărbații mai în vîrstă, învăță cum să controleze situațiile ca să le facă față. Înfruntă perioadele de depresiune cu calm şi încercă mai degrabă să le rezolve decît să se abandoneze întunericului din sufletul ei.

Văzuse cum visurile ei se prăbuşeau unul după altul... şi supraviețuise doar cu cîteva leziuni uşoare în inimă şi cu o neglijabilă pierdere a sănătății mentale.

Dintr-odată zîmbi. După toate astea, ideea de a avea un copil era o nimica toată. O neaşteptată bucurie începu să crească înăuntrul ei. Îi va da acestui copil toată dragostea, toată îngrijirea de care fusese ea lipsită în viață. Da, se gîndi ea,

copilul acesta va primi toată dragostea mea.

Singurul lucru care o îngrijora pe Toby era persoana tatălui copilului ei. Cine era? Cum era? Se ştie doar că copilul avea să moştenească şi cromozomii lui.

Se încruntă dintr-odată. Dar dacă era vreun nebun? Dar dacă avea urechi prea mari sau îşi rodea unghiile? Sau dacă, pur şi simplu, arăta caraghios?

Da, dragă. Mama ştie că e o problemă, dar sînt sigură că, dacă ai să-ţi dai părul într-o parte, căpşorul tău ţuguiat nu va fi atît de frapant.

Îşi scutură capul. Nu era important. L-ar fi iubit, oricum ar fi arătat. Şi, totuşi, curiozitatea ei o scotea din minţi. Într-un mod ciudat, nu putea asocia cu nici un bărbat faptul că era însărcinată. În mod logic, ştia că un bărbat trebuia să fie implicat dar, cum îl întîlnise în confuzia acelui sfîrşit de săptămînă pierdut, nu putea crede în existenţa lui.

Cum ar reacţiona acest bărbat, oricine ar fi fost, la vestea că avea să fie tată? Deşi nu i-ar fi spus-o niciodată, chiar dacă ar fi ştiut cine era, nu putea decît să se întrebe care ar fi fost reacţia lui. Era un om bun? Sensibil? Oare copilul va moşteni aceste calităţi? Se încruntă cînd îi veni un gînd supărător. Avea dreptul să ţină ascuns faptul acesta faţă de tatăl copilului?

Crescuse cu răceala părinților ei și știa cît de distrugătoare poate fi aceasta. Şi nu se putea imagina făcînd același lucru. Ar fi putut, oare, să o facă, fără a fi urmărită de acest gînd pentru tot restul vieții?

Dintr-odată, concentrarea îi fu întreruptă de soneria de la ușă.

– Lynda! exclamă ea, cînd o văzu pe prietena ei în hol, în fața ușii. Ești chiar persoana pe care aș fi vrut să o văd. Apucînd brațul blondei durdulii, o conduse în sufragerie.

– Ei bine, și eu sînt bucuroasă să te văd, zise Lynda, cînd se așeză pe canapeaua galbenă a lui Toby. Dar poate nu atît de *nemaipomenit* de bucuroasă.

Toby nu reuși să zîmbească. Prea multe se întîmplaseră astăzi cu ea și încă nu se terminase ziua. Se așeză în fotoliul mare, verde, își strînse genunchii și și-i prinse cu mîinile.

– Lynda, vorbește-mi despre petrecere. Cum prietena ei o privi mirată, ea continuă: Petrecerea! Cea la care nu voiam să merg, dar la care am ajuns după atîtea rugăminți și de la care nu știu cum m-am întors. Petrecerea aia!

– Aha! Aia! exclamă prietena ei, rîzînd ușor. Ce să-ți spun? A fost dată de unul din vicepreședinții S.G.S.-ului și...

– Nu, nu asta, spuse Toby, întrerupînd-o nerăbdătoare. Ai spus că eram prinsă într-o discuție cu cineva atît de intens, încît nu voiam să plec odată cu tine. Cine e persoana aceea? întrebă ea pe nerăsuflate. Cu cine vorbeam?

– Era... oh, cum îl chema pe tipul ăla? Aha, Harry, ăsta e! Se aşeză mai bine. Harry şi nu mai ştiu cum. Nu puteam înțelege de ce voiai să rămîi să discuți cu Harry. Vinețiul ăla care a plictisit de moarte tot Dallas-ul. Şi cum era pentru prima dată că te vedeam atît de aproape de un bărbat care nu avea nici coşuri, nici pe vino-ncoace, mi-am închipuit că nu era rău. Chiar dacă ar fi avut, din întîmplare, personalitatea unui ghiveci de săptămîna trecută, adăugă ea malițios.

Toby ridică mîna, ca pentru a opri şuvoiul de cuvinte.

– Ia spune-mi ceva despre Harry ăsta şi nu-mai-ştiu-cum.

– Toby, ce-i toată povestea asta? Nu-i nici măcar o copie apropiată a unui bărbat adevărat. Cineva a făcut un mulaj de lut şi l-a aşezat în spatele unui birou. Dacă te-ai decis, în sfîrşit, să intri printre membrii rasei umane, nu poți alege măcar pe cineva care aduce a om?

Nu e îmbucurător, se gîndi Toby, încruntîndu-se.

Putea accepta un copil urît, dar nu unul plictisitor.

– Toby, ce-i cu tine?

– Sînt gravidă, spuse ea, aruncînd cuvintele franc, înainte de a se lăsa, pierdută, pe scaun. Oftă trist. Şi, aparent, acel bărbat oarecare este tatăl copilului.

Toby începu să îşi frece bărbia, gînditoare, dîndu-i timp Lindei să înlăture stupefacţia cu care primise vestea. Cînd îşi reveni, cu răsuflarea puţin agitată, continuă:

– Lynda, vreau să-l văd. Poate nu-i atît de rău pe cît zici. Poate că personalitatea lui se datorează mai mult factorilor înconjurători decît celor genetici.

– Eşti nebună, mormăi prietena ei, privind-o pe Toby cu ochii mari, nedumeriţi.

Toby dădu încet din cap.

– Ce are a face? Vorbesc serios! Vreau să-l văd. De ce nu îl inviţi la cină?

– În nici un caz, spuse Lynda, scuturînd din cap vehement. Nu-l cunoşti. Dacă i-aş da cea mai mică atenţie, mi-ar sta pe cap tot restul vieţii. Ezită, apoi întrebă: Toby, e adevărat...? Vocea i se stinse, de parcă nu putea pronunţa cuvintele.

– Aparent, da. Îşi închise ochii pentru un moment, apoi respiră adînc şi continuă: Şi trebuie

să-l văd. Şi mai e ceva la care m-am gîndit astăzi. Făcu o pauză, căutîndu-şi cuvintele potrivite. Cînd m-am gîndit pentru prima dată la tatăl copilului, mi-am dat seama că aş vrea să rămînă totul aşa cum e acum, nici nu voiam să ştiu cine e. Oftă. Apoi, a început să mă preocupe cum m-aş simţi dacă eu aş fi tatăl. Se întoarse să-şi privească prietena. Lynda, aş vrea să ştiu. Nu pot să-mi asum automat ideea că omul ăsta e tipul care nu şi-ar lua o asemenea responsabilitate. N-aş vrea să ştiu că cineva îmi ascunde aşa ceva.

– Dacă ţi-ar ascunde-o, n-ai şti nimic şi nu ţi-ai face probleme, spuse Lynda.

– La prima vedere, n-are nici un sens. Dar nimeni nu are dreptul să ia decizii pentru o altă persoană. Ştii ce părere am în privinţa asta. Dacă nu va voi să ştie, atunci am să-i spun că am făcut o greşeală. Îşi trecu, absentă, mîna prin buclele scurte. Of, nu ştiu, gemu ea. Sînt confuză. N-aş vrea să-l confrunt cu situaţia pe Harry ăsta, dar cumva simt că trebuie s-o fac. Poate că, atunci cînd voi vorbi cu el, voi reuşi să înţeleg ceva din personalitatea lui. Poate nu va trebui să-i spun nimic. O sclipire de încăpăţînare îi apăru în ochi, în timp ce o privi pe Lynda. Dar mai întîi trebuie să vorbesc cu el.

Lynda înțelese, probabil, hotărîrea din privirea prietenei ei, pentru că oftă şi clătină din cap.

– Bine, dacă vrei atît de mult să-l vezi, ne putem întîlni mîine la prînz. El ia prînzul în fiecare zi în sala de jos. Făcu o pauză. Dar am sentimentul că o să-ți pară rău.

– Domnule Hammond!

Jake îşi ridică ochii, surprins să vadă că secretara lui intră în birou.

– Iertați-mă, domnule, dar nu ați răspuns la sonerie. Domnul Ionesco este pe linia unu. Aveți timp să vorbiți cu el?

– Îmi pare rău, Doris. Scutură din cap ca pentru a-şi limpezi gîndurile. Ba da, am să vorbesc cu el.

Văzînd privirea mirată a secretarei înainte de a ieşi, rîse încet. Era prea bătrîn ca să viseze cu ochii deschişi.

Trecuseră trei luni de la petrecere. Trei luni de cînd femeia aceea misterioasă, care fusese cu el pentru atît de puțin timp, îl părăsise pe cînd era sub duş.

Fără nici o vorbă. Fără un „la revedere". Nimic, în afara patului răvăşit care îi arăta că fusese

acolo. Nu, nu era chiar aşa. Lăsase totuşi ceva în urmă. Ceva înăuntrul lui.

Ceva purificator. Ceva regenerator. Şi, oriunde ar fi fost, oricum ar fi fost, îi mulţumea în tăcere.

Toby muşca din salata verde, făcută parcă din cauciuc gelatinos, şi privi cu suspiciune prin restaurantul mic şi luminos.

– De ce nu-i aici? îi şopti Lyndei, fără a se întoarce să o privească. Parcă spuneai că ia masa aici în fiecare zi.

– Aşa-i. Nu fi îngrijorată, va fi aici. Întreaga clădire s-ar prăbuşi, dacă ar devia vreodată de la programul lui, mormăi Lynda, apoi făcu o pauză. Toby, eşti sigură că vrei să faci asta? Cred că totuşi ar fi mai bine să nu ştii cum e. Ţi-ar crea unele reticenţe în privinţa copilului, încă înainte de a veni aici să şi le exprime pe ale lui.

Toby rîse de plictiseala din vocea prietenei ei.

– Nimic din toate astea. O privi pe Lynda, apoi se uită aiurea, adăugînd gînditoare: Cred că vreau numai să mă conving că s-a întîmplat cu adevărat. Cumva, pot accepta copilul, dar nu şi faptul că... – înghiţi nervos, apoi luă în grabă din salată – că m-am culcat cu un bărbat.

– Va fi şi mai greu pentru tine să crezi asta,

cînd ai să-l vezi, murmură Lynda sec. Cred cu adevărat că ai să regreți.

Toby strînse din umeri.

– Nu ar fi pentru prima dată cînd am făcut ceva ce am regretat ulterior. În plus, am vorbit cu Janine White în noaptea trecută şi mi-a spus că ar trebui să o fac.

– Cînd ai mai ascultat tu vreodată de psihiatrul tău? spuse Lynda, îngrijorată. Aminteşte-ți cînd îți spunea...

Dintr-odată, se întrerupse şi rămase nemişcată, îngustîndu-şi ochii.

– Ăsta-i, şopti ea, prinzînd rapid brațul lui Toby.

Toby nu ştia la ce se aşteptase de fapt, dar în mod sigur nu coincidea cu realitatea. Văzu un bărbat subțire, de înălțime mijlocie, aşteptînd la coadă, împingîndu-şi tava de-a lungul barelor de fier. Părul lui drept, blond, îi cădea pe frunte, iar el înainta încet, mergînd parcă ghemuit.

– Nu-i chiar aşa de rău, spuse Toby nesigură. Cel puțin, nu-i prea scund. Poate că nici copilul nu o să fie un gîndac.

– Nu-i chiar aşa de rău?

Lynda era înmărmurită. Toby, e un plîngăreț. Nu e vorba de cum arată. Asta nu e spoială de o

singură generație. Probabil că a fost nevoie de secole, de generații întregi ce s-au succedat, ca să-l facă atît de plictisitor pe cît e.

– Dar îmi place felul în care încerci întotdeauna să priveşti partea luminoasă a lucrurilor, murmură Toby, ironic, apoi respiră profund. Mă duc să discut cu el.

Înainte ca prietena ei să poată protesta, ea se ridică şi, traversînd restaurantul, se apropie în timp ce el îşi punea tava pe masă.

– *Hello.*

Blondul o privi surprins pentru un moment, apoi ea putu vedea în ochii lui, de un gri şters, că ştia, în sfîrşit, de unde s-o ia.

– *Hello,* spuse el încet, apoi se încruntă, ca şi cînd ar fi fost confruntat dintr-odată cu o problemă. Am numai cîteva minute. Vrei... vrei să stai?

– Da, aş vrea să discutăm, spuse ea, păstrîndu-şi siguranța vocii. Îşi trase un scaun, apoi adăugă: Poți să mănînci în timpul ăsta.

Ea aşteptă pînă cînd el luă toate farfuriile de pe tavă şi le aranjă organizat. Apoi, îi trebuiră cîteva minute ca să găsească un mod de a-şi aranja tava.

– Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine despre ceva, spuse el, în sfîrşit, încruntîndu-se şi muş-

când dintr-un sandviş.

– Da. Toby inspiră înainte de a continua. De fapt, este vorba despre petrecerea la care te-am întîlnit şi... şi despre tot.

El continuă să mănînce, fără a o privi, şi ea începu să se simtă foarte nelalocul ei.

Cum ar putea să abordeze subiectul?

– Harry, am unele neclarităţi cînd încerc să îmi amintesc seara în care ne-am întîlnit. Ea rîse nervos şi se simţi de parcă rîsul i s-ar fi oprit în gît. Vezi, luam medicamente şi au avut... efecte colaterale.

Încă nici o reacţie din partea lui. Continua să mănînce, pur şi simplu. Apăsîndu-şi mîinile pe stomac, ea îşi ridică bărbia cu siguranţă.

– Aparent, tu şi cu mine... vreau să spun... ne-am înţeles foarte bine.

– Da, zise el, sorbind zgomotos cu paiul laptele din cutie. Da, cred că poţi spune asta. Bineînţeles, necunoscîndu-ne, nu poţi spune că am devenit prieteni. Prietenia e ceva care se dezvoltă cu anii... sau, uneori, depinde de caz. Nu crezi? Cît despre o seară plăcută, cred că am avut o seară plăcută, într-adevăr.

E plictisitor, spusese Lynda. Ochii lui Toby aproape că se închideau, cînd ajunse la acea par-

tea care o interesa foarte mult.

– Cel puțin, în prima parte, continuă el, mîncînd. Nu sînt însă prea mulțumit pentru ultima parte, dar cînd doi oameni nu se cunosc prea bine, nu te poți aştepta ca totul să meargă perfect.

– Nu ți-a plăcut ultima parte? murmură ea încet.

– Nu, deloc. Vreau să spun că, odată ce ai făcut-o, ce altceva te mai poate interesa? Vocea lui deveni slabă şi plîngătoare. Nu pot să îmi dau seama de ce unora le place atît de mult.

Oh, Dumnezeule! Bietul ei copil îl avea pe acest nimeni drept tată. Înghiți din greu.

– Îmi pare rău că nu ți-a plăcut. Din cauza mea?

– De fapt, îți poți atribui doar o parte din vină, zise el, privind-o, în sfîrşit. Cred că poți spune că a fost greşeala mea. Sînt prea inteligent ca să mă bucur de ceva atît de fizic.

Nu ar fi trebuit să îl întîlnească, realiză Toby dintr-odată. În nici un caz, omul ăsta nu putea fi interesat de faptul că ea era însărcinată. L-ar fi putut auzi smiorcăindu-se că nu a fost vina lui.

– Bineînțeles, dacă ai fi rămas mai mult la petrecere, poate mi- ar fi plăcut mai mult ultima parte.

Ea inspiră, privindu-l încremenită.

– Stai puțin! Cum adică?

– Șaradele. După ce ai plecat, am jucat șarade. Și, vezi, eu nu reușesc să înțeleg jocurile alea prostești. Am crezut dintotdeauna că orice persoană sensibilă înțelege cu greu scopul...

Ochii i se închiseră, oftînd ușurată. Deci ea nu plecase de la petrecere cu el. Nu făcuse dragoste cu el și nu el era tatăl copilului ei.

– Vorbim despre lup și lupul la ușă, spuse blondul, fără să își dea seama de cadoul pe care i-l făcuse.

Toby se uită la el și-i urmări privirea spre bărbatul care ducea o tavă la masa din cealaltă parte a restaurantului. Era înalt și bine construit, pășea cu o oarecare eleganță, iar costumul maron i se potrivea ca o a doua piele pe corpul musculos. Părul șaten era străbătut de șuvițe argintii și era ușor buclat, amintindu-i de o zeitate grecească obligată să se adapteze la lumea modernă.

Dintr-odată, camera dispăru din jurul ei și ea văzu o statuie din bronz, zveltă și puternică, cu liniile calde strălucind în lumina dulce. Unde o văzuse? Și cum de era atît de vie amintirea aceasta?

Ea îşi clătină capul din cauza confuziei şi îl privi intrînd într-un separeu, de cealaltă parte a restaurantului. Îşi ridică privirea pentru un moment şi-i văzu ochii strălucitor de albaştri privind prin restaurant, apoi se întoarse la tava din faţa lui.

Abia cînd expiră, îşi dădu seama, din cauza durerii, că i se oprise respiraţia. Niciodată în cei douăzeci şi trei de ani ai săi, nu fusese atît de adînc afectată de simpla vedere a unui bărbat. Era de necrezut şi absolut inexplicabil.

În timp ce Toby îl privea, simţi dintr-odată o senzaţie ciudată în tot corpul. Fără să fi ştiut nimic despre el, putea să simtă fizic puterea lui bărbătească şi inteligenţa lui pătrunzătoare.

Era un sentiment ciudat, ca şi cînd, pentru un moment, ar fi simţit prezenţa unui bărbat pe care nu îl văzuse niciodată. Un bărbat care nu avea nimic de a face cu viaţa ei.

Trecîndu-şi încet mîna peste faţă, simţi ecoul îndepărtat al dezorientării pe care o trăise în noaptea aceea de acum trei luni. Efectul ciudat pe care străinul îl avusese asupra ei nu era o senzaţie prea confortabilă şi se luptă să scape de ea. Îşi reîntoarse privirea la blondul din faţa ei, care reîncepuse să vorbească.

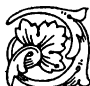
– Bănuiesc că trebuie să ne simţim onoraţi că

excelența sa, domnul Hammond însuşi, ia prînzul împreună cu noi, ființe mai şterse. Vocea lui Harry era malițioasă.

Nu pot să înțeleg de ce ai plecat de la petrecere cu el, dar bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprins.

Harry se opri şi surîse într-un fel atotştiutor, care o făcu pe Toby să simtă senzații neplăcute de-a lungul şirei spinării.

– După toate astea, de ce ți-ai pierde vremea cu un contabil începător, cînd îl poți avea pe contabilul-şef? zise el.

Capitolul 2

Toby stătea îmbufnată, într-o postură inconștient de senzuală și inima începu să îi bată nebunește. Apoi se ridică dintr-odată și se îndepărtă, lăsîndu-l pe Harry să o privească indignat pentru un moment, înainte de a strînge din umeri și de a-și continua prînzul.

Se așeză la masa ei, lîngă Lynda, mulțumită că picioarele nu o lăsaseră în scurta ei trecere. Pentru cîteva clipe, simți că nu putea vorbi, chiar dacă viața i-ar fi depins de asta.

– Ei bine, ce-a spus? șopti Lynda, nerăbdătoare, aplecîndu-se spre ea. I-ai spus despre...

– Lynda, o întrerupse ea, fără să-şi dea seama că prietena ei începuse să vorbească. Cine-i ăla?

Privi spre omul din colţul încăperii, fără să îşi mişte capul.

Blonda se încruntă nerăbdătoare, apoi, preluînd expresia surprinsă a prietenei ei, privi peste umăr:

– Acela-i domnul Hammond. Jacob Hammond.

– Ştiu asta, dar cine e?

Toby îşi frecă, nervoasă, bărbia cu palma, aşteptînd neliniştită răspunsul Lyndei.

– E unul dintre vicepreşedinţi. Am uitat care, murmură Lynda, remarcînd continua îngrijorare a lui Toby.

– Oh!

Gura lui Toby luă forma acestui cuvînt, în timp ce îl privea. Cumva, îi păruse mai uşor cînd îşi imaginase că tatăl băiatului era un om obişnuit. Nu ştia dacă putea să se apropie de acest bărbat.

– E una dintre figurile de vîrf, continuă Lynda. Se spune că va conduce totul în cîţiva ani. Unii spun că o face deja, în mod secret. Îl privi, gînditoare, pe omul în cauză, apoi se întoarse spre prietena ei. Toby, ce se întîmplă? De ce eşti atît de interesată de el?

Toby îşi privi mîinile, aşezate pe masă, apoi se uită spre Lynda şi zîmbi.

– Toby! spuse blonda cu ochii măriți de surpriză. El e?

– Mda! murmură ea, privind cum un alt bărbat se apropiase de masa lui, pentru a schimba cîteva cuvinte. El e! Tocmai atunci, el se ridică și își făcu loc prin mulțimea din restaurant.

– Lynda, știi ceva despre el personal?

– Numai ce am auzit din zvonuri, spuse aceasta, cu vocea slabă. Ești sigură că el e? Ce a spus Harry?

– A spus că am plecat de la petrecere împreună cu Hammond, spuse ea, apoi își scutură capul pentru a și-l limpezi. Spune-mi, Lynda, spune-mi orice... chiar și zvonurile.

– Are în jur de treizeci de ani, începu ea, cu vocea încă sub impresia șocului. Apoi își scutură capul și continuă: Cred că lucrează aici de mai bine de opt ani. Aparent, Hammond e un om de afaceri isteț, pentru că și șeful meu are un fel de admirație în voce cînd vorbește despre el. Se apleca, rezemîndu-și bărbia în palmă, gînditoare. A fost divorțat vreo doi ani și jumătate și a fost căsătorit vreo cinci ani. Am văzut-o pe fosta lui soție. E o brunetă splendidă, foarte elegantă.

– Are copii?

– Nu. Cel puțin, nu de la ea. Ea tocmai are unul de la noul ei soț. L-a adus cu ea ultima dată

cînd a venit să îl vadă. Strînse din umeri. Mi s-a părut un lucru puțin ciudat, dar am crezut că era unul din divorțurile acelea prietenești și că ea îi arăta copilul ca să-l impresioneze.

– Deci e inteligent şi ambițios. Altceva?

– Obişnuitele zvonuri despre o femeie sau alta care l-ar interesa, dar cred că sînt numai bîrfe. E o țintă normală pentru asemenea zvonuri. E sigur, arată bine şi, cu poziția pe care o are, nu prea poți pune bază pe asemenea bîrfe. Nu am vorbit niciodată cu el şi nu îți pot spune ce fel de om e. Ştiu doar că nimeni nu vorbeşte vreodată despre cît e de simpatic, ci numai despre cît de mare om de afaceri e. Se opri şi zîmbi malițioasă. Iar cei ce au intrat în atenția lui, pentru că au greşit în activitatea lor, îl urăsc cu pasiune.

Asta nu era liniştitor. Toby îşi muşcă buza pentru o secundă. Nu putea lua o decizie bazată pe zvonuri. Nu se putea opri acum, doar pentru că era un om important în loc să fie unul obişnuit.

– Toby, spuse Lynda ezitînd, ce ai să faci acum?

Ea ridică din umeri.

– Trebuie să aflu dacă el e acela. Cînd mi-ai spus despre Harry, m-am gîndit dacă el ar trebui să ştie cumva despre copil sau nu. Dar acum, totul pare nebunesc. Ştiu că nu a fost Harry, dar

nu sînt încă sigură că a fost Hammond. Poate că m-am despărțit de el, după ce am ieşit de la petrecere.

Îşi scutură capul, confuză.

– Nu ştiu ce să cred, continuă Toby. Poate ar trebui să merg să îl văd. Apoi îşi aminti deciziile pe care le luase cu o zi înainte şi, dintr-odată, ca şi cînd cineva infinit mai puternic i-ar fi controlat mintea, se hotărî.

– Voi merge să îl văd chiar acum. Şi dacă nu pot intra în biroul lui, ei bine, asta înseamnă că am făcut o mişcare greşită.

Ea tremură, cînd îşi aminti de soliditatea trăsăturilor lui deosebit de atractive şi ceva din tăria ei se risipi.

– Dacă voi intra, voi decide ce să îi spun, cînd îl voi vedea.

Făcu o pauză, aruncîndu-i prietenei ei o privire îngrijorată.

– Ce mult mi-aş fi dorit să fi fost mai normal... mai puțin puternic. Întotdeauna devin incoerentă în preajma unui asemenea tip.

– Nu te gîndi la el în felul ăsta, spuse Lynda, aşezîndu-şi brațele pe masă. De cîte ori mă simt intimidată de cineva, ca de pildă de domnul Jones, din sindicat, îmi imaginez că stă în fața mea complet gol. Rîse şi ochii ei sclipiră cu ironie. Ima-

ginează-ți cum ar arăta fără haine! Trucul ăsta funcționează întotdeauna. Dintr-o dată par obișnuiți... chiar ridicoli. Nu poți avea frică de cineva care arată ridicol. Îți promit că trucul funcționează.

Toby o privea pe secretara pusă la punct și eficientă care ședea în spatele biroului, de cealaltă parte a camerei, dar gîndul ei nu era la atrăgătoarea femeie cu părul roșu. Era în întregime la omul din cealaltă încăpere. În mod surprinzător, nu avusese nici o problemă să obțină o întrevedere, în ultimul minut, cu Jacob Hammond. Îi explicase secretarei că era important și personal. După ce femeia chemă prin interfon, răspunzînd întrebărilor puse de șeful ei, aprobă din cap și îi spuse că domnul Hammond o va putea vedea.

Acum, știind că el o va vedea, nu se putea decide ce îi va spune cînd va intra în birou. Chiar dacă reușea să își controleze emoțiile pentru a nu fi intimidată de el, ce îi va spune? Ar fi trebuit să găsească un mod discret prin care să ajungă la subiectul nopții petrecute împreună, dar Toby nu reușea să îl descopere. Repetase de nu știu cîte ori fraze gata făcute, dar sunau ridicol.

– Domnișoara Baxter?

Toby tresări și o văzu pe secretară privind-o întrebător.

– Domnul Hammond vă aşteaptă.

Toby înghiţi în sec, în timp ce femeia continua să o privească. Băgîndu-şi mîna în poşetă, controlă să se asigure că alunele ei erau acolo, apoi îşi aranjă fusta şi înaintă încet spre uşa mare din celălalt capăt al camerei. Se opri, îşi încordă muşchii, apoi intră, trăgînd uşa încet după ea.

Lumina strălucitoare care venea dinspre ferestrele mari o orbi pentru un moment şi ea se opri chiar lîngă uşă. Apoi îl văzu. Şedea la un birou din lemn de stejar, cu capul aplecat peste hîrtii. Lumina soarelui care trecea prin ferestre îi lumina şuviţele aurii din păr. Putea vedea ridurile săpate adînc pe fruntea lui, în timp ce se concentra intens la hîrtiile de pe birou.

El nu o privi cînd ea se apropie, dar îi indică, printr-un gest vag al mîinii, să se aşeze în scaunul din piele din faţa biroului.

Ea aşteptă răbdătoare cîteva secunde, apoi liniştea deveni prea apăsătoare pentru sistemul ei nervos şi începu să îşi rotească degetele. Poate totuşi nu fusese o idee prea bună să vină acolo. De ce să fi acceptat el că e tatăl copilului? Poate că ura copiii. În plus, fusese căsătorit cinci ani şi nu avusese nici un copil.

Îl privi, îngrijorată, în timp ce el continua să se uite prin hîrtii. Ăsta nu era tipul de bărbat pe care

să-l caracterizezi drept un „băiat de treabă". Asta era un bărbat care te intimida cu o singură privire.

Linişteşte-te, îşi spuse ea. *Nu te gîndi la el ca la un bărbat. Gîndeşte-te la el ca la un adolescent mai mare.*

Dar, cumva, ea nu şi-l putea imagina altfel decît ca pe un bărbat. Imaginează-ţi-l gol, spusese Lynda. E un succes garantat.

Ochii ei trecură peste acea parte a corpului lui care era evident deasupra biroului. Tot ceea ce avea de făcut era să şi-l imagineze fără haina aceea maron, elegantă, fără cămaşa de un albastru-deschis. Îşi imagină pieptul larg, bronzat, şi braţele musculoase acoperite de păr auriu încreţit. Îşi imagină...

Oh, Dumnezeule, îşi zise, *asta e o mişcare greşită.* Scoase repede din poşetă punga cu alune şi începu să o desfacă.

– Domnişoară Baxter.

Recunoaşterea bruscă a prezenţei ei o făcu să tresară, ca şi cînd el ar fi lovit-o de-a dreptul, cu cuvintele. Corpul ei tresări ca o reacţie la vocea lui joasă. Iar mişcarea făcu să-i sară alunele prin aer. Începu să le adune pe cele care săriseră în poala ei şi pe scaun, aruncînd o privire tristă celor care ajunseseră pe podea.

– Îmi pare rău, spuse ea. M-ai speriat.

Lăsîndu-se încet pe spate, în scaunul de piele, el continua, pur şi simplu, să o privească, fără să spună un cuvînt.

Înghițind nervos, ea îşi împreună mîinile pe genunchi.

– Domnule Hammond, nu ştiu dacă vă amintiți de mine.

– Da, îmi amintesc de dumneata, o întrerupse el privind în jos, la creionul pe care îl ținea între degetele bronzate. De fapt, te-am recunoscut în restaurant. Mă întreb numai de ce nu te-ai apropiat atunci.

Podul numărul unu fusese trecut. Îşi amintea de ea. Dar ce îşi amintea?

– Eu... Eu vroiam să vă vorbesc între patru ochi, se bîlbîi ea, uşor enervată de expresia lui distantă. Îşi ridică privirea şi îl văzu aşteptînd-o să continue. Înghiți în sec. E vorba despre petrecerea la care ne-am întîlnit.

Ea aşteptă un răspuns. Apoi, întrucît nimic nu se întîmplă, continuă ezitînd:

– De fapt, e vorba despre ce s-a întîmplat după petrecere...

– Domnişoară Baxter, nu reuşesc să înțeleg de ce sînteți aici.

Se aplecă înainte, cu o expresie impenetrabilă, profunzimea ochilor lui albaştri imobilizînd-o.

– Îmi amintesc că ne-am întîlnit la petrecerea lui Ron Ashley, continuă el. Îmi amintesc că am mers împreună, spre casa mea, după aceea. Îşi ridică o sprînceană. Şi asta ce înseamnă?

Podul numărul doi. Confirmase nu numai faptul că plecaseră împreună de la petrecere, dar şi că merseseră împreună spre casa lui. Nu era nici o îndoială de data asta. Acesta era tatăl copilului ei. Ea se aşeză şi îl observă cu calm. Un copil cu părul blond? Un copil înalt? Dintr-odată, se încruntă. Un copil încăpăţînat, care intimidează. Privi cu şi mai mare atenţie formele lui solide. Un copil sănătos!

Ţinîndu-se de braţele scaunului ei, spuse cu francheţe:

– Domnule Hammond, a existat vreodată vreun caz de nebunie în familia dumneavoastră? Sau boli ereditare?

În sfîrşit, masca lui, de calm aparent, căzu şi ea văzu, fascinată, cum expresia lui devine vie, pentru prima dată de cînd intrase în cameră. Părea surprins şi trăsăturile lui erau pline de curiozitate. Şi pînă acum părea un bărbat atrăgător. Dar acum o lăsase fără suflare.

– Ce-aţi spus?

Pînă şi vocea îi era diferită. Vădea o emoţie sinceră. Chiar dacă emoţia trăda nerăbdare sau

frustrare, era, oricum, o emoţie care putea fi recunoscută.

Pentru un moment, se gîndise că ar fi putut să treacă prin toate astea. Părea atît de uman acum, atît de abordabil. Apoi, se gîndi cum ar fi revenit la figura dinainte, dacă i-ar spune că era însărcinată, şi curajul o părăsi complet.

Nu o putea face. Ridicîndu-se, murmură:

– Îmi pare rău. M-am răzgîndit.

Apoi se întoarse şi o porni spre uşă.

Intrînd în celălalt birou, dădu din cap înspre secretară şi păşi spre mijlocul încăperii. Apoi ezită. Nu putea pleca. N-o putea face pînă ce el n-ar fi confirmat evenimentele din acea seară, iar ea nu s-ar fi convins personal că lui nu i-ar fi păsat dacă i-ar fi spus adevărul despre faptul că era însărcinată. Venise aici pentru un motiv şi nu putea pleca, doar pentru că el nu fusese atît de deschis pe cît şi-ar fi dorit.

Întorcîndu-se, se înapoie la uşa lui şi o deschise pentru a privi înăuntru discret. El mai şedea încă la birou, privind spre uşă, ca şi cînd ar fi ştiut că ea se va întoarce. Strîngînd din umeri resemnată, buzele i se curbară într-un zîmbet mic şi curajos cînd înaintă pentru a termina discuţia începută:

– Domnule Hammond, începu ea abrupt. Lua-

luam nişte medicamente în noaptea aceea şi am avut o... reacţie ciudată. Ezită, muşcîndu-şi buza, apoi îşi strînse pumnii şi continuă: Adevărul e că nu îmi amintesc să vă fi întîlnit în noaptea aceea. Nu îmi amintesc nimic din tot ce s-a întîmplat. Şi... şi aş aprecia deosebit dacă dumneavoastră aţi... ei bine, dacă m-aţi pune la curent cu ce s-a întîmplat. Fără a intra prea mult în detalii, adăugă ea, uşor nervoasă.

Se simţi jenată, cînd el îşi lăsă scaunul pe spate şi o privi în tăcere pentru un timp. În sfîrşit, începu să vorbească, pe un ton liniştit şi într-un fel rece.

– Nu îţi aminteşti? Dintr-odată un zîmbet ciudat îi apăru pe buze şi Toby simţi că inima ei tresare. În acel scurt moment, ea întrezări o anume vulnerabilitate la el, care o surprinse. Nu îşi putea imagina un bărbat şi, cu atît mai puţin unul atît de puternic şi autoritar ca acesta, simţindu-se vulnerabil. Cu toate astea, era sigură că văzuse asta în ochii lui. Se părea că îi fusese dat să vadă asta cu un anumit scop. Omului ăstuia îi va păsa.

– Cred că ceea ce îmi cereţi, domnişoară... care este primul dumitale nume?

– Toby.

– Ei bine, Toby, cred că ceea ce vrei să ştii este dacă am făcut sau nu dragoste.

Ea înghiţi zgomotos şi aprobă din cap.

– Pot să înţeleg asta.

El zîmbi şi schimbarea care avu loc în trăsăturile lui produse un efect hipnotic asupra ei, pironindu-i privirea asupra buzelor lui senzuale.

– Ceea ce nu pot înţelege, continuă el, este sentimentul că pare atît de important pentru dumneata să ştii asta. Se aplecă înainte în scaun şi rîse scurt. Dar, cum nu este treaba mea, îţi voi spune oricum. Da, am făcut dragoste. Făcu o pauză şi zîmbi. De fapt, am făcut dragoste de cîteva ori. Te ajută asta cu ceva?

Dacă mă ajută? Înghiţi în sec. *Oh, doamne!* Ea voise o ultimă confirmare, dar nu crezuse că doar cîteva cuvinte pot crea o diferenţă de temperatură atît de repede în corpul ei.

– Da, spuse ea pe nerăsuflate. Da, mulţumesc. Asta e tot ce voiam să ştiu. Ezită, apoi închise ochii şi aruncă fraza:

– De ce nu ai avut copii cu fosta soţie?

Îl auzi respirînd greu. Cînd simţi că biroul se umplu de o tensiune aproape de nesuportat, deschise ochii încet.

Ochii lui erau acum închişi şi linii dure erau imprimate pe faţa lui. Fără să se mai gîndească, ea continuă:

– Îmi pare rău, nu este treaba mea. Dar voiam

nu ştiu ce fel de om eşti şi dacă ţi-ar păsa vreodată de anumite lucruri. Îşi umezi buzele, nervoasă, conştientă că îi captase acum întreaga atenţie. Ai putea regreta faptul că ţi-am vorbit despre asta. Ba, mai mult, l-ai putea considera un lucru stînjenitor. Ea rîse stingherită. N-a fost ceva la care să mă fi aşteptat, vreau să spun că nici măcar nu îmi amintesc ce s-a întîmplat, deci nu îţi poţi imagina cît de surprinsă am fost cînd, mergînd la vizita mea obişnuită, mi s-a spus că sînt gravidă în trei luni.

Era atît de prinsă de gîndurile ei, că aproape pierduse expresia de pe faţa lui puternică.

Idioato! Ce mod de a-i spune! Ar fi putut la fel de bine să-i fi trimis o telegramă pe note muzicale. Şocul de pe faţa lui o îngheţă în scaun. Apoi, şocul fu înlocuit încet de o privire ciudată, plină de dorinţă, apoi suspiciune, şi, în sfîrşit, mînie neagră, înspăimîntătoare.

– Spui că nu îţi aminteşti nimic?

Cuvintele nu se puteau lega în gîtul ei. Ea se cufundă şi mai mult în scaunul mare şi simplu, îşi clătina capul cu o mişcare înceată, negativă.

– Atunci, scuză-mă că sînt atît de franc, spuse el cu vocea îngheţată de emoţie, dar cum poţi şti că am fost singurul bărbat cu care ai făcut dragoste în noaptea aceea?

Ea se retrase în fața durității lui. Apoi, încet, o expresie de surprindere trecu pe fața ei.

– Ai dreptate, spuse ea împingîndu-se înapoi în scaun. Nici nu m-am gîndit la asta. Nu pot şti cu adevărat ce s-a întîmplat.

Schimbarea din ea, în noaptea aceea, fusese atît de drastică, aşa că se putea gîndi că fusese şi mai drastică decît crezuse. Şi dacă el avea nevoie de ieşire din situația asta, ea ar fi fost fericită să îi asigure una.

– Atunci, poate că nu eşti dumneata tatăl, la urma urmei, şopti ea surprinsă. Nu putu să-şi ascundă relaxarea din voce. Nu te mai gîndi la asta, spuse ea în timp ce părăsea camera, simțindu-se cu cîteva sute de kilograme mai uşoară.

Făcu doar cîțiva paşi prin biroul secretarei, cînd îşi simți brațul prins ca într-o menghină. În tăcere şi cu agilitate, el o întoarse în biroul lui şi trînti uşa după ea.

– Nu poți să intri, să arunci o astfel bombă şi apoi să te scuzi cu un „nu te mai gîndi“, spuse el cu o voce gravă. Nu am spus că nu este copilul meu. Am spus numai că poate nu sînt singurul candidat la paternitate.

O conduse spre scaun, apoi o privi pînă cînd se aşeză. Întorcîndu-se, el îşi trecu degetele prin

păr, apoi se întoarse pentru a o privi direct.

– La ce oră ai ajuns acasă în noaptea aia?

– Am... începu ea, apoi tuşi sec. Nu ştiu. Cred că între patru şi cinci dimineaţa.

Pentru un moment, el nu se mişcă. Apoi inspiră puternic şi privi pînza cămăşii lui de un albastru-deschis, întinzîndu-i-se peste piept.

– Ai părăsit casa mea la patru şi jumătate, spuse el sec.

– Oh! Ea se mişcă pe scaun, măsurîndu-l cu privirea pe sub genele negre, lungi. Atunci se pare că eşti tu.

Ea aşteptă un moment ca el să încuviinţeze, apoi, cum el rămase tăcut, începu să simtă că ar fi trebuit să-l fi ajutat să se relaxeze cumva.

– Îmi pare rău dacă asta te face să te simţi stînjenit, dar nu trebuie să faci nimic. Ţi-am spus toate astea numai pentru că am încercat să îmi imaginez cum m-aş simţi dacă aş fi un bărbat care ar avea un copil despre care nu ar şti. Nu mi-ar fi plăcut. Şi, bineînţeles, pentru că Janine a fost de acord cu mine că ar trebui să-ţi spun.

– Janine? întrebă el surprins.

– Psihiatra mea. Ea mi-a spus că m-aş simţi vinovată dacă aş ţine totul ascuns de dumneata. A mai spus că, întîlnindu-te, asta m-ar ajuta să

îmi amintesc ce s-a petrecut. Dar nu s-a întîmplat aşa. Şi, deci, nu era nevoie să te deranjez.

Ea se ridică, îşi şterse mîinile de fustă şi îşi luă poşeta:

– Mai era ceva ce ai fi vrut să ştii? Dacă nu, ar trebui să merg să o văd pe Janine, acum. Voia să îmi afle reacţiile la întîlnirea noastră. Ea se opri şi îl privi gînditoare. Ai putea face ceva neobişnuit? Ea e întotdeauna dezamăgită, cînd nu se întîmplă nimic neobişnuit.

El o privi pentru o clipă, ca şi cînd ar fi fost căzută de pe altă planetă, apoi faţa lui se schimbă încet şi imprevizibil. Începu să rîdă. Sunetul profund şi puternic umplu camera, cu o căldură pe care ea nu ar fi asociat-o niciodată cu acest om.

– Nu-mi vine în cap nici un lucru neobişnuit, chiar acum, spuse el încă rîzînd. Ia povestea asta cît se poate de normal, nu crezi?

Îşi frecă bărbia cu palma.

– Îmi imaginez că poate să pară aşa, aprobă ea, dar trebuie să-ţi dai seama că n-am avut încă timp să mă obişnuiesc cu ea. Zîmbi. Pe lîngă asta, nu pare să fie niciodată suficient timp ca să mă plîng de ceea ce mi se întîmplă. Tot timpul mi-l petrec încercînd să suport. Acum, că ştiu într-adevăr că voi avea un copil, am atîtea de făcut!

termină ea, cu vocea stingîndu-se în timp ce gîndurile ei fură prinse în totalitate de planurile ei în privința copilului.

El se apropie încet şi îi ridică bărbia, forțînd-o să privească în sus spre el.

– Toby Baxter, cred că eşti cea mai formidabilă experiență pe care am avut-o în atîția ani, murmură el, trimițîndu-i fiori de-a lungul şirei spinării. Am crezut astfel încă din noaptea în care te-am întîlnit, dar astăzi pot spune că am confirmarea totală.

Apoi, aproape simți că apropierea lui o făcea să se simtă stînjenită şi, fără nici un cuvînt, se retrase cu un pas şi spuse:

– Trebuie să mai vorbim. Toby, bănuiesc că ai consultat deja un doctor. Un doctor bun.

Ea aprobă din cap.

– Doctorița Mathias e doctorul meu de nouă ani. E cea mai bună.

– Bine. Atunci aş vrea să ne vedem diseară. Cînd o văzu încruntîndu-se, continuă repede: Avem de discutat, Toby. Ai crezut că era important să aflu despre copil... şi a fost. Nu pot să uit asta, pur şi simplu, acum.

Ea îl privi, apoi se uită aiurea.

– Da, cred că ai dreptate. Făcu o pauză şi îl

privi cu speranță. Cred că ne putem întîlni undeva.

El zîmbi în felul care îi devenise deja familiar.

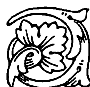
– Asta nu e ceva care se poate discuta la un *McDonald*. La mine sau la tine? întrebă el hotărît.

Simțind fermitatea din vocea lui, ea oftă din greu.

– Bine, să zicem la mine. Sunderland, apartamentul numărul 14. Ea se întoarse brusc spre uşă.

– Voi fi acolo la opt.

Ea se opri şi îl privi peste umăr.

Capitolul 3

Jake îşi îmbrăcă haina, apoi se aşeză confortabil pe scaunul din faţa biroului vechiului său prieten şi doctor personal, Mel Landers. Privindu-şi în trecere cizmele lustruite, el aştepta ca Mel să se aşeze, înainte de a-l privi.

– Deci vrei să spui că, deşi nu pare probabil, este totuşi posibil, spuse Jake calm.

Prietenul său zîmbi.

– De fapt am evitat să-ţi spun. Mă întreb numai ce vrei să afli de la mine, Jake.

– Vreau adevărul. Atît şi nimic mai mult.

Mel se lăsă pe spate în scaun şi inspiră încet.

– De acord. Iată ce e. Numărul spermatozoizilor este încă mic. Situația nu s-a schimbat şi nu pot să nu țin seama de asta numai pentru că tu vrei un copil. Făcu o pauză, aplecîndu-se înainte pentru a-şi aşeza brațele pe birou şi adăugă cu o voce joasă: Jake, nu pot accepta spusele unei fete care îți intră în birou direct din stradă.

– Nu e chiar orice fată. Am făcut dragoste cu ea, Mel. Dacă eşti interesat de adevăr, ăsta nu e unul care poate fi schimbat. Şi dacă există chiar şi o şansă minimă ca acest copil să fie al meu, nu o pot ignora. Privind la figura încruntată a prietenului său, adăugă: Ştiu la ce te gîndeşti. Crezi că aleargă după bani.

În timp ce Mel continua să îl privească în linişte, Jake se foia neliniştit în scaun.

– Bine, spuse Jake, admit că aşa ceva e posibil, dar, într-un fel, nu pot crede că e interesată. Ar fi trebuit să o întîlneşti, ca să îți dai seama că am dreptate.

Rîse deodată, amintindu-şi de scena cu alunele care încă mai zăceau pe covorul din biroul lui.

– Nu e nimic artificial la ea, Mel. Nu e vorba doar de faptul că e tînără. E total sinceră. Nu poți poza modul ei cinstit de a fi, aşa cum am văzut-o astăzi. El strînse din umeri cînd îl văzu pe Mel

privindu-l cu un aer ciudat şi se retrase înapoi în scaun, extrem de stingherit.

– Eşti decis să accepţi copilul ăsta ca pe al tău, nu-i aşa? întrebă Mel scuturînd din cap. Cu toate că ţi-am explicat care e situaţia şi tu mi-ai spus că nici fata nu ştie exact ce s-a întîmplat în noaptea aceea.

Jake aprobă zîmbind, neplăcîndu-i felul în care prietenul său se referise la Toby.

– O cheamă Toby, Mel, e o fiinţă reală, nu vreo fetişcană care încearcă să îmi arunce ceva în cîrcă.

– Ei bine, Toby nu ştie exact ce s-a întîmplat în noaptea aceea, se corectă Mel. Vorbeşte cu doctorul ei, Jake. Dacă Toby spune adevărul, nu ai ce pierde, în orice caz. Fii sigur că este onestă... şi în toate minţile.

– În toate minţile?

– Din ce mi-ai spus, fata pare să fie bolnavă. Poate crede în ceva ce nu este real. Îşi privi mîinile. Află ce fel de om este. Spui că nu ar fi putut fi cu o altă persoană după tine, dar asta nu înseamnă că nu a fost cu o duzină în săptămîna de dinainte de a te cunoaşte. Se opri şi oftă, în timp ce Jake îl privea mînios. Cel puţin, ţi se poate confirma stadiul sarcinii ei. Cine este doctorul ei?

– Doctoriţa Mathias.

Mel aprobă.

– E o doctoriță deosebit de bună. Aş avea încredere în orice ți-ar spune. Îşi privi din nou mîinile, în timp ce Jake se pregătea să plece. Şi, Jake...

Jake se opri încă încruntat şi privi în jos, spre Mel.

– Întrucît văd că eşti decis să crezi că copilul este al tău, poate că asta te va ajuta.

Scoase un jurnal medical de sub un teanc de hîrtii şi i-l întinse lui Jake.

– Ce-i asta?

– E aici un articol despre fertilitate. Cîteva lucruri noi. Doctorii cred că gradul de excitație, dorința simțită de un cuplu, are ceva de a face cu fertilitatea. Aparent, creşterea libidoului face să crească numărul de spermatozoizi la bărbați, în timp ce fluidul secretat de femeie o face mai receptivă la spermă.

Îl privi pe Jake mai mult cu curiozitate, decît profesional.

– Şi tu crezi că asta poate fi valabil în cazul meu?

– Totul este posibil, spuse Mel, zîmbind luminiței care crescuse în ochii lui Jake. Dacă ăsta este cazul tău, atunci totul pare a fi şi mai posibil.

Încet, un zîmbet trecu peste figura puternică a

lui Jake, gîndindu-se la noaptea petrecută cu Toby, apoi murmură:

– Dacă gradul de dorință are ceva de a face cu fertilitatea, atunci e mai mult decît o simplă posibilitate.

Camera de aşteptare din micuța clinică a doctoriței Mathias, plină de plante şi cărți, era confortabilă. Nu avea tipul standard de mobilă din obişnuitele săli de aşteptare, care îi amintea de mătuşa sa, Sophie.

Stătea cu spatele spre încăpere, privind veverițele alergînd în sus şi în jos, pe copacul acoperit de iederă, de lîngă fereastră, în timp ce îşi aştepta rîndul.

Cînd spusese că telefonase în legătură cu Toby, secretara i-o dăduse imediat pe doctorița Mathias, care păru interesată, ba chiar nerăbdătoare să îi găsească o oră, undeva, în calendarul ei, şi aşa plin.

Jake nu era încîntat de suspiciunile pe care Mel i le băgase în cap... şi asta îl îngrijora. Fata nu însemna nimic pentru el. Atunci de ce, el, Jake Hammond cel Precaut, era atît de dispus să creadă fiecare cuvînt pe care i-l spusese Toby? Oare, aşa cum îi sugerase Mel, pentru că abandonase toate speranțele de a mai fi vreodată

tată? Sau poate era ceva la Toby însăşi care îl atrăgea, făcîndu-l să creadă că era atît de onestă pe cît părea?

Înainte de a continua puzzle-ul, tînăra secretară îl chemă, apoi îl conduse spre biroul doctoriței Mathias. Nu avu timp nici să se aşeze, cînd o femeie în jur de cincizeci de ani intră în cameră. Părul ei argintiu se asorta cu ramele ochelarilor mari şi pătrați, aşezați jos, pe nas.

– Domnule Hammond! spuse ea întinzîndu-i mîna, sînt încîntată să te întîlnesc. Nu aveam nici un fel de idee despre asta, înainte de a mă suna şi a spune că Toby avea de gînd să ia legătura cu dumneata.

Îi indică un scaun frumos tapițat, apoi se aşeză în spatele biroului din colțul încăperii.

– E adevărat că mi-a telefonat aseară să îmi spună că vrea să păstreze copilul în mod sigur, adăugă ea.

Încruntîndu-se, el se ridică pe jumătate, apoi se reaşeză.

– Oare s-a gîndit vreodată şi la altă posibilitate?

Doctorița Mathias zîmbi.

– Toby? Îmi pare rău, dar nu.

– Vă pare rău? întrebă el, simțind că-i tresare inima. Oare o sarcină ar fi periculoasă pentru ea?

Doctorița își scoase ochelarii și își masă baza nasului, ceea ce părea a fi mai mult un tic. Părea să se gîndească la întrebarea lui. În cele din urmă, spuse:

– Nu, din punct de vedere fizic. Mental... nu sînt sigură. Zîmbi dintr-odată și păru cu cinci ani mai tînără. Am o bănuială că ar fi exact ceea ce are nevoie.

– Nu înțeleg la ce vă referiți, dar, oricum, nu știu prea multe despre Toby. Ezită o clipă. Vă dați seama că nu am mai întîlnit-o înainte... înainte de noaptea aceea.

Cînd ea aprobă din cap, el continuă.

– Aș vrea să aflu mai multe despre Toby, înainte de a ști ce să fac în situația asta. Aș vrea să știu ce fel de persoană este.

– Și, poate că ai vrea să știi dacă copilul este cu adevărat al dumitale, îi sugeră ea zîmbind calm.

El se mișcă stingherit pe scaun.

– Ar mai fi și alte posibilități, asta vreți să spuneți?

Ea îl privi fix pentru un moment, apoi zise:

– A plecat cu altcineva de la petrecere, înainte de a o face cu dumneata?

El se încruntă:

– Nu, nu a făcut-o.

– Atunci nu există nici o altă posibilitate, spuse ea, cu o voce calmă şi decisă. Toby fusese virgină înaintea acelei nopţi.

Cuvintele ei îl loviră ca o palmă în faţă şi el se aşeză înapoi pe scaun, încercînd să îşi revină din lovitură.

– O vir... dar nu se poate să fi fost, îngăimă el. Vedeţi, doamnă doctor, asta nu ar fi fost ceva peste care să fi trecut cu vederea. Nu am obiceiul să fac dragoste cu virginele.

Nu putea crede ceea ce îi spunea femeia aceasta, apoi, dintr-odată, îşi aminti cît de tînără, cît de inocentă îi păruse Toby în birou, în ziua aceea. Îi făcuse o cu totul altă impresie despre ea decît cu trei luni în urmă. Atunci fusese o femeie seducătoare şi misterioasă, un vis pe care nu îl cunoscuse, la care nu avusese nici măcar curajul să viseze.

– Toby este pacienta mea de mult timp, domnule Hammond, continuă ea, strecurîndu-se printre gîndurile lui confuze. Şi o cunosc mai bine decît pe majoritatea pacienţilor mei. Nu poţi sta în preajma ei prea mult timp, fără să fii total cucerit de... hm... personalitatea ei unică.

Îl văzu cum asimila ceea ce îi spunea ea, apoi continuă:

– A avut un accident, cînd era de zece ani, care i-a rupt himenul. Dar nu a făcut niciodată dragoste, înaintea acelei nopți petrecute cu dumneata. Dacă poți accepta, atunci îți dau cuvîntul meu în legătură cu asta. O cunosc pe Toby mai bine decît mama ei, deci nu este o situație în care încerc să ghicesc cum stau lucrurile.

El rămase tăcut pentru un moment, analizînd cele spuse de ea. Erau atîtea lucruri la care trebuia să se gîndească. Venise aici ca să afle mai multe despre Toby Baxter, dar nu îşi închipuise niciodată ce multe avea să afle. Dintr-odată, gîndurile lui se mutară de la faptul de necrezut al virginității ei, la ceva ce îi spusese doctorița mai devreme.

– Ați spus că nu sînteți sigură dacă nu cumva sarcina o va afecta mental, şi mi-ați spus că merge la un psihanalist, murmură el gînditor. Are vreo problemă? Sau, pur şi simplu, îl consultă pentru că e la modă?

Doctorița se trase în scaun şi rîse.

– Toby nu face niciodată nimic doar pentru că este la modă. De fapt, ar face tot posibilul să facă exact invers. Dacă vă gîndiți că are probleme mentale, atunci răspunsul este nu. E, probabil, mai în toate mințile decît nouăzeci la sută dintre

oamenii de pe stradă. Şi are un mod de a rezolva problemele care este extraordinar de onest. Ezită puţin, apoi continuă: Adevărul este că, din punct de vedere emoţional, e încă imatură sub diferite aspecte. Cred că un copil ar fi o experienţă foarte importantă pentru maturizarea ei. Zîmbi. Dacă e ceva de care poţi să fii sigur, este că s-ar dedica cu totul creşterii unui copil. Nu face niciodată lucrurile pe jumătate.

Jake oftă liniştit.

– Atunci, nu este nici o problemă ca ea să crească un copil.

– Nu, nu, bineînţeles că nu. Îşi scutură capul viguros. Nu aş vrea să-ţi fac o impresie greşită. Pur şi simplu, nu pot intra în detaliile problemelor ei, fără a încălca un secret profesional, dar crede-mă că nu are probleme în privinţa raţiunii. Aş avea încredere ca Toby să aibă grijă de nepoţii mei... şi poţi fi sigur că i-ar proteja cu riscul vieţii ei. Aici nu e vorba de ceea ce înţelegem, de obicei, prin imaturitate. Are probleme doar în ceea ce priveşte propriile ei emoţii... Dar, la urma urmei, cine dintre noi nu are?

Jake se gîndi la problema aceasta mai tîrziu, părăsind micuţa clinică. „Cine dintre noi nu are?" spusese doctoriţa. Se gîndi la problemele perso-

unele care îl agitaseră atît în toată perioada vieții lui de adult. Căsătoria lui ratată pusese exact punctul pe „i". Simțise că tratase greşit întreaga situație. Pierduseră capacitatea de a comunica undeva, de-a lungul drumului lor, şi totul se terminase într-un mod amar.

Doctorița avusese dreptate. Nu multă lume știa să-şi controleze emoțiile. Şi doctorița Mathias crezuse că Toby avea o atitudine sănătoasă față de propria viață. Faptul fusese relevant nu numai în ceea ce spusese, ci mai ales în expresia feței, atunci cînd o spusese. Îi plăcea mult Toby şi o respecta. Şi Mel spusese că putea avea încredere în judecata doctoriței.

În cele din urmă, Jake acceptă faptul că avea să fie tată... Confuzia, dubiile începură să îl părăsească, pentru a fi înlocuite de un sentiment de mirare şi de o bucurie aproape dureroasă.

Toby deschise uşa ceva mai mult de un centimetru şi, cînd îl văzu pe Jake, oftă, desfăcu lanțul de la uşă şi o deschise larg, ca să îl lase înăuntru.

Tensiunea crescuse în ființa ei încă de la întîlnirea lor din după-amiaza aceea, iar apoi întîlnirea ei cu Janine nu făcuse nimic pentru a-i reda

încrederea de care avea nevoie ca să discute cu acest bărbat. Din ce în ce mai mult, începuse să își dorească să își fi ținut gura și să nu-l fi căutat pe tatăl copilului.

– Cum te simți?

Vocea lui joasă o trezi din reveria care o cuprinsese și își dădu seama că încă mai stăteau în mijlocul camerei.

– Ia loc, domnule Hammond, murmură ea, indicînd sofaua viu colorată. Mă simt bine.

Toby, drăcușor cu limbă de argint, ești capabilă să îl intimidezi cu conversațiile tale pline de viață.

El o privi cu luminița aceea curioasă din ochii lui profund albaștri.

– Nu crezi că ar fi mai bine să-mi spui Jake?

După ce ea aprobă ezitînd, el își frecă bărbia, apoi spuse decis:

– Și nu ai nici un fel de probleme cînd te scoli dimineața?

– Nu... Jake.

Și acum, premiul nostru pentru cine e în stare să adoarmă cea mai multă lume, în cel mai scurt timp, este oferit lui Toby Baxter.

– Toby! explodă el exasperat, trebuie să vorbim.

Ce idee excelentă. De ce nu m-am gîndit eu la asta?

Ea aproba încet din cap, privindu-l încă, în timp ce se aşeza de cealaltă parte a măsuţei de cafea, pe scaunul ei preferat.

– Am reflectat mult de cînd ai plecat din biroul meu. Rîse, lăsîndu-se pe spate în sofa, în timp ce îşi masa ceafa. Apoi continuă: Trebuie să admiţi că vizita ta a fost puţin cam neobişnuită. La început, m-am gîndit să îţi aranjez un fel de cont în bancă, pentru tine şi pentru copil.

– Un cont? întrebă Toby, ascuţit. Vrei să spui bani? Nu am nevoie de bani. Am mai mult decît voi avea nevoie vreodată. Nu de asta am venit la tine. Pur şi simplu, mi s-a părut că e un lucru firesc pe care trebuie să îl fac.

– Da, ştiu acum, spuse el cu o voce surprinzător de plăcută. Şi chiar dacă ai fi venit pentru bani, găsesc că asta nu ar fi fost suficient pentru mine.

Ea privi spre el încurcată, iar inima îi tresări, apoi îşi reluă ritmul normal cu bătăi puternice.

– Nu ar fi fost suficient? murmură ea încet.

El se ridică brusc şi se apropie de locul unde stătea ea, apoi cînd ea se retrase şi mai mult în scaun, el se ghemui lîngă ea, prinzîndu-i ambele mîini într-ale sale.

– Toby, trebuie să înțelegi un lucru, spuse el cu o oarecare grabă, ochii strălucindu-i de un albastru intens. Asta s-ar putea să fie singurul copil pe care l-aş putea avea vreodată.

Ea înghiți în sec, apoi inspiră profund.

– Dar... dar, desigur că te vei recăsători.

– Posibil, continuă el aprobînd scurt din cap, dar nu e vorba de asta. Am... motive să cred că este singura mea şansă.

– Înțeleg.

Dar nu înțelegea nimic şi nu reuşea să-şi pună mintea la contribuție suficient pentru a înțelege totul. Putea doar să-şi dea seama cît de aproape era el. Cît de imposibil de aproape.

– Aşa că nu vreau să pierd nimic din naşterea acestui copil, continuă el, studiindu-i de aproape reacțiile. Nici măcar cît timp porți sarcina.

Toby îşi simți oasele muindu-se într-un fel de piure şi nu ar fi fost surprinsă deloc dacă s-ar fi scurs de pe scaun, ca o meduză gelatinoasă de mare. Realiză că el nu voise să dea un ton personal cuvintelor sale. Dar ele sunaseră mai mult decît personal, sunaseră atît de intim, încît ea se blocă mental.

Gîndeşte-te, Toby, îşi ordonă ea în tăcere. Trebuia să se gîndească la ceea ce îi spunea el,

nu la ceea ce o făcea să simtă. El voia să participe şi el, cumva, la perioada de sarcină. Era o dorinţă rezonabilă, îşi spuse ea.

– Pot înţelege asta, zise ea. Aş simţi, probabil, în acelaşi fel. Aşa că... trase puternic aerul în plămîni şi continuă: Poţi veni de cîte ori îţi face plăcere.

El o privi în tăcere pentru un moment, apoi îi împreună mîinile, ca şi cum ar fi vrut să îi dea ceva din forţa lui.

– Nu asta este exact ceea ce voiam să spun, zise el zîmbind cald. Toby, aş vrea să ne căsătorim.

Capitolul 4

Toby rămase împietrită pe scaun, cu ochii mari, părîndu-i-se că imaginea lui creştea amenințătoare deasupra ei, ca aceea a unui spirit misterios care tocmai ieşise dintr-o sticlă.

Nu reuşi să pronunțe nici o singură silabă, dar auzise clar cuvîntul „căsătorie", care acum plutea în derivă prin capul ei, de parcă Quasimodo însuşi dansa înnebunit printre clopotele din turnul catedralei Notre-Dame.

– Oh, gemu ea, slăbită.

Îşi închise ochii şi trase puternic aer în plămîni, apoi alunecă pe sub brațul lui care se întinsese

de-a lungul scaunului. Murmurînd cuvinte fără sens, îşi croi drum, instinctiv, spre bucătărie.

– Unde te duci? o întrebă Jake, la doi paşi în spatele ei. Cum ea îşi scutură capul, neajutorată, continuîndu-şi drumul, el spuse: Toby, trebuie să vorbim despre asta. Toby...

– Aşteaptă, spuse ea răsuflînd din greu, în timp ce deschidea una după alta uşiţele dulăpiorului de pe perete pe care apoi le trîntea, frustrată, la loc. În sfîrşit, nereuşind să găsească nici măcar o alună rătăcită, luă dintr-un vas un biscuit de ciocolată şi îl muşcă grăbită.

Oh, biscuiţii ăştia. Fac ca laptele să ţi se pară mai acceptabil.

Lapte, se gîndi ea buimacă, în timp ce bucata de biscuit din gît refuza să alunece.

– Toby, ce se întîmplă cu tine?

Jake stătea chiar în spatele ei şi ea simţi nedumerirea din vocea lui. Ea turnă laptele repede şi, după ce bău jumătate din el, dintr-o înghiţitură, strînse din umeri şi şopti:

– Mi-a rămas biscuitul în gît.

Ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Ea privi pe fereastră, apoi în jos, la paharul din mîna ei, apoi spre frigiderul deschis. Oriunde, numai nu spre bărbatul care stătea la un pas în faţa ei şi pe care trebuia să îl privească de fapt.

Tuşi scurt, apoi îl privi plină de speranţă.

– N-ai spus cu adevărat ce mi s-a părut că ai spus... nu-i aşa?

El păru prins între exasperare şi amuzament.

– Am spus că aş vrea să ne căsătorim.

Ea inspiră nesigură.

– Tocmai de asta îmi era frică, murmură ea. Uite, domnule... Jake. Cred că iei totul prea în serios. Încercă să rîdă, dar nu reuşi. Asta este secolul douăzeci. Nimeni nu trebuie să se căsătorească. Vocea ei deveni din ce în ce mai intensă în timp ce vorbea. Femeia a fost eliberată, îţi aminteşti? Putem vota. Avem carierele noastre. Ne întreţinem familiile singure. Şi nimeni... nu se mai aşteaptă ca bărbatul să facă un gest „nobil".

Ea observă cît de curios o privea el.

– Nu trebuie să dovedeşti nimic, Jake. Nu mai e un secret. Bărbaţii sînt şi ei supuşi greşelii. Se opri şi zîmbi: Nu mai există eroi şi, deci, nu trebuie să mai impresionezi pe nimeni cu gesturi de sacrificiu. Pur şi simplu, nu mai e vremea marilor gesturi.

El îi ridică bărbia, de parcă i-ar fi amintit de prezenţa lui, de parcă ar fi simţit că începuse să o ia razna, vorbind în afara problemei lor.

– Eşti sigură că aşa e? întrebă el, calm. Pot menţiona o jumătate de duzină de eroi, fără a mă

gîndi prea mult. De exemplu, preotul care vorbea deschis noaptea trecută la televizor despre vînzătorii de droguri din cartierul lui.

Ea se îndepărtă cîțiva paşi, apoi privi înapoi peste umăr.

– Nu te întrebi niciodată cu ce se alege un aşa-zis erou dintr-o poveste oarecare? Poate că e vorba de publicitate. Poate că omul ăla vrea să urce în ierarhia bisericii. Pariez că ai fi surprins să afli cît de des există un motiv egoist în spatele unui lucru ca ăsta.

Ea începu să se plimbe de colo-colo, nerealizînd felul gînditor în care o privea el, şi cuvintele îi veniră mai repede, iar gesturile îi deveniră mai emfatice.

– Cam aşa merg lucrurile. Crezi că ai găsit ceva adevărat sută la sută şi, cînd colo, totul e putred pe dedesubt. Un funcționar guvernamental e corupt. Un conducător religios fură din fondurile bisericii. O grămadă de doctori care nu ştiu meserie au cabinete. Oameni politici, polițişti şi judecători sînt de-a dreptul de vînzare. Unii sportivi folosesc steroizi ca să-şi distrugă corpul, unde eşti, Joe Dimaggio? întrebă ea, cu un aer comic, neajutorată. Sînt oameni care îşi distrug creierul cu droguri şi apoi le vînd şi altora, ca să îşi poată continua obiceiul, de droguri vreau să spun, nu de

creier... căci creierul lor nu mai valorează nici doi bani.

El era tăcut, privind-o într-un fel care o făcea să se simtă stînjenită. Era ca şi cînd el ar fi văzut dincolo de cuvintele ei, în profunzimea minţii ei.

O făcea să se simtă mai conştientă de prezenţa lui într-un mod ciudat, vulnerabilă la privirea aceea pătrunzătoare a lui.

– Eşti atît de sceptică! murmură el, clătinînd din cap. În primul rînd, greşeşti în privinţa acestor lucruri. În fiecare caz, iei un singur exemplu, negativ, şi îl foloseşti ca să-i condamni pe o grămadă de oameni. El zîmbi şi se sprijini de dulap. Şi chiar dacă ai avea dreptate, asta nu are nimic de a face cu noi. Nu vreau să fac vreun gest deosebit şi nu sînt un erou. Încerc doar să fac ce este mai bine.

– Ce este mai bine? Cum poate fi corect ca doi oameni, care abia se cunosc, să se căsătorească? Nu vreau să mă căsătoresc. Şi chiar dacă aş face-o, ce fel de căsătorie ar fi? Se încruntă dintr-odată şi se aşeză într-o poziţie bătăioasă, pe micul scaun de lîngă dulap. Pot să mă descurc şi singură. Nu am nevoie de nimeni să mă ajute.

Jake trase un scaun dintr-o nişă şi se aşeză în faţa ei, întinzîndu-şi mîinile ca să le ia pe ale ei.

– Nu spune nimeni că ai nevoie, zise el cu o voce calmă, dar sigură. Toby, ai spus că femeile îşi cresc copiii singure. Şi ai dreptate, adăugă el, înainte ca ea să îl întrerupă. Nu pun la îndoială forța ta sau a vreunei femei, în general. Zîmbi, încurajînd-o să se relaxeze. În multe privințe, femeile sînt mai puternice decît bărbații. Dar tu îi ceri copilului tău să fie puternic odată cu tine. Ți se pare corect?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea, încercînd să se apere, cu ochii la mîinile lor împreunate.

– Uite, Toby, zise el încet, sînt de acord că există o grămadă de femei divorțate care îşi cresc singure copiii... şi care fac o treabă minunată. Dar tu nu vei fi o femeie divorțată. Tu vei fi o femeie nemăritată. Şi chiar dacă ăsta este secolul douăzeci, anumite lucruri tot nu s-au schimbat. Ştii ce se va întîmpla cînd un alt copil îl va întreba pe al nostru unde este tatăl său? Nu va putea să răspundă „tatăl meu e plecat“ sau „părinții mei sînt divorțați“, ci va trebui să spună „părinții mei n-au fost căsătoriți“. Ştii ce fel de etichetă o să-i atîrne?

Se opri, în timp ce îşi strînse mîna pe a ei.

– Îl vor numi bastard, Toby. Chiar dacă asta se va întîmpla doar o singură dată în viața lui, dar se va întîmpla. Şi ai vreo idee despre ce efect va

avea asupra lui?

– Nu! şopti ea repede, privindu-l cu ochii mari, speriaţi. Aşa ceva nu se mai întîmplă în zilele noastre.

– Ba da, se mai întîmplă.

El se ridică dintr-odată şi se îndreptă spre mica fereastră de deasupra chiuvetei. Privi pămîntul acoperit pe jumătate cu frunze, care formau un fel de torent ce se pierdea unduind printre copaci.

După un moment, Toby îl privi, observîndu-i cămaşa gri şi pantalonii negri mulaţi. Era pentru prima dată că îl vedea îmbrăcat altfel decît în haine de birou şi, dintr-o nevoie de a se auto-apăra, dădu totul deoparte, undeva în fundul minţii ei şi se concentră pe forţa pe care o putea sesiza sub materialul moale al cămăşii lui.

El îi păruse, la prima întîlnire, un tip cu o talie destul de mare, dar nu putuse să ghicească forma muşchilor pe care îi ascundea haina şi pe care acum îi putea vedea la spatele şi la umerii lui.

Dintr-odată, imaginea unei statui de bronz îi trecu prin faţa ochilor. Unde o mai văzuse? Vizitase toate muzeele locale destul de des, dar nu îşi putea aminti de statuia care continua să-i apară în minte. Liniile, puritatea formei îi sugerau o sculptură greacă, dar...

– Ba da, se mai întîmplă, repetă el, şi vocea lui liniştită o făcu să tresară, amintindu-i de prezent şi de toate problemele.

– Mai ales aici, continuă el, mişcîndu-şi umerii şi încercînd să se relaxeze. Chiar dacă Dallas-ul se presupune că ar fi unul din cele mai cosmopolite oraşe din lume, este cosmopolit poate acolo unde lucrăm, nu unde trăim. E totuşi încă foarte conservator. Făcu o pauză, apoi continuă cu o voce joasă. Am avut o prietenă, Toby. O prietenă bună. A lucrat pentru mine timp de vreo doi ani, înainte de a reuşi să o cunosc destul, dar cînd am făcut-o, ne-am împăcat bine. Nu a fost nimic romantic. Eram, pur şi simplu, prieteni. Apoi... a avut un copil. Şi nu era căsătorită. Era atît de mîndră de copilul ei. Vocea lui era încordată de emoţie. La început, nici unul dintre noi nu a auzit bîrfele, dar, încetul cu încetul, acestea au devenit mai evidente. O privi peste umăr şi spuse pe un ton nervos: Înainte ca puştiul să fi împlinit un an, totul devenise insuportabil pentru ea, aşa că a plecat. Şi-a părăsit nu numai slujba, ci şi partea asta a ţării.

Făcu un pas, ca şi cînd gîndurile începuseră să îl facă să se simtă stînjenit.

– Ultima oară cînd a telefonat, părea destul de fericită. Dar o făcea pe văduva. Spunea că şi-a

învățat foarte bine lecția.

Se întoarse cu fața spre ea, părînd dintr-odată obosit.

– Ei bine, e posibil, doar posibil, ca aşa ceva să nu se întîmple niciodată. Dar îți poți asuma riscul ăsta? Eu nu pot, mormăi el nervos. Am urît destul lucrul ăsta cînd i s-a întîmplat nepoatei mele. Şi nu am să permit să se întîmple aşa ceva propriului meu fiu. Mai ales, cînd ar fi atît de simplu să evit asta.

Toby îi ascultase cu atenție cuvintele spuse pe un ton calm, care o purtaseră printre amintirile lui triste, şi începuse să sufere pentru el. Dar asta era prea mult şi îl privi cu surprindere.

– Simplu? întrebă ea, neîncrezătoare. Eşti mai nebun decît mine. Să te căsătoreşti cu cineva pe care nu îl cunoşti nu este ceva simplu. Şi nici nu este prea inteligent, de altfel. Îşi ridică mîna, într-un gest teatral. Şaptezeci şi opt virgulă trei la sută dintre căsătoriile între oameni care s-au cunoscut mai puțin de doi ani, nu reuşesc, spuse ea în grabă, enunțînd datele cu precizie. Statisticile nu mint. Întreaga poveste este o nebunie.

– Ar fi, dacă am aştepta să se rezolve de la sine, spuse el. Dar nu va fi aşa. Tot ce trebuie să facem este să ne căsătorim. Să trăim împreună... platonic, adăugă el, cînd îi întîlni privirea concen-

trată. Apoi, după naşterea copilului, divorţăm.

Ea îşi scutură capul, uimită.

– După tine, totul pare rezonabil... normal. Dar eu ştiu prea bine că nu e aşa.

El oftă.

– Cred că eşti atît de preocupată să mă convingi şi atît de stingherită din pricina mea, încît nu gîndeşti destul de clar. Uite, am să plec şi am să te las să te gîndeşti. Vorbeşte cu doctoriţa Mathias şi cu... Care e numele psihiatrei tale?

– Janine, spuse ea vag, simţindu-se brusc copleşită de evenimentele ultimelor zile. Janine White.

– Exact, spuse el, îndreptîndu-se spre sufragerie. Se întoarse şi o văzu urmărindu-l dezorientată. Vorbeşte cu Janine. Vezi ce îţi vor spune amîndouă doctoriţele. Bănuiesc că vei descoperi că nici pentru ele ideea asta nu este chiar atît de stranie pe cît ţi se pare ţie acum.

Bineînţeles, se gîndi ea neîncrezătoare. *Şi poate voi afla că naşa mea superbă m-a transformat într-o blondă înaltă şi subţire.*

La uşa de la intrare, el se opri şi se întoarse pentru a o privi, zîmbind uşor.

– Ştiu că totul pare că s-a întîmplat prea repede, Toby. Dar tu însăţi spuneai că erai prea plină de probleme pentru a mai regreta ce s-a

întîmplat. Asta este ceea ce fac. Încerc să găsesc o soluție. Încerc să fac ceea ce cred că e mai bine pentru amîndoi.

Se apropie de ea şi îi prinse încet gîtul, ridicîndu-i capul uşor, de bărbie.

– Ar fi chiar aşa de rău să te căsătoreşti cu mine? întrebă el... Cred că am putea reuşi să fim prieteni.

Ea îl privi în linişte, apoi respirația îi deveni slabă cînd el se aplecă şi îşi trecu buzele peste ale ei. Pleoapele i se închiseră şi ea simți căldura buzelor lui în tot corpul, lăsînd-o buimăcită şi toropită.

Zîmbi surprinsă cu adevărat, deschizîndu-şi puțin ochii ca să-l vadă cum o privea de aproape.

– Ce drăguț, respiră ea, apoi rîse încet. Fă-o din nou, şopti, nerealizînd că părea un copil ce voia să capete încă o bucată de tort.

El rîse, ca şi cînd l-ar fi luat prin surprindere. Trăgînd-o mai aproape, o îmbrățişă entuziast şi, de data asta, sărutul lui ateriză pe vîrful nasului, apoi pe fruntea ei. A fost drăguț, dar nu atît de drăguț ca atunci cînd o sărutase pe buze.

– Am senzația că următoarele luni vor fi foarte interesante, spuse el încă rîzînd încet, apoi plecă brusc.

Toby rămase în fața uşii pentru cîtva timp, sim-

țindu-se confuză și cu inima ușoară, dar, destul de ciudat, foarte fericită.

– Ce te supără, de fapt, în toată treaba asta?

Toby își scoase pantofii, gîndindu-se la întrebare, în timp ce își trase picioarele sub ea și se lăsă pe spate, în scaunul modern din fața biroului lui Janine.

După un moment, își mută atenția de la fusta ei de culoarea topazului spre femeia care începu să vorbească din nou.

– Nu cred să fie vorba, pur și simplu, despre neconvenționalitatea ideii de a te căsători cu un străin, spuse Janine, pe tonul ei sigur de psihiatră. Nu ești chiar o persoană convențională, deci trebuie să fie vorba de altceva.

– În cazul ăsta, ce mă supără cu adevărat? întrebă ea zîmbind timid. Sînt însărcinată, dar nu am făcut dragoste cu intenția asta. Un bărbat pe care nu îl cunosc vrea să mă căsătoresc cu el și să trăim împreună cine știe unde, pînă cînd voi avea un copil care, de fapt, n-ar trebui să fie în corpul meu. Un bărbat, alături de care mă simt extrem de stingherită, vrea să îmi schimbe viața și, în felul ăsta, să mă simt stingherită tot timpul.

– Și de ce te simți stingherită în preajma lui? veni întrebarea pe un ton atent și calm.

Toby îşi schimbă din nou poziţia, frecîndu-şi gamba. Se simţise dintotdeauna copilul-problemă al clasei, de cîte ori se ducea să o viziteze pe Janine. Bruneta înaltă, slăbuţă, avea o alură demnă, foarte conştientă că era o femeie cu succes profesional.

Lui Toby chiar i se părea că Janine reprezenta exemplul perfect al femeii moderne. Părea întotdeauna să demonstreze că, de fapt, nu era nici o diferenţă între o femeie şi un bărbat în domeniul psihanalizei.

Singura problemă era aceea că lupta atît de înverşunat, încît, în mod constant, atrăgea atenţia asupra faptului că, de fapt, exista o diferenţă. Dacă s-ar fi putut relaxa cu adevărat şi fiind ea însăşi, în loc să poarte steagul pe care era scris „Succes profesional", ar fi fost de departe şi mai convingătoare.

– Toby, spuse Janine, înţelegîndu-i gîndurile. Pari preocupată de ceva. Bruneta calmă luă un stilou de aur şi, lăsînd impresia că lucrurile se desfăşurau normal, continuă: Ce s-a întîmplat, de fapt, în timpul întîlnirii cu bărbatul ăsta?

Toby o privi pentru un moment pe sub pleoape. Tonul normal al femeii mai în vîrstă nu o păcăli imediat.

Îşi ascunse ironia din priviri şi spuse ezitînd:

– El... el...

– Ei, ce-i? o întrebă Janine, aplecîndu-se spre ea. Ştii că îmi poţi spune orice.

– Totul părea atît de nevinovat, zise Toby încet, întorcîndu-şi capul. Dar pe urmă...

– Pe urmă?

Janine începuse să fie nerăbdătoare şi Toby aproape oftă uşurată, în timp ce masca profesională căzu lăsînd să apară femeia de dincolo de ea.

– Apoi el a început să îşi dea jos hainele de pe el şi să mă alerge prin apartament, spuse Toby, entuziastă, cu mîinile gesticulînd în ritmul cuvintelor. Ei bine... iată, o să-ţi spun. Am fost şocată la început, dar am ţinut-o pe a mea, Janine. Nu m-am lăsat. Nici măcar nu am fost nervoasă pînă cînd m-a prins...

– Toby, spuse Janine, privind-o resemnată.

– ... în baie, unde a scos un bici lung de mătase. Era roşu şi...

– Toby!

– ... şi se asorta cu chiloţii lui din piele roşie şi cu ciorapii lui din piele roşie. Îşi deschise ochii mari. Şi nu o să-ţi vină să crezi ce voia să-mi facă. Voia să...

– Toby!

Toby se aplecă şi zîmbi candid, apoi, cînd văzu cît de amuzată era Janine, începură să rîdă amîndouă.

– În regulă, spune de la capăt, zise Janine. Ţi-ai bătut destul joc de mine. Acum, poţi să-mi spui de ce te simţi incomod lîngă bărbatul ăsta? Te-ai simţit întotdeauna stingherită în preajma bărbaţilor, aşa că îmi închipui că acum îmi vorbeşti despre ceva cu totul nou.

Toby se gîndi la asta pentru un moment, apoi spuse încet:

– Da, aşa este. Şi cred că asta e ceea ce mă îngrijorează. Înainte, tot ceea ce mă preocupa erau crampele la stomac şi mîinile transpirate. Cu el mi se întîmplă altceva. Simt ceea ce nu am simţit niciodată. Mi se întîmplă fel de fel de lucruri cînd sînt în preajma lui. Mă fac... of, nu ştiu cum. Nu ştiu cum să mă descurc.

Ea strînse din umeri, nedumerită, odihnindu-şi cotul pe spătarul scaunului, pentru a-şi propti bărbia în palmă.

– Totul era în regulă. Puteam să mă descurc aşa cum eram. Acceptasem felul în care mă simţeam în preajma bărbaţilor şi ştiam la ce să mă aştept. Apoi, dintr-odată, mi se întîmplă povestea

asta şi trebuie să încep să mă adaptez din nou.

Janine căzu pe gînduri pentru o clipă, apoi spuse încet:

– E posibil ca ceea ce simţi pentru omul ăsta să fie, pur şi simplu, doar o atracţie fizică?

– Nu! Toby oftă, fără să se gîndească, apoi, strîngîndu-şi pumnii, se forţă să se calmeze. Nu am mai fost atrasă pînă acum fizic de nici un bărbat. De ce ar trebui să fie altfel acum?

– Asta este o întrebare dificilă. De ce o persoană este atrasă de o alta? Nu este vorba, pur şi simplu, de felul în care arată. E ceva în plus. Poate e vorba de pură chimie. Poate e ceva mental. Cine ştie?

– Eu în nici un caz... murmură Toby nedumerită. Şi de ce este aşa de importantă chestia asta?

Janine îşi mută scaunul şi se lăsă pe spate.

– E important, pentru că eu cred că o să te hotărăşti să te căsătoreşti cu el, acesta fiind singurul lucru just pentru tine. Aşa cum ai decis că avortul ar fi fost un lucru greşit pentru tine. Şi dacă te decizi să o faci, trebuie să te gîndeşti la sentimentele tale faţă de el, căci altfel relaţia nu va rezista pînă se va naşte copilul. Nu vreau ca această relaţie să aibă nici un fel de probleme.

– Dar nu este nici o relație, spuse ea emfatic, apoi întrebă interesată: Ce fel de aspecte traumatice?

Janine rîse.

– Vei trăi în aceeaşi casă cu acest bărbat. Presupune că ar vrea să te sărute.

– Ei bine, de fapt... a făcut-o deja, mormăi Toby, agitîndu-se în scaun. Apoi, privind-o pe Janine, o văzu uitîndu-se la ea cu sprîncenele ridicate.

– Da? Şi ce ai simțit?

Ea se aplecă uşor spre Janine.

– A fost cel mai ciudat lucru, Janine. Nu am simțit nici o dorință... Cred că asta mi-ar fi făcut rău de la stomac. Am simțit ca un fel de furnicătură pînă în măduva oaselor şi am simțit o căldură în tot corpul... ca şi cînd ai face o baie fierbinte dinspre înăuntru spre afară.

Janine o privi ciudat pentru o clipă, apoi îşi luă stiloul de aur şi spuse cu un aer normal:

– Dar crezi că dacă vei simți vreo dorință, asta te va face să te simți bolnavă?

– Ştiu că aşa se va întîmpla, spuse Toby agitată. M-am gîndit şi mai înainte şi, numai gîndindu-mă, mă simțeam bolnavă, dar de data asta a fost altfel. Ochii ei erau măriți de surpriză. De ce

să nu recunosc, a fost de-a dreptul... plăcut.

Janine privi în jos, spre stiloul din mîna ei, pentru un moment, apoi oftă:

– Bine, dacă te-a făcut să simți o căldură şi să-ți placă, atunci, desigur, n-ar putea fi vorba de dorință, nu? Şi, în cazul ăsta, presupun că n-ai avea nici o problemă dacă te-ai decide să te căsătoreşti cu el.

– Nu ştiu ce să spun despre asta, mormăi ea. Sărutul a fost plăcut, dar discuția cu el a fost cu totul altceva. Mă face să mă simt nelalocul meu. Şi uneori se uită la mine. Foarte liniştit, dar pătrunzător. E groaznic să nu ştiu ce-i trece prin cap.

– Cred că te vei obişnui şi cu asta, odată ce vei fi împreună cu el pentru un timp. Janine îşi privi ceasul şi Toby înțelese că timpul ei se terminase. Toți trebuie să facem compromisuri, adăugă Janine. Asta te sperie?

– Nu cred... sau, poate că da, uneori, completă Toby, de obicei onestă. Dar, de cele mai multe ori, sînt doar confuză.

– Oricum, atîta vreme cît nu vei fi căsătorită cu adevărat, nu cred să ai nici un fel de probleme pe care să nu le poți rezolva.

Cînd Janine se ridică, Toby îşi puse pantofii,

apoi merseră împreună spre uşă.

– Nu va fi o schimbare chiar atît de mare în viața ta, continuă Janine cu un zîmbet ciudat. Aşa cum a spus el, nu e ceva veşnic. Pur şi simplu, veți sta împreună pentru cîtva timp.

Nu-i ceva grav, Toby. Şi dacă se întîmplă să dai peste el în chiloți, citind ziarul, gîndeşte-te că l-ai cîştigat la loterie.

O privi pe Janine, preocupată.

– Atunci, tu crezi că ar trebui s-o fac?

– Depinde de tine. Tu trebuie să decizi ceea ce ai de gînd să faci.

Toby zări banca din parcul gol şi se luptă să țină în mînă, în acelaşi timp, floricelele de porumb, geanta şi punga cu cumpărături. Floricelele erau tocmai gata să-i cadă, cînd ajunse la bancă şi se aşeză.

Relaxîndu-se cu un oftat, ea aruncă o mînă de floricele în direcția unui stejar. Deşi foarte puține păsări păreau a fi primprejur, ştia că, în numai cîteva secunde după aruncarea floricelelor, se vor repezi ca ieşite din pămînt.

Ea privi, pentru un timp, porumbeii care mîncau, apoi se rezemă de bancă. Îşi reaminti felul în care îi zîmbise Janine atunci cînd îi spusese că

nu va fi o schimbare prea mare în viața ei. Toby se încruntă dintr-odată. Era ca şi cînd psihiatra ei ştia ceva ce ea nu ştia.

Ceea ce era o posibilitate reală, se gîndi Toby, preocupată. Pentru că, în acel moment, realiză că habar n-avea despre toate astea. Întorsese problema pe toate fețele în capul ei şi nu i se părea să fie mai aproape de adevăr decît fusese înainte.

Doctorița Mathias fusese, de asemenea, foarte înțelegătoare, foarte drăguță, cînd Toby îi telefonase, dar nu-i dăduse nici un răspuns direct. Îi mai spusese că decizia depindea de ea. Ultima ei frază fusese „Sînt convinsă că vei face aşa cum e mai bine, Toby".

Mă bucur că ştie asta, se gîndi Toby, aruncînd o altă mînă de floricele de porumb, cu un gest scurt şi timid. Pentru că nu era atît de sigură că ea va face cum e mai bine. Nici măcar nu ştia care era lucrul cel mai bun de făcut.

Oare acest „lucru bun" era chiar atît de sigur? De ce făceau să pară totul ca şi cînd cineva ți-ar fi întins un ghid cu toate „lucrurile bune" de făcut, înşirate la sfîrşitul cărții?

Cum puteau, oare, Janine, doctorița Mathias şi Jake să fie atît de siguri că acesta era drumul bun? Pentru că de prea multe ori ceea ce pare

corect în prezent devine greşit în viitor.

Îşi scutură capul. De unde atîta siguranță? Păreau cu toții atît de siguri – despre tot. Nici nu-şi mai putea aminti momentul cînd luase vreodată o decizie majoră.

Plutise dintotdeauna odată cu curenții, asupra cărora nu avea nici un control, încercînd să scoată apa dinăuntrul bărcii mai repede decît intra.

Dar acum, chiar şi lucrul ăsta părea cumva greşit. I se spusese, şi simțise ea singură, că ar fi trebuit să îşi controleze propria ei viață, şi însuşi gîndul ăsta o înspăimînta. Era ca şi cînd i-ar fi cerut unui diriginte de clasa a treia să conducă o țară.

Toby îşi ridică privirea dintr-odată cînd simți banca mişcîndu-se. Îl privi omul firav de lîngă ea, apoi zîmbi cînd îl recunoscu pe vechiul ei prieten, Lyell filozoful. Cel puțin asta era titulatura lui aici, în micul părculeț pe care îl frecventa Toby.

Îl întîlnise pe Lyell acum trei ani şi fusese imediat fascinată de disprețul lui pentru formalități şi de comentariile ireverențioase în legătură cu orice însemna o instituție.

– Porumbeii sînt flămînzi în dimineața asta, spuse el, lăsîndu-se pe spate în aşa fel încît soarele să îi poată cădea pe impresionanta coamă de

păr. Nu crezi că, dacă le dăm în continuare de mîncare, s-ar putea ca într-o bună zi să întoarcă spatele floricelelor de porumb şi pîinii şi să ceară cozonac?

Toby rîse.

– Atunci ar trebui să poarte costume de haine ultimul răcnet şi pantofi italieneşti din piele.

– Nu, nu, spuse el emfatic. Pielea italiană e în afara discuţiei, pentru moment. N-avem nevoie de astfel de porumbei.

Toby deveni serioasă dintr-odată, cînd îşi dădu seama că problema ei nu putea rămîne ascunsă, nici măcar pentru o conversaţie de amuzament. Îl privi aparent distrată.

– Lyell, presupun că ai luat o grămadă de decizii în viaţa ta. De unde ştii cînd ai făcut „un lucru corect"?

– Asta este o întrebare grea, Toby, spuse el, frecîndu-şi bărbia. Şi cum am fost un vagabond în toţi anii ăştia, nu cred să fiu cel mai în măsură să te sfătuiască.

Toby îl privi pe omul de lîngă ea. Era îmbrăcat cu grijă, cu cravata bine aranjată şi cu costumul călcat proaspăt. Dar, privindu-l mai îndeaproape, văzu materialul ros de vreme.

– Eşti un vagabond? întrebă ea, întorcîndu-se

spre el şi privindu-l intens.

– Adevărul despre chestia asta este un lucru care a fost mult dezbătut de către amicii mei, fără a se ajunge la nici o concluzie satisfăcătoare, dar, judecînd după intenţii şi scopuri, da, sînt! spuse el pe un ton satisfăcut. Am petrecut o grămadă de ani încercînd să fac „ce e bine“, draga mea, apoi, dintr-odată, am realizat ca ideea de „bine“ nu întrunea majoritatea.

Se opri şi inspiră profund, savurînd aerul toamnei ca pe un vin de soi.

– Şi cum nu făceam rău nimănui trăind după propria mea concepţie de viaţă şi după ce mi se părea mie a fi „corect“, am făcut chiar aşa. Şi acum, nu simt deloc nevoia de a fi mai presus de vecinul meu, ci numai aceea de a-l iubi. Şi cînd îi învăţ pe alţii, îi învăţ numai pe aceia care vor cu tot dinadinsul să prindă cîte ceva. Arătă parcul din jurul lui, zicînd: Asta este clasa mea acum.

– Ai fost profesor?

– Am fost profesor de filozofie la o mare universitate, spuse el zîmbind. Şi stăteam într-o clasă, în faţa unor tineri iluştri. Nu vreau să spun că i-am învăţat, pentru că foarte puţini dintre ei ascultau cu adevărat ceea ce aveam de spus. Curînd, am decis că acei care voiau să înveţe, o puteau face

şi fără mine. Ceilalţi erau acolo doar ca să capete o diplomă pe care să o atîrne pe perete.

Toby aruncă restul de floricele, rămînînd gînditoare pentru un moment, apoi zise încet:

– Ai spus că nu a fost nimeni care să-ţi influenţeze decizia ta de a fi... un...

– Un vagabond?

– Un domn care să ia viaţa uşor, completă ea rîzînd. Dar dacă ar fi fost? Să presupunem că ai fi avut un copil. Unul care ar fi fost prea tînăr ca să poată avea o opinie personală?

– Ah, vorbim de o cu totul altă situaţie, spuse el, şi Toby îl putu vedea cum se apropie de subiect. A fi responsabil de o altă fiinţă umană este un lucru fascinant şi teribil în acelaşi timp. Nu poţi lua niciodată o decizie care să se bazeze pe nevoile tale, fără să ai în vedere felul în care va fi afectat celălalt.

Îşi mîngîie mustaţa elegantă cu degetul şi ea aproape că îl vedea stînd în spatele podiumului unei catedre de la Universitate.

– Am aflat, Toby, că nu poţi fi niciodată cu adevărat fericit, dacă-i răneşti pe ceilalţi de-a lungul drumului. E o minune, bineînţeles, dacă poţi lua o hotărîre care să facă bine nu numai celuilalt, ci şi ţie. Dar îmi e teamă de prea multe ori că nu

se întîmplă aşa. De obicei, strîngi din dinți şi îți faci datoria.

Datoria? Da, decise ea, aprobînd încet din cap. Avea o datorie față de copilul ei. Nu se putea gîndi doar la ea. Depindea de ea să facă lucrul corect. Nu ceea ce era corect pentru Toby Baxter, ci ceea ce era corect pentru un copil care nu ceruse să fie conceput.

Nu era cu nimic vinovat de comportamentul ciudat al părinților lui. Şi Toby trebuia să facă ceea ce era mai bun pentru el.

Auzi din nou întrebarea lui Jake. „Îți poți asuma riscul ăsta?“ Şi, dintr-odată, realiză că nu putea. Cel mai bun lucru pe care Toby îl putea face era acela de a-i da copilului ei un nume.

Şi să-i permită tatălui copilului privilegiul de a asista la naştere. Atît de mulți bărbați ar rămîne nepăsători! Omului acestuia însă îi păsa şi ea îi era datoare copilului ei să-l lase pe omul ăsta să se apropie de ea cît de mult dorea.

Aşa că decizia fu luată. Şi, bună sau rea, avea de gînd să o respecte. Îşi privi ceasul. Nu avea nici un sens să o amîne.

Strîngînd în mînă punga cu floricele de porumb, se ridică şi o aruncă într-un container din apropiere, apoi, trăgînd adînc aer în piept, îi zîmbi

lui Lyell.

– Mulțumesc, Lyell. Ai făcut ceea ce psihiatra mea nu a putut face. Mi-ai dat o direcție clară pe care să o urmez. Mă pot adapta la această schimbare.

Îşi luase deja geanta şi punga cu cumpărături şi începuse să se îndepărteze, înainte ca Lyell să îşi dea seama de asta.

– Aşteaptă, Toby, strigă el după ea. Ce ai de gînd să schimbi?

– Viața mea! îi strigă ea, cu o decizie necunoscută înainte, apoi zîmbi şi îşi continuă drumul.

Capitolul 5

Toby se plimba în jurul micii şi albei ei maşini, apoi se îndreptă spre uşa de la intrare. Se aşeză pentru un moment pe una din treptele casei lui Jake, terminînd alunele în timp ce privea în jur. Casa era într-o zonă liniştită a Dallas-ului. O zonă despre care se vorbea întotdeauna în şoaptă, cu o anume admiraţie.

Oricum, nu de către Toby. Părinţii ei locuiseră în aceeaşi zonă a Dallas-ului, în anii în care Toby crescuse, aşa că îi era familiară. Nici un copil nu se juca pe iarba tăiată perfect sau nu s-ar fi gîndit să alerge pe trotuare. Nu vedeai adolescenţi în-

cercînd să-şi pornească maşinile, în timp ce li se spărgeau timpanele de zgomot. Totul era liniştit şi demn la suprafaţă.

Dar Toby ştia ce se întîmplă şi ce nu în interiorul acestor case distinse, iar amintirea singurătăţii o făcu să îi treacă un fior de-a lungul şirei spinării.

Îşi linişti respiraţia cu atenţie, pînă cînd durerea din stomac aproape că dispăru, apoi sună la uşă. Aproape imediat, uşa fu deschisă de o femeie cu un aspect plăcut, avînd în jur de şaizeci de ani.

– Domnul Hammond este acasă? întrebă ea timidă.

– Da, domnişoară, spuse ea. Apoi, femeia pe care Toby o crezuse menajeră, o încurajă cu un zîmbet. Cine să îi spun că sînteţi?

– Eu... sînt Toby, se bîlbîi ea, apoi închise ochii şi spuse: Toby Baxter.

Menajera domnului Hammond a spus presei că o nebună apăruse în pragul uşii lor în după-amiaza aceea şi se învîrtise ca un titirez pe covorul de la intrare.

Cînd Toby o privi, femeia se uită la ea aşteptînd să intre, indicîndu-i o uşă din holul de la intrare. Grăbindu-se să intre, Toby aproape că gemu de ciudă cînd se împiedică de un covor.

Putu vedea zîmbetul ascuns al femeii, cînd părăsi încăperea. După un moment, îşi strînse umerii resemnată şi începu să examineze mica încăpere însorită.

Afară remarcase unele asemănări cu propria ei casă din copilărie, dar aici nu mai întîlnea nici una. Aici era viaţă şi vitalitate, care lipseau din casa lui Toby.

Se apropie de micul cămin şi studie fotografiile de deasupra acestuia. Cea care-i reţinu atenţia fu cea a lui Jake, împreună cu două femei, amîndouă mai în vîrstă decît el. Privi femeile, căutînd trăsături comune de familie.

La început, nu găsi nici una, dar imediat ce se apropie, descoperi ceea ce căutase. O anumită forţă uşor îndulcită, dar prezentă la ambele femei se citea în bărbia şi în ochii lor.

– Toby?

Tonul cald se auzi chiar din spatele ei şi ea se întoarse pentru a-l vedea pe Jake sprijinit de rama uşii, privind-o surprins.

– Ai o casă minunată, spuse ea încet, împreunîndu-şi mîinile.

El aprobă din cap, încă privind-o, apoi scutură din cap şi spuse:

– Vino în studio. Folosim camera asta numai cînd vine preotul în vizită.

– E drăguță.

O luă de braț şi o conduse pe coridor, spre o cameră mai mare. Zidul care dădea spre grădina din spate era făcut în întregime din sticlă, permițînd astfel ca imaginea aproape sălbatică a acestei grădini naturale să invadeze camera.

În stînga văzu un foc arzînd într-un cămin mare din cărămidă, iar cînd simți mirosul lemnului care ardea, i se păru că erau undeva, la un foc, în mijlocul unei păduri.

Culorile încăperii erau în nuanțele pastelate ale toamnei şi ea se întreba, zîmbind, dacă el schimba decorul ca să se asorteze cu sezonul.

Jake o conduse spre o sofa pe lîngă cămin, apoi, după ce se aşezară, aşteptară un moment. Cînd liniştea deveni incomodă, el spuse uşor stingherit:

– Nu-i vorba că nu mă bucur să te văd, dar cum de eşti aici, Toby? Mă gîndeam că trebuie să vin eu la tine, ceva mai tîrziu, diseară.

– Păi, oftă ea, m-am răzgîndit şi m-am decis că nu există nici un alt motiv să mai aştept... Aşa că, am venit.

Fața lui se schimbă brusc şi masca lipsită de expresie pe care o văzuse mai devreme în biroul lui îi reapăru pe chip.

– Te-ai hotărît?

Îşi schimbă poziţia, pentru a putea privi focul, sprijinindu-şi braţele pe genunchi. Muşchii degetelor, ai braţelor şi ai umerilor erau încordaţi şi rigizi, potrivindu-se cu tonul vocii lui, cînd întrebă:

– Şi ce ai decis?

– Am avut oare vreo posibilitate reală de a alege? întrebă ea încet, strîngînd din umeri. Ai avut dreptate, nu pot risca, rănind copilul. El nu poate vorbi încă şi deci trebuie să o fac eu în numele lui. Şi cred că i-ar plăcea să aibă numele tatălui lui pe certificatul de naştere.

Jake nu spuse nimic, îşi aplecă numai puţin capul. Expiră uşor, ca şi cînd şi-ar fi ţinut respiraţia şi muşchii părură să se relaxeze unul cîte unul. Apoi, se întoarse spre ea şi bucuria de nedescris de pe chipul lui o făcu să îşi oprească respiraţia.

Simţi un sentiment ciudat străbătîndu-i corpul. Era o satisfacţie intensă. O satisfacţie pe care ea ar fi putut-o exprima în cuvinte, pentru a-i oferi o plăcere şi mai mare.

– Toby, şopti el răguşit, apropiindu-se pentru a-i lua mîinile şi pentru a i le strînge uşor. Asta e... asta e... foarte bine. Foarte bine, sînt... sînt bucuros că nu ai mai aşteptat. Inspiră, apoi rîse nesigur. Avem o mulţime de treburi. Unde ţi-ar plăcea să ne căsătorim?

Fără să-i lase timp să răspundă, el continuă,

ridicîndu-se şi plimbîndu-se agitat dintr-un capăt în celălalt al camerei:

– Am putea să facem probele de sînge chiar mîine... şi cred că, dacă ne grăbim, ne-am putea căsători sîmbătă. Se opri şi păru să vorbească mai mult cu sine, decît cu Toby: Biserica mea are o capelă mică, minunată, care ar fi perfectă. Sper să nu fie deja rezervată pentru sîmbătă.

– Dar mai sînt numai trei zile pînă atunci! spuse ea sărind în picioare.

– Exact, trei zile! zise el, aruncîndu-i o privire distrată. Dar o să treacă repede. Trebuie să îţi mutăm lucrurile aici.

– Aşteaptă! spuse ea pe un ton disperat. Jake, totul se petrece prea repede. De ce vrei să îmi muţi lucrurile aici şi de ce trebuie să rezervăm capela? Credeam că ar fi suficient să mergem la primărie pentru o scurtă ceremonie. Ea oftă. Oare e necesar şi un serviciu religios?

– Eşti atee? spuse el, privind-o curios.

– Nu, nu asta vreau să spun. Bineînţeles că nu! spuse ea scuturînd din cap, plină de confuzie. Şi tocmai asta voiam să te întreb dacă ţi se pare corect să-i cerem binecuvîntarea lui Dumnezeu pentru o căsătorie pe care ne gîndim să o lichidăm imediat după ce se va naşte copilul nostru?

– Păi, Dumnezeu şi-ar da seama de asta, nu?

întrebă el fără să încerce măcar să îşi ascundă zîmbetul amuzat. Şi dacă totul nu ar decurge exact aşa cum am plănuit, cît mai bine posibil, sînt convins că El nu ne-ar da binecuvîntarea ca părinţi ai copilului.

– Nu m-am gîndit la asta, zise ea încet, dar ceea ce spui are sens. Dar ce-i cu mutarea mea aici? Ştii... nu prea m-am gîndit la asta. Mi-am imaginat că vom sta în apartamentul meu. Mi-e mai familiar, înţelegi?

– Da, înţeleg. Vocea lui plină de încredere o mai linişti puţin. Cred totuşi că ar fi mai bine dacă am sta aici. Vei avea nevoie de ajutor cînd te întorci de la spital. Doamna Pratt va fi aici ca să îţi ofere ajutorul de care vei avea nevoie.

– Oh!

Toby îşi scărpină bărbia, în timp ce se gîndea. Tot ceea ce spusese el părea să aibă sens. De ce avea însă senzaţia că lucrurile mergeau prea repede?

Că, într-un anumit fel, era împinsă să facă lucruri la care ar fi trebuit să se gîndească mai mult?

– Bine... în regulă... cred că ai dreptate! spuse ea vag, apoi îl privi drept în ochi, cînd el se apropie să o îmbrăţişeze.

– Toby! spuse el cu o anumită încăpăţînare, în

timp ce ea îl privea mirată. Mi s-a părut că am decis deja că nu ar fi un lucru neobişnuit ca tatăl copilului să o îmbrăţişeze pe mama aceluiaşi copil.

– Neobişnuit? Nuuu. Cred că nu este neobişnuit. Numai că nu prea sînt familiarizată cu asemenea... lucruri. O să mai avem o grămadă... după...? Am crezut că va fi ceva platonic, zise ea.

El zîmbi şi spuse încet:

– Platonic înseamnă rece? Prietenii se îmbrăţişează şi se sărută, dar asta nu are nimic sexual.

Ea nu îşi putu controla muşchii, cînd aceştia se contractară exact la cuvîntul „sexual". Evitîndu-i privirea, ea îşi umezi buzele, nervoasă.

– Nu am avut niciodată un prieten pe care să îl îmbrăţişez şi să îl sărut, spuse ea gînditoare. Cu toate astea, cred că o să mă obişnuiesc. Îl privi zîmbitoare. Cred că a venit timpul să ating un subiect mai sensibil. Presupun că asta mi se trage de la faptul că părinţii mei nu erau nişte oameni prea deschişi. Nu mi-am dat seama de asta defel, pînă în urmă cu aproximativ un an.

Ea se îndepărtă şi se reaşeză pe sofa, trăgîndu-şi picioarele sub ea, după ce îşi scoase pantofii. Cînd văzu mirarea din ochii lui, continuă:

– Lynda şi cu mine am luat cîţiva copii la un picnic – lucram amîndouă cu copii handicapaţi,

într-un spital din cartier, la sfîrşitul săptămînii – şi ea l-a văzut la un moment dat pe unul dintre ei urcîndu-se într-un copac şi a vrut să-mi atragă atenţia. Mi-a pus mîna pe umăr şi eu m-am întors să o privesc. Nu aveam idee cum arăta figura mea, dar dintr-odată ea şi-a retras mîna. Asta m-a făcut să mă simt ciudat. Am simţit că o rănisem în sentimentele ei, dar nu ştiam ce să fac. Îl privi şi continuă: Da, cred că aş vrea foarte mult să încerc să nu mă mai simt aşa. S-ar putea să fie foarte frumos să ai un prieten care să te îmbrăţişeze.

El nu spuse nimic cîtva timp. Privi drept înainte, apoi, cu o voce ciudată, spuse:

– Da, da, s-ar putea.

Jake îşi trase mîinile de sub cap şi se ridică pentru a se sprijini de speteaza patului. Pantalonii pijamalei lui din mătase îi căzuseră puţin mai jos pe şoldurile musculoase şi, la lumina veiozei, părul de pe pieptul descoperit părea şi mai întunecat în contrast cu culoarea crem a pernelor.

Aprinzîndu-şi o ţigară, el privi formele întunecate şi luminoase de pe tavan, întrebîndu-se ce făcea Toby acum. Ar fi trebuit să insiste să fi petrecut această ultimă seară împreună.

Ea era încă îngrijorată de ideea de a se căsă-

tori cu el şi nu ar fi trebuit să o lase pradă acestor îndoieli. Dacă ar fi reuşit să găsească vreun motiv să meargă la acea întîlnire pe care o plănuise ea împreună cu prietenii ei în seara aceea, ar fi fost deja acolo, deşi ştia că încă nu avea dreptul să se amestece în viaţa ei. Cel puţin deocamdată.

Ultimele două zile trecuseră repede. Probele de sînge. Certificatul de căsătorie. Mutatul lucrurilor personale şi al îmbrăcămintei în casa lui.

Rîse, cînd îşi aminti privirea de pe faţa ei, cînd îşi văzu dormitorul de la primul etaj al casei.

Ochii ei se măriră, cînd văzu cît de spaţios era, apoi o lumină ciudată i se citi pe chip, făcîndu-l să se întrebe pentru un moment dacă îşi amintea oare de prima lor noapte împreună.

Îşi scutură capul, alungînd această idee, apoi apucă receptorul telefonului şi, înainte de a se gîndi la toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să telefoneze, apăsă butoanele numărului ei. Nesiguranţa îi apăru pe faţă, cînd, după al cincilea semnal, receptorul telefonului de la celălalt capăt fu ridicat şi îi auzi vocea.

– Toby! începu el, apoi auzi gălăgie, Toby, ce-i acolo la tine?

– Jake, spuse ea ridicînd tonul din cauza gălăgiei. Lynda şi banda au decis să-mi facă o petrecere de sfîrşit de feciorie şi, după cum poţi auzi,

sînt cam gălăgioşi. Lynda...

Vocea ei se pierdu ca şi cînd ar fi pus receptorul deoparte.

– Lynda, spune-i să nu mai scoată nimic de pe el, Dumnezeule! Nu cred că m-a auzit.

– Toby! Ce Dumnezeu se întîmplă? Cine este acolo?

– Cineva a trimis una din telegramele alea cu cîntec... De fapt, o telegramă care cîntă şi dansează, dar nu cred că cineva a remarcat că mai şi cîntă. Vocea ei se pierdu atunci cînd repetă: Lynda, spune-i... Apoi fu o pauză lungă. Of, Doamne, spuse ea, în sfîrşit liniştită.

– Toby Baxter, spuse el, strîngîndu-şi dinţii cu exasperare, dacă nu-mi spui acum ce se întîmplă, vin acolo.

– Oh, nu-i nevoie, Jake, spuse ea repede.

– Toby! zise el, neliniştit.

– Zău, Jake. E în regulă. Nu-i nimic de speriat. Dar sînt cu toţii aici.

El putu auzi pe cineva din apropierea ei vorbindu-i, apoi ea spuse:

– Trebuie să te las, Jake. E în regulă, zău.

Apoi totul deveni tăcut şi comunicaţia se întrerupse.

Nu stătu prea mult pe gînduri, se ridică brusc şi începu să se îmbrace. Zece minute mai tîrziu,

era în maşina lui, accelerînd dincolo de limita de viteză, în direcția locuinței ei.

În timp ce conducea, continua să se întrebe asupra lucrurilor pe care i le spusese ea. De ce i se păruse că era speriată? Şi ce motiv avea să creadă că Toby era atît de fragilă? Pînă-ntr-atît încît o mişcare greşită sau un cuvînt nelalocul lui ar fi putut să o strivească?

Doctorița Mathias spusese că fusese ceva în trecutul ei, de care nu putea vorbi pentru că era o informație confidențială. Dar ce anume? Îl făcea să înnebunească. Toby era o femeie deosebit de atrăgătoare. De ce fusese fecioară pînă în noaptea pe care o petrecuseră împreună?

Părea deosebit de timidă şi neştiutoare în privința jocurilor sexy pe care bărbații şi femeile le practicau. La vîrsta ei, femeile cunoşteau prea bine arta flirtului. Dar nu şi Toby.

Doctorița Mathias spusese că nimeni nu putea sta multă vreme în jurul lui Toby, fără să fie cucerit de ea, şi Jake surîse autoironic admițînd adevărul acestei fraze.

Toby părea să fie în permanență în gîndurile lui. Îşi parcă maşina lîngă blocul ei şi coborî cu mişcări repezi şi fluide.

Acum, că se simțea ceva mai calm, se întreba ce căuta acolo. Toby spusese că nu avea nevoie

de ajutorul lui, iar el însuşi îşi dădea seama că nu putea să intre, pur şi simplu, şi să îi dea pe toţi afară.

Se opri pentru un moment, apoi strînse din umeri nerăbdător şi sună. Cînd ea deschise uşa suficient ca să-l vadă, el privi în spatele ei în apartament şi se încruntă cînd văzu încăperea pustie.

– Ce s-a întîmplat cu petrecerea? spuse el, în timp ce intră şi observă camera plină de fum.

Toby rîse şi se aplecă pentru a culege de pe jos cîteva panglici.

– Au hotărît să se mute cu petrecerea în apartamentul Lyndei. Eu am acuzat o durere de cap. Zîmbi. Se prinde întotdeauna.

Oprindu-se să ridice o cutie de pe podea, el atinse cu delicateţe o bucată de dantelă, de culoarea caisei. Cutia părea să fie alcătuită din două bucăţi prinse împreună de o panglică deosebit de fină, din satin. O privi un moment, intrigat, apoi ridicîndu-şi o sprînceană, amuzat, îi aruncă lui Toby o privire întrebătoare.

Ea i-o luă din mînă, grăbită, apoi rîse din nou încet, cu un nod în gît.

– Prietenii mei au nişte idei ciudate despre ce ar trebui să poarte cineva în pat.

El zîmbi încet, senzual.

– Ciudată? Nu aş spune tocmai asta.

– Nu? Ea îl privi curioasă, lăsîndu-şi capul pe spate, apoi şopti: Ce ciudat! Se îndreptă şovăind spre mijlocul încăperii, cu bucata de dantelă strînsă la piept.

– Jake, de ce ai venit? Nu e vorba că n-aş fi bucuroasă să te văd, spuse ea repede, ca şi cînd s-ar fi temut să nu îl rănească, dar... oricum, ne vedeam mîine dimineaţă. Ai ceva să-mi spui?

Se gîndi că avea, într-adevăr, să-i spună ceva, dar zîmbetul i se crispă cînd privi dantela lîngă pieptul ei. Era o întrebare de-a dreptul dificilă.

– Am vrut să fiu sigur că totul e în regulă. Că nu te plictiseşti. Privi în jur. Poate nu e rău că am venit, totuşi. Arăţi ca şi cînd ai avea nevoie de ajutor.

– Oh, nu îţi face griji, spuse ea privind norul de fum. Mai am cîteva lucruri de împachetat, după care am terminat. Cît despre dezordine, femeia mea de serviciu a spus că va veni mîine. Pe urmă, o să treacă de două ori pe lună să aibă grijă de casă.

El dădu încet din cap. Ea se gîndea deja la timpul cînd se va reîntoarce în apartamentul ei. Lui nu îi surîdea ideea că ea considera asta drept un deranj temporar.

Aşezîndu-se pe sofa, el o privi în linişte cum aranja cadourile primite. Trebuia să admită, în po-

fida voinței lui, cît de mult îi plăcea să o privească pe Toby. Nu ştia că o femeie atît de măruntică se putea mişca atît de grațios.

Ea nu rosti nici o vorbă cînd părăsi încăperea cu brațele pline, dar îl privi cu un zîmbet care îl făcu, în mod inexplicabil, să i se încordeze muşchii. Rămase amuzat un timp, apoi se simți iritat din cauza emoțiilor care îl asaltau.

Apucă nervos albumul de fotografii care stătea alături, pe un raft. Îl răsfoi distrat, apoi începu să fie mai atent. Pe primele pagini erau fotografii ale unui cuplu.

După îmbrăcăminte, se gîndi că ar fi trebuit să fi fost în jurul anilor treizeci-patruzeci. Privi fotografiile de la nuntă, apoi alte fotografii ale aceluiaşi cuplu în îmbrăcăminte obişnuită, în fața fîntînii Trevi şi în Piața Spaniei din Roma.

Erau pagini întregi de fotografii ale acestui cuplu, înainte de a ajunge la pagina unde țineau în mîini un mic copil grăsuț. Întoarse pagina, sperînd să vadă mai multe fotografii ale aceluiaşi copil pe care îl bănuia să fie Toby, dar, cu excepția unei fotografii de cînd avea, probabil, zece ani, într-o rochie obişnuită, lîngă un cal frumos, şi a unei fotografii în uniformă de şcoală, nu mai era nici una. Erau fotografii ale unui alt copil, un băiat, dar fără nici o mențiune care să fi indicat ceva.

El îşi ridică privirea cînd Toby intră în cameră.

– Unde sînt celelalte fotografii?

– Care celelalte?

– Cele de cînd ai crescut. Vreau să văd cum va arăta copilul nostru.

Ea rîse stingherită.

– Dacă este norocos, nu o să fie ca mine. Arătam oribil cînd eram mică. De fapt, aşa mi-am căpătat numele, după cîte spunea tata. Spunea că arătam ca o halbă tiroleză de bere. Ştii, halbele alea care arată ca nişte oameni graşi, cu pălării cu pene?

El o privi, pînă ce ea se simţi stingherită.

– Le cunosc, dar tu nu arăţi deloc ca ele.

– Arătam aşa cînd eram copil, spuse ea apropiindu-se.

– Am văzut numai trei fotografii de-ale tale, de cînd erai copil şi nu este suficient pentru a-mi forma o părere. Nu ai una goală-goluţă pe o blană de urs?

– Mi-e teamă că nu, spuse ea, strîngînd din umeri. Astea sînt singurele pe care le am. Nu cred că părinţii mei erau prea pasionaţi de fotografii.

Nu e vorba de tine, se gîndi el, simţind o mînie nemotivată împotriva părinţilor ei. Albumul era plin de fotografii ale celor doi. Dar Toby apărea doar

în vreo şase din ele. Privi spre album repede, înainte ca ea să îi poată citi nedumerirea de pe faţă.

– Şi cine e ăsta?

– Cine? Nu m-am uitat în album de atîta timp. Probabil că pe unii nici nu i-aş mai recunoaşte.

Se apleacă peste sofa, pentru a privi peste umărul lui. Fotografia despre care vorbea el era aceea a unui bărbat frumos, îmbrăcat în uniformă de ofiţer. Decoraţiile îi acopereau pieptul în mod ostentativ. Avea o figură impresionantă, fără a fi prea austeră.

Avea un fel de zîmbet în ochi şi puteai spune că era gata să rîdă în orice clipă. Şapca îi era uşor ridicată, dîndu-i un aer uşor diabolic.

Cînd Toby rămase tăcută, o privi şi văzu că se uită la fotografie.

– Ăsta este unchiul Paul; şopti ea cu o voce puţin răguşită.

– Este fratele tatălui sau al mamei tale?

Ea scutură din cap şi îşi întoarse privirea.

– Nu era al nici unuia dintre ei. Era... Trase puternic aer în piept. Era un... un nume pe care i-l dădusem din simpatie.

El putu simţi tensiunea dinăuntrul ei şi o privi atent. Se făcuse palidă. Se întoarse şi mormăi:

– Scuză-mă! Şi ieşi din cameră.

– Toby... începu el, dar ea nu se opri.

El rămase confuz cîtva timp, privind albumul, încercînd să găsească o explicație a atitudinii ei. Erau acolo mai multe fotografii ale omului pe care ea îl numea unchiul Paul, decît ale lui Toby. Fotografii ale lui în care apărea bronzat, în pantaloni de tenis şi într-un pulover cu guler în „V".

Fotografii care îl înfățişau în costum de schi, pe fundalul zăpezii. Nu găsi nimic care să explice comportamentul lui Toby şi, cum ea nu se întorsese încă, Jake începu să se simtă stînjenit în liniştea apartamentului. Ridicîndu-se dintr-odată, traversă camera şi intră prin uşa pe care dispăruse ea.

Era dormitorul ei. O veioză era aprinsă lîngă micul pat care părea solitar, în încăperea spațioasă, acum goală.

– Toby, spuse el încet, îndreptîndu-se spre baia în care nu găsi pe nimeni.

Rămase surprins un moment, întrebîndu-se ce dracu' se întîmplă, apoi auzi zgomote în spatele celeilalte uşi, care bănuise că dădea într-o debara. Mişcîndu-se repede, o deschise şi văzu că avea dreptate. Era o debara. Iar în mijlocul pantofilor, pe podea, şedea Toby.

Stătea cu brațele strînse în jurul genunchilor, frecîndu-şi bărbia cu vîrful unui pantof din piele

verde. După un moment, ea îl privi, apoi se uită spre zid.

El o privi un moment, apoi intră şi închise uşa încet, ghemuindu-se lîngă ea. Cînd ochii lui se obişnuiră cu întunericul, el îi prinse mîna încet.

– Vrei să îmi spui ce-i cu unchiul Paul?

– Nu.

Vocea ei era clară şi feminină, dar fermă.

– Vrei să îmi spui de ce stai aici în debara? întrebă el, atent să nu pară îngrijorat.

Ea rîse şi vocea îi era relaxată de un real amuzament.

– E un obicei, cred. Se opri, întorcîndu-şi capul pentru a-l privi şi adăugă gînditoare: Janine ar spune, probabil, că este o încercare de a mă reîntoarce la siguranţa pîntecului matern.

– Şi tu crezi tot aşa?

– Nu prea. Mama mea şi cu mine nu am fost niciodată atît de apropiate. Cînd spuse asta, vocea ei păru uşor ironică. Îmi pot imagina uimirea de pe faţa ei, dacă aş fi încercat să mă reîntorc în pîntecele ei. După ce ar fi trecut peste şocul iniţial, ar fi făcut în aşa fel încît să fie sigură că îmi văd de treabă şi ar fi spus, probabil, că întotdeauna am fost puţin ciudată.

El rîse, apoi căzură într-o tăcere stînjenitoare. După cîteva clipe, el îşi trecu braţele în jurul ume-

rilor ei. Ea rămase rigidă la început, apoi se relaxă, oftă şi se apropie de el.

– Aveai dreptate. E bine să ai un prieten care să te îmbrăţişeze.

– Sper că întotdeauna vei gîndi astfel, murmură el, aranjîndu-i părul pe frunte. Un alt lucru pe care trebuie să-l ştii despre prieteni, Toby, este că ei îşi pot spune orice unul altuia. Unul din lucrurile pe care le presupune existenţa unui prieten este să îi permiţi să pătrundă în gîndurile şi în sentimentele tale.

– Lynda nu simte aşa, spuse ea pe un ton defensiv. Cel puţin, nu a spus-o niciodată.

– Dar ei nu îi place să îmbrăţişeze şi să sărute, nu-i aşa?

– Nu. Ai dreptate. Ea se opri, inspirînd încet. Cînd vorbi din nou, vocea ei era rigidă şi rece, într-un fel pe care nu îl mai auzise pînă atunci.

– Unchiul Paul era cel mai bun prieten al părinţilor mei. După ce Tommy a murit, el a rămas singurul lor prieten adevărat.

– Tommy?

– Fratele meu mai mic, spuse ea cu durere în glas. Probabil că i-ai văzut fotografia în album. Părinţii mei credeau că lumea a început în ziua în care s-a născut Tommy... şi cred că de fapt aşa a fost. Era atît de plin de viaţă şi răspîndea bucuria

asta în toate momentele vieții noastre. Cred că ăsta a fost motivul pentru care am decis să lucrez la spitalul pentru copii, ca şi la clinică, în restul săptămînii. Credeam că poate voi găsi la ceilalți copii ceva din ceea ce mi-a dat Tommy. După un timp, ceea ce făceam nu mai era în numele lui Tommy, ci pentru ei. Ofereau dragoste atît de uşor oricui avea nevoie de ea. Rămase tăcută pentru un moment amintindu-şi, apoi continuă: Cînd Tommy avea şase ani, a murit într-unul din acele accidente stupide de joacă, care se întîmplă întotdeauna copiilor, dar cu efecte mai puțin dramatice. A căzut dintr-un leagăn şi s-a lovit la cap.

Ea îşi schimbă poziția, ca şi cînd ar fi fost dificil să vorbească despre acest subiect.

– Părinții mei nu au fost niciodată afectuoşi în mod deschis, dar, după moartea lui Tommy, s-au închis şi mai mult. Mi-a luat ceva timp să realizez că amîndurora le era teamă... teamă să iubească prea mult... teamă că ar putea fi din nou răniți. Singura persoană spre care s-au deschis cu adevărat era unchiul Paul. Era un erou al războiului coreean. În ochii lor, era un om perfect. Poate credeau că, de vreme ce supraviețuise unui război, puteai să îl iubeşti fără a te teme.

Tăcerea se lăsă din nou, iar el încercă să se gîndească mai profund la cuvintele ei.

– Erai geloasă pe el? întrebă el încet. Simțeai că îți lua ceva ce era al tău?

Ea se încordă imediat.

– Poate, spuse, poate simțeam asta fără să-mi dau seama.

Ea încă mai ascundea ceva. El simțea asta sigur, ca şi cum i-ar fi oferit cheia minții ei. Gelozia nu era esența problemei lui Toby. În fotografiile părinților ei, pe care le văzuse, nu se simțea nici un fel de căldură.

Se simțise gol cînd îi privise. Dar celălalt bărbat, cel numit Paul, afişa un zîmbet prietenos şi ochi surîzători. I-ar fi putut face cu siguranță o bună impresie unui copil singuratic, cum se simțea Toby atunci.

Paul fusese cineva care rîsese cu ea şi care o îmbrățişase, în loc să o certe sau să o ignore.

– Erai apropiată de Paul? Simți cum ea îl aprobă printr-un mic semn din cap. Poate că erai geloasă pe felul în care îl priveau părinții tăi. Poate voiai ca el să îşi petreacă tot timpul cu tine.

– Da, şopti ea încordată, şi el simți ceva nou în vocea ei. Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi spus că se simțea venin sau chiar ură în vorbele ei. Eram legată de el, continuă ea, mă iubea. Deschis şi cald. Dar ei nu mă iubeau. Vocea ei deveni răguşită. Nu este de mirare că voiam să

fiu cu el tot timpul.

– Şi pe urmă a murit şi el?

– Da. Ea rîse şi o făcu astfel, încît lui Jake i se zbîrli părul de pe braţe. Da, eroul a murit, continuă ea dur. Dar nu înainte de a-i fi omorît pe toţi eroii.

Începu să tremure violent şi braţele lui se strînseră în jurul ei. Stătură aşa cîtva timp, iar el murmură încet cuvinte de neînţeles în urechea ei şi îi mîngîie părul cu o mînă tremurîndă.

Se gîndi să nu mai discute un subiect care, evident, evoca o zonă prea dureroasă a vieţii ei. Îi era teamă că o împinsese prea departe.

Era ceva aici, la care el avea nevoie disperată de un răspuns, dar nu putea să îl primească acum.

Era ceva ce trebuia să se întîmple, încetul cu încetul. Cînd simţi că tremurul din corpul ei încetase, el îi ridică bărbia şi o privi.

Faţa ei părea liniştită în lumina care venea dinspre uşă. Zîmbind încet, o strînse ca pentru a o apăra şi îi spuse:

– Ai nişte cafea?

Pentru un moment, ea păru surprinsă, apoi rîse. În timp ce ochii lui se măriră de mirare, ea îl sărută repede în semn de mulţumire. Mîna lui îi prinse ceafa pentru a-i menţine sărutul şi el simţi

plăcerea alergîndu-i prin corp, ca un val de căldură.

Dacă ar fi simțit orice fel de ezitare la ea, ar fi renunțat imediat, dar nu simțise nici una. Şi nu era nimic care să îl oprească să continue sărutul. Nimic care să îl oprească să o guste, să-i redescopere textura buzelor în felul în care, atît de des, retrăise experiența nopții pe care o petrecuseră împreună.

Pentru cîteva momente, ea rămase nemişcată, apoi, dintr-odată, ca un fluture care îşi desface aripile, buzele ei se mişcară sub ale lui şi el trebui să se prindă de ceva, sub presiunea unui strigăt interior de triumf. Nu putu, oricum, să prevină geamătul de plăcere care îi scăpă cînd o trase peste picioarele lui, şi o aşeză în brațe.

– Jake... şopti ea răguşită, cînd el o sărută pe pielea delicată a gîtului.

– Îhî?

Ea înghiți, înainte de a începe să vorbească din nou şi el îi simți muşchii gîtului încordîndu-se sub buzele lui.

– Jake, cum faci asta? murmură ea încet.

– Cum fac ce?

Mîna lui alunecă peste şoldurile ei, presîndu-i apoi coapsele, în timp ce muşchii coapselor lui se contractară într-o mişcare de necontrolat.

Mintea lui fu inundată de amintiri despre felul în care arătase ea în noaptea aceea, despre felul în care se simțise ea. Şi voia asta din nou. Trebuia să retrăiască din nou asta.

– Cum faci furnicătura asta? şopti ea. Cînd eram copil... Se opri, cînd sărutările lui alunecară de-a lungul gîtului ei delicat. Cînd eram copil, continuă ea, prietenii mei şi cu mine obişnuiam să simțim furnicătura asta atunci cînd atingeam bateriile electrice cu vîrful limbii. Acum este la fel. Numai că... numai că de data asta e ceva mult mai adînc.

Mîna ei se mută pe gîtul lui, degetele ei luînd forma acestuia, ca şi cînd ar fi fost fascinată de atingere. El putu simți durerea sexului său excitat, care presa coapsele ei, şi înțelese că trebuia să se oprească acum sau să rişte să-şi piardă cu totul controlul.

Voia cu disperare să o culce pe podeaua debaralei, să o simtă dedesubt, caldă, suplă şi senzuală, la fel cum fusese în noaptea aceea. Voia să simtă din nou nerăbdarea pe care o simțise atunci, la ea. Voia...

Înghițindu-şi un geamăt, el îi trase jos mîna de pe gîtul lui şi o ținu strîns într-a lui.

– Cred că ar fi bine să facem cafeaua aia acum, spuse el brusc.

Îşi dădu seama dintr-odată că vocea lui conţinea o anume duritate pe care nu o voise şi încercă să o îmbrăţişeze, sărutînd-o fugar pe frunte.

– Cafeaua? întrebă ea cu o voce slabă şi confuză, apoi rîse dintr-odată. Vai, am uitat. Mă tem că nu sînt o gazdă prea bună, dar, mă crezi sau nu, nu sînt obişnuită să îmi întreţin invitaţii în debara.

Ea îi strînse mîna repede şi afectuos şi se sprijini de umărul lui pentru a se ridica.

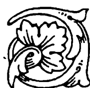
– Poţi să mă crezi sau nu, răspunse el, nici eu nu sînt obişnuit să fiu invitat în debara. Dar înţeleg acum că există aici un adevărat potenţial, iar posibilităţile mă ameţesc, pur şi simplu.

Ea rîse şi, în timp ce el o urmă afară din întunericul debaralei, se minună de bucuria pe care o simţea ea după ce el o sărutase. Şi de imposibilitatea lui de a mai rămîne lucid, atunci cînd o simţea aproape. Nu era nici un dubiu în privinţa asta. Se simţea legat de Toby. Nu ca de mama copilului său, nu ca de o femeie care avea nevoie de ajutor, ci ca de o femeie frumoasă şi atrăgătoare.

Venise într-un suflet în seara asta, nu pentru că voise să fie sigur că ea nu se răzgîndise, ci pentru că îi era frică să nu fi fost cu un alt bărbat. Cu orice bărbat, chiar cu unul care ar fi vrut să-i

facă cele mai bune urări.

Şi, ca şi cînd asta nu ar fi fost de ajuns, el îşi dădu seama, zîmbind, cînd trecu pe lîngă bucătărie, că mai era ceva ce continua să îl obsedeze. Trebuie să fi fost vreun motiv pentru care Toby îi purta acum copilul. În mod sigur, destinul pusese la cale ceva mult mai important, ce se desfăşura sub ochii lui. Pentru că, dacă ea şi numai ea concepuse acest copil cu el, de ce n-ar mai face şi altul... şi apoi altul. El nu putea înlătura credința că, într-un anumit fel, viețile lor fuseseră sortite să fie legate.

Capitolul 6

Toby stătea în mijlocul spațiosului hol de recepție, lăsînd muzica și zgomotul și rîsetele conversației să plutească în jurul chipului ei împietrit.

O făcuse, în mod real și onest, pînă la Dumnezeu. Privi într-o parte la bărbatul de lîngă ea, apoi privi aiurea nervoasă, trecîndu-și în grabă mîinile peste rochia de culoare crem care, împreună cu pălăria cu un mic voal, crea imaginea ei de nuntă.

Da, își spuse ea cu un oftat, *se căsătorise cu un bărbat despre care nu știa aproape nimic.*

Apoi, cînd simți mîna lui pe mijlocul ei, cînd

simți căldura acesteia pătrunzîndu-i în carne, își dădu seama că greșea. Știa ce avea nevoie să știe despre Jake.

Știa că era amabil și înțelegător. Știa că faptul de a aduce o ființă nouă pe lume era important pentru el și că ar fi fost un tată minunat. Pentru timpul pe care îl petrecuseră împreună, asta era deja destul.

De fapt, ar fi fost suficient pentru oricine. Zîmbi tristă, cînd se gîndi la telegrama pe care le-o trimisese părinților ei, informîndu-i despre căsătorie, și la cea pe care o primise în schimb, în dimineața aceea.

Fusese scurtă și nu foarte caldă, dar de fapt nici nu se așteptase la mai mult. Îi doreau bine, pe un ton calm, și o informau că va primi un cec gras prin poștă.

Atitudinea lor rezervată ar fi putut, probabil, să pară ciudată oricui, dar nu ei, care îi cunoștea și începuse să îi accepte așa cum erau.

De asemenea, era destul de corectă cu ea însăși ca să își dea seama că prezența lor la nuntă ar fi făcut lucrurile și mai dificile pentru ea.

Mare parte din ziua aceea părea încețoșată acum, dar anumite lucruri stăruiau încă în toată lumina lor, ca și cînd ar fi fost păstrate pentru a-i trece prin fața ochilor cu acea intensitatea tridi-

mensională a diapozitivelor.

Soarele care pătrundea printr-un perete de sticlă pictată. Mirosul gardeniilor pe care le purta. Lacrimile neaşteptate din ochii ei cînd văzu copiii din clinică şi din spital, copiii ei, privind-o angelic cînd coborîse printre şiruri.

Căldura reală din vocea preotului. Suspinele ei destul de clare cînd privise în jos spre inelul pe care Jake i-l punea pe deget. Senzația buzelor lui Jake pe ale ei, strînsoarea sigură a mîinii lui.

Privi din nou spre verigheta ei a cărei mărime şi frumusețe o lăsau din nou fără respirație.

– Îți place?

Privind spre Jake, îl văzu admirînd-o. După o mică pauză, el întrebă din nou:

– Îți place verigheta, Toby?

– Cum s-ar putea să nu-mi placă? întrebă ea strîngînd din umeri. Mi-e tare dragă.

– Dar? Cînd ea îl privi, întrebătoare, el adăugă: Sînt absolut sigur că există un „dar" legat de asta.

– Numai că... oftă ea, apoi spuse în grabă: Dat fiind că e vorba de ceva temporar... nu mă aşteptam la aşa ceva.

Ea îşi ridică mîna stîngă şi verigheta înconjurată de diamante roz străluci în lumina soarelui, aruncînd scîntei.

El rîse încet.

– La ce te aşteptai? La etichetă pentru trabuce?

– Nuuu, dar nu mă aşteptam să fie chiar sora lui Kohinoor. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Şi dacă o pierd?

Amuzamentul de pe chipul lui era evident, în timp ce o privea şi o strîngea încet de mijloc.

– Nu ai s-o pierzi. Şi chiar dacă ai s-o pierzi, e asigurată, nu îţi face nici o grijă. Nu îşi putea lua ochii de la ea şi, după un moment, murmură: Nu ţi-am spus cît de frumoasă eşti astăzi?

Întorcîndu-şi capul încet pe umărul lui, ea îl privi şi imaginea lui îi tăie răsuflarea chiar mai mult decît verigheta.

– Nu, spuse ea, zîmbind uşor, pentru că amîndoi ştiau că i-o mai spusese de nenumărate ori. Spune-mi!

Dar el nu mai zise nimic. Mai mult, o privea cu o expresie amuzată şi surprinsă, ca şi cînd ea ar fi făcut ceva ciudat şi minunat în acelaşi timp. După un moment, el murmură cu o voce răguşită:

– Hai să dansăm! Şi o conduse pe ringul de dans.

Se sprijini de el, lăsîndu-l să o conducă, în timp ce muzica dulce, romantică, inunda holul. Ar fi putut fi şi singuri, dacă te-ai fi luat după atenţia

pe care o acordau celorlalţi oameni, care îi priveau cu zîmbete atotştiutoare, în timp ce Jake şi Toby valsau pe lîngă ei.

Cînd muzica plăcută încetă, Jake îi ridică bărbia şi îi privi trăsăturile palide.

– Eşti obosită, murmură el, hai să mergem acasă, micuţo.

Ea se întrebă de ce voise el ca recepţia să aibă loc într-un hotel şi nu în casa lui. În timp ce îşi făceau loc printre invitaţi, cei mai mulţi de la instituţia lui Jake, ea înţelese rostul acestei hotărîri. Fusese aranjat în aşa fel, încît ei să poată pleca oricînd ar fi vrut.

În drumul spre casă, braţul din jurul ei o făcu să se simtă ca un pui sub o aripă ocrotitoare şi abia cînd ajunseră în faţa noului dormitor, el ridică puiul în braţe. Fu de fapt un şoc mai mare decît şi l-ar fi imaginat şi începu să tremure, devenind dintr-odată rece şi pierdută.

Simţi ca prin vis sărutul lui pe frunte, intensitatea privirii şi şoapta lui uşoară:

– Vise plăcute, soţia mea. Apoi, ca şi cînd ar fi savurat cuvintele, spuse din nou: Soţia mea.

Lucrurile astea rămăseseră cu ea, în timp ce aluneca în somn, şi îi umplură visele de prezenţa lui, făcîndu-le mai dulci decît şi-ar fi dorit el.

Dar, la fel ca şi ceaţa de dimineaţă care dispare

şi care e uitată odată cu soarele, visele fură şi ele uitate.

Toby se întinse şi privi spre noua ei lume. În dimineaţa asta, totul părea nou, dar, destul de ciudat, noutatea nu o speria. Simţi în schimb o senzaţie minunată.

Se ridică în micul pat de o persoană şi îşi puse braţele în jurul genunchilor. Ştia că patul fusese cumpărat pentru a o face să se simtă şi mai acasă. Ceasul ei din alamă stătea alături, pe noptieră.

Periile ei şi cutia de pudră, din porţelan, erau pe dulăpiorul de mahon. Fotografii ale copiilor din spital decorau oglinda. Devenise cu adevărat camera ei.

Sărind din pat, începu să îngîne o melodie, în timp ce îşi spăla faţa şi dinţii, apoi aruncă în oglindă un zîmbet, cînd îşi dădu seama că, ceea ce cînta, era o versiune a melodiei *„Oh, ce dimineaţă frumoasă"*.

Era ca şi cînd un sînge nou îi curgea prin vene, se gîndi ea, în timp ce îşi trăgea blugii şi puloverul verde-mentă. Era plină de un nou elan şi de... speranţă.

Şi azi, pentru prima dată de cînd ţinea minte, Toby nu se întrebă de ce se simţea aşa. Pur şi simplu, rîse tare în camera goală neîncercînd să

își analizeze sentimentele și porni în căutarea lui Jake și a micului dejun și... poate chiar a unei aventuri. Cine știe? se gîndi ea zîmbind pieziș.

Nu trebui să îl caute prea mult pe Jake și nici aventura. Îl întîlni pe coridor. O privi luîndu-i repede mîna și grăbindu-se cu ea spre micuța sufragerie, care dădea spre grădina sălbatică din spatele casei.

– Mătușile au sunat azi de dimineață, spuse el cu o voce ușor grăbită, în timp ce turna cafea în două cești. Îi întinse una și se așeză de cealaltă parte a mesei.

– Furnicile?[1] întrebă ea. Apoi, ideea formă imediat o imagine în mintea ei. Era imaginea unor furnici fumînd trabuc, purtînd ochelari cu ramă de metal și papion, așezate confortabil în scaunul lor în așa fel încît să își poată rezema picioarele pe birou, în timp ce vorbeau cu Jake prin micul lor telefon.

– Nu ți se pare că lași prea multe firimituri? spuse ea, proptindu-și bărbia în palmă și privindu-l curioasă. „Or să facă grevă?" Zîmbetul ei visător spori odată cu imaginea.

Furnicile curajoase mărșăluiesc în fiecare zi prin fața reședinței domnului Hammond, împotriva

---

1. În engleză, „aunt" (mătușă) și „ant" (furnică) se pronunță la fel.

vînturilor puternice şi a zvonurilor că mîncătorii de furnici au fost angajaţi ca spărgători de grevă. Micile lor lozinci nu fuseseră văzute niciodată, în timp ce o mulţime de greieri şi gîndaci se strîngeau pentru a striga încurajări spre mărşăluitorii convinşi.

– Toby!

Ochii ei se concentrară pe exasperarea din privirea lui şi apoi scutură din cap.

– Oh, scuză-mă, Jake, povesteşte-mi despre ele.

– Vor să te întîlnească astăzi, spuse el cu resemnare. Speram să amîn puţin, pînă cînd te vei mai obişnui cu locul, dar au insistat.

Ea îl privi un timp în linişte, apoi ochii i se măriră.

– A, e vorba de mătuşi, spuse ea în sfîrşit, înţelegînd sensul cuvîntului. Aşadar, mătuşile tale vor să mă întîlnească. Apoi se încruntă, aruncîndu-i o privire îngrijorată. Jake, mătuşile tale vor să mă întîlnească?

– Exact asta este ceea ce ţi-am spus, confirmă el, aruncîndu-i o privire confuză. Nu trebuie să îţi faci griji. Sînt nişte bătrînele simpatice, dar...

– Dar?

– Poate că ar fi mai bine dacă le-ai întîlni şi ţi-ai face propriile tale păreri despre ele, spuse el,

apoi rîse încet.

Rîsul lui o făcu şi mai nervoasă.

Le trebui mult timp pînă să plece, pentru că Toby nu se putea decide ce să poarte la întîlnirea cu mătuşile.

Jake nu îi dăduse nici un indiciu în legătură cu personalitatea lor, spunîndu-i doar că erau două, Sophie şi Annabelle. În cele din urmă, ea alese un costum de culoarea untului şi o bluză albă, dar nu era prea mulțumită de alegerea făcută.

Se opri înainte de a-şi pune rujul bej, apoi se strîmbă în oglindă.

– Ăsta ar fi norocul meu, mormăi ea, ca mătuşile astea să fie o pereche de bătrînele care ascultă punck rock şi fac prăjituri bune.

Dar imediat ce văzu reşedința domnişoarelor Sophie şi Annabelle Hammond, înțelese că ele nu făceau parte din mulțimea dezlănțuită.

Enorma casă era construită într-un stil gotic impecabil. Oricum, în locul culorilor întunecate, aleseseră o combinație de piersică şi dovleac.

Înainte de a trece de poarta de fier care se deschidea spre aleea de la intrare, Jake se opri o clipă şi îi zîmbi.

– Ce părere ai pînă acum?

– Ador clădirea. Rîse. Arată ca un decor pentru o versiune muzicală a *Căderii familiei Usher.*

Îi zîmbi cu ochii ei căprui, plini de energie. Cred că îmi face plăcere să le întîlnesc pe mătuşile tale.

– Atunci să intrăm şi să le găsim, spuse el, dar nu putea ascunde faptul că fusese plăcut impresionat de răspunsul ei, iar privirea lui îi provocă un val de căldură în inimă.

El nu bătu la uşa de la intrare, ci folosi o cheie ca s-o deschidă, apoi o invită pe Toby înăuntru. Se opri, ca şi cînd i-ar fi măsurat reacţiile.

Interiorul extraordinarei case nu era altceva decît o continuare a exteriorului neobişnuit. Cînd uşa grea se închise în urma lor şi lumina pătrundea doar prin vitralii, Toby putu cu greu să îşi dea seama de impresionanta scară din capătul holului şi de covorul care se întindea în faţa acesteia, de un roşu aprins.

Ea rămase cu gura căscată, în timp ce Jake aruncă o privire într-o mică încăpere ce părea să fie o cameră de oaspeţi. Ea aproape că nu auzi cînd el îi şopti:

– Trebuie să fie în studio.

Apoi o conduse de-a lungul coridorului şi deschise uşa enormă.

În camera în care tocmai intraseră, era ceva mai multă lumină şi, pentru moment, Toby se zgîi cu ochii măriţi de surpriză.

Camera părea să fie arhiplină cu mobilă veche, în diferite tonuri de maron. Între sofale, scaune şi şezlonguri, erau nenumărate mese, paravane japoneze şi rafturi care conţineau obiecte dintr-o altă epocă.

Într-un colţ al camerei, se afla un obiect care nu putea fi altceva decît o harfă împodobită cu un Cupidon din aur masiv.

Înainte ca ea să o privească mai îndeaproape, ochii îi fură captaţi de animale împăiate, împrăştiate prin cameră: un cuier din coarne de animale, o pasăre imensă îşi întindea aripile ce păreau să fie ale unui vultur, un urs în mărime naturală părea să păzească harfa, iar pe covor era ceva care, în mod sigur, semăna a reptilă şi părea să fie o Godzilla.

– Nu-i aşa că e dulce, surioară?

Toby îşi întoarse privirea de la imaginea teribilă a camerei şi privi spre ceea ce îi scăpase din vedere mai devreme. Două femei, în roz şi argintiu, stăteau aşezate lîngă o fereastră. Ele îi zîmbiră lui Toby, apoi continuară să brodeze.

– Da... e dulce, răspunse cea de-a doua, vag. Nu te-ai fi aşteptat la aşa ceva de la Jacob, nu-i aşa?

– Acum, surioară, continuă prima mătuşă, sînt sigură că Jacob are dreptate. Nu pot spune că se

pricepe cu adevărat, dar oricum are dreptate. Şi e mult timp de cînd a pictat *Piciorul.* Bineînţeles, nu îl poţi judeca numai după asta.

– Dar el l-a pictat, insistă a doua mătuşă.

Toby îl privea pe Jake cu un fel de amuzament, care abia mai putea fi reţinut. El însuşi o privea cu aceeaşi expresie confuză care se citea pe chipul lui, de parcă ar fi nimerit la o petrecere a lui Hatter Nebunul.

Toby traversă încăperea şi se aşeză pe un taburet, la picioarele mătuşilor.

– Al cui picior l-a pictat? întrebă ea nedumerită.

– Al lui Papa, spuse prima mătuşă, plină de oroare. L-a adus dintr-una din expediţiile lui africane... sau poate din India... Oricum, nu are importanţă. Asta a fost cu ani în urmă, cînd sora mea şi cu mine eram tinere.

– Nu cred, dragă soră, spuse a doua mătuşă, cu o uşoară indignare, că trebuie să insişti asupra timpului cînd eram tinere. Mai ales că tu eşti cea mai în vîrstă.

– Ba nu, spuse prima cu un zîmbet împăciuitor, bineînţeles că tu eşti cea mai în vîrstă.

– Nu, îmi amintesc perfect acum... reîncepu cea de a doua, încăpăţînată.

Prima mătuşă o bătu uşor peste mînă pe cea de a doua şi spuse:

– Nu are nici o importanță. Eram amîndouă foarte tinere, cînd Papa a adus acasă *Piciorul.* Şi ştiu că a fost foarte nepotrivit din partea lui Jacob că l-a pictat în portocaliu, dar, oricum, nu am înțeles de ce a trebuit să fie dus în pod. Putea arăta foarte bine chiar dacă ar fi fost umplut cu iarbă din pampas.

Toby îi zîmbi lui Jake, în timp ce el se aşeză lîngă ea.

Îşi puse mîinile în buzunarele pantalonilor şi mormăi:

– Aveam unsprezece ani.

Ea îşi înghiți rîsul la expresia lui copilărească, apoi se întoarse cînd discuția continuă.

– Nimeni nu are un picior de elefant portocaliu, spuse a doua mătuşă, apoi se aplecă pentru a-şi continua broderia.

– Tu ce crezi, dragă? o întrebă prima pe Toby, pe un ton dulce feminin.

Toby zîmbi.

– Cred că un picior de elefant portocaliu ar putea fi destul de... interesant.

– Tinerii nu au simțul demnității! mormăi a doua mătuşă.

– Nu, nu! Trebuie să protestez, spuse prima.

Jake se aplecă şi şopti:

– Domnişoară Annabelle!

Se apleca în fața primei mătuşi.

– Nu poți să-i condamni pe tineri, fără să-i cunoşti, continuă domnişoara Annabelle. În plus, gîndeşte-te la Althea Lewis. Se întoarse spre Toby. Althea...

– Soră! interveni domnişoara Sophie. Desigur că nu eşti... nu, nu vei spune povestea aia. E prea din cale-afară. Se opri, gînditoare. Oare Althea... e moartă?

Cînd domnişoara Annabelle aprobă din cap, sora ei zîmbi pentru prima dată de cînd începuse discuția.

– Atunci, nu cred că mai are importanță.

Domnişoara Annabelle puse jos broderia şi-i prinse mîinile lui Toby, cu ochii plini de un anumit amuzament, cînd începu să povestească.

– Althea fusese şefa bibliotecarilor, de ani de zile, şi întreaga ei viață fusese dominată de o punctualitate perfectă. Se scula la cinci dimineața, ieşea din casă la ora opt, se oprea pentru prînz la ora douăsprezece şi revenea la ora cinci după-amiază. În cele din urmă, după cincizeci de ani în care s-a supus întru totul acestui program, s-a retras la pensie.

Se opri şi ambele mătuşi începură să rîdă tinereşte, ținîndu-şi mîinile la gură.

– În prima luni, după pensionare, continuă

domnişoara Annabelle, se trezise din obişnuinţă la ora cinci şi sărise din pat. Apoi, cînd îşi dădu seama de ceea ce făcuse, se îndreptă spre terasa din faţa casei...

Rîsetele se împletiră în fraze şi povestea continuă, fiecare din ele întrerupînd-o pe cealaltă, pentru a se completa.

– ... în cămaşa de noapte, draga mea...

– ... apoi îşi duse degetul cel mare la nas...

– ... şi făcu un gest... înţelegi...

– Imaginează-ţi-o pe domnişoara Althea Lewis făcînd un asemenea gest!

Toby aproape căzu jos de pe taburet, de atîta rîs. Ea rîdea nu atît de poveste cît de rîsul mătuşilor şi de gestul plin de satisfacţie al „obraznicei" lor prietene.

Cînd mătuşile serviră ceai în ceşti delicate de China, Toby deveni din ce în ce mai atrasă de felul în care frînturi de comentarii disparate se intercalau în mijlocul conversaţiilor, fără a fi explicate de nici una dintre ele, dar, în mod aparent, înţelese perfect de amîndouă.

Şi chiar dacă îl dojeneau pe Jake pentru felul în care îşi ţinea ceaşca de ceai, pentru că nu o adusese pe Toby înainte de nuntă şi pentru că nu îşi terminase niciodată broccoli-ul său cînd fusese un băieţel, Toby putea sesiza afecţiunea din ochii

lor, atît de asemănători cu cei ai lui Jake.

Dragostea pe care o simțeau pentru nepotul lor se vedea nu în felul în care îi vorbeau, ci în felul în care îi atingeau părul cînd treceau pe lîngă el şi în felul în care fețele lor se luminau, atunci cînd el li se adresa.

În timp ce dimineața trecea, Toby simți, cumva, că afecțiunea mătuşilor începu să fie extinsă şi asupra ei.

Nu se aşteptase la o asemenea acceptare deschisă şi nu prea ştia cum să reacționeze. În mod fericit, păru că ele nu aşteptau nimic deosebit de la ea, decît să fie ea însăşi.

Abia cînd se pregăteau de plecare, ea realiză că, deşi Jake încercase de cîteva ori, nu fusese încă prezentată mătuşilor.

În maşină el se întoarse spre ea şi îi spuse, cumva obosit:

– Ce crezi? Nu prea sînt nişte rude obişnuite.

În sfîrşit, ea putu să dea frîu liber rîsului ei.

– Dar nici eu nu prea sînt tipul normal de nevastă, nu? întrebă ea rîzînd. Mie îmi plac foarte mult. Sînt atît de... Făcu o pauză, căutînd cuvîntul: Suprarealiste...

Rîsul lui păru relaxat.

– Mi-a fost teamă că vei crede că copilul ar putea avea predispoziție spre ceva gene ciudate.

– Dacă poate trece peste genele mele ciudate, sînt sigură că genele mătuşilor nu vor fi nici o problemă. Se uită pe fereastră pentru o clipă. Sînt nişte persoane foarte iubitoare şi asta este ceea ce contează, nu-i aşa?

– Da, murmură el, cred că aşa e.

În timp ce Toby îşi schimbă poziţia pe sofa, încerca să se concentreze şi mai mult la cartea pe care o citea. Era dificil, pentru că îl simţea pe Jake privind-o. Ştia că ar fi trebuit să se fi obişnuit pînă acum.

Erau deja căsătoriţi de o lună şi, în tot timpul ăsta, el o urmărise constant, uneori cu o privire gînditoare, alteori ca şi cînd s-ar fi aşteptat la ceva din partea ei. Şi nu putea să nu se întrebe care putea fi lucrul la care se aştepta el.

Dragă Toby, ştii că narcisele au început să încolţească în vîrful capului tău? E puţin cam devreme, nu crezi?

Ea zîmbi şi se uită spre el. Văzînd că o priveşte exact aşa cum se aştepta, oftă.

– Nu ai auzit niciodată proverbul că un ibric privit nu fierbe niciodată?

– Mă uitam din nou? spuse el scuzîndu-se. Nu o fac dinadins. Se ridică şi, traversînd camera, se aşeză lîngă ea. Ştii că tot ceea ce mănînci şi bei

merge la copil?

Ea privi spre cartea din mîinile lui şi oftă din nou. Dacă el nu ar privi-o aşa, ea ar putea citi cărţi despre sarcină.

– Da, ştiam asta, spuse ea, oarecum îngăduitor, şi îi dădu cartea înapoi.

El rămase tăcut pentru un timp, apoi dintr-odată spuse încăpăţînat:

– Mă tot gîndeam la medicamentele pe care doctoriţa Mathias ţi le-a dat împotriva depresiunii.

Toby uitase cu totul de medicamentele care, de fapt, fuseseră cauza stării ei actuale. Puse jos cartea şi se întoarse, pentru a-l privi.

– Oare nu ţi-am spus? Cînd doctoriţa Mathias şi doctoriţa White şi-au dat seama cît de sensibilă eram la medicamentele astea, mi-au interzis să le mai iau. Nu aveam nici un motiv real să le mai iau şi, deci, cele trei luni cruciale pentru sarcină au fost ferite de orice pericol datorat acestor medicamente. Îl privi amuzată. Doctoriţa Mathias, oricum, mi-a spus că doctoriile astea nu i-ar putea provoca nici o leziune copilului. Asta, probabil, că te face să te simţi mai bine, nu?

– Să nu rîzi de mine, Toby, spuse el. Vreau numai să ştiu ce se întîmplă.

– Ştiu, spuse ea pe un ton cald, strîngîndu-i încet mîna, nu vrei să pierzi nici un moment din

tot ceea ce simt.

Se reaşezară confortabil şi reîncepură să citească, dar, nu peste mult timp, ea simţi din nou privirea lui Jake.

Se uită în tavan, ironică, apoi brusc observă că, de fapt, privirea lui se îndrepta spre picioarele ei, care erau strînse sub ea.

Dintr-odată, el întinse braţul şi, încet, în timp ce ea îl privea fascinată, începu să-i maseze pielea cu degetul arătător.

– Jake, spuse ea exasperată. Ce vrei să faci?

– Vreau să fiu sigur că nu reţii apa în nici un fel, explică el, uşor contrariat. Cartea asta spune, în mod clar, că prea multă sare poate provoca o reţinere de apă, iar tu mănînci prea multe alune.

Ea se întoarse pe scaun şi îi prinse chipul între mîinile ei. Nu îi trecu prin cap că, acum o lună de zile, ar fi fost paralizată în faţa unui asemenea gest.

– Ascultă cu atenţie, tăticule, spuse ea încet. Mă simt bine. Am doi doctori care controlează în permanenţă evoluţia sarcinii mele. Nu trebuie să îţi faci griji.

Cînd el începu să protesteze, ea adăugă:

– Jake, nouăzeci şi patru virgulă trei la sută dintre femeile care mănîncă alune au copii mai sănătoşi din cauza proteinelor şi nu poţi să des-

consideri toate statisticile.

El o privi în linişte pentru un moment, apoi ochii i se îngustară suspicioşi.

– Asta ai inventat-o tu.

– Bineînţeles că da, admise ea. O fac întotdeauna. Mi-am dat seama nu numai că potoleşte o serie de discuţii, dar mă face şi să par inteligentă. Zîmbi. Nimeni nu se deranjează să controleze adevărul.

El îşi lăsă capul pe spate şi întreaga cameră se umplu de rîsul lui. O strînse, punîndu-şi braţul încet în jurul ei, în timp ce ea îl privea rîzînd cu inocenţă.

– Eşti minunată. Promit să mă comport aşa cum trebuie. Numai că, vezi, îmi e destul de greu să nu mă gîndesc mereu la asta. E un lucru atît de extraordinar – naşterea unui copil. Pînă şi la birou...

Se întrerupse brusc pentru a-şi privi ceasul.

– Dumnezeule, am uitat complet că B.J. trebuia să treacă pe la noi, ca să îi dau nişte hîrtii. Respiră adînc. Aş face mai bine să le adun.

– B.J.?

– Asistentul meu, îi explică el, în timp ce mintea îi zbură la afaceri.

Toby îl privi pînă cînd părăsi camera. Încă nu putea crede cum de se obişnuiseră unul cu celă-

lalt. Într-o singură lună, deveniseră deja prieteni. Se simțea atît de bine cu Jake ca şi cum l-ar fi cunoscut de o viață.

Janine avusese dreptate, se gîndi ea rîzînd. Deşi continua să îl ironizeze pe Jake în privința felului în care o privea, începuse să îl accepte ca pe o parte integrantă din ea, ştiind că nu era nimic suspect şi misterios în felul în care o supraveghea.

Lucrul pe care nu îl suspectase însă niciodată era grija de necrezut pe care i-o purta. Nu era vorba doar de interesul pe care îl manifesta față de ea, ca mamă a fiului lui încă nenăscut.

Voia să ştie totul despre ea. Petreceau ore şi ore în fiecare zi, vorbind şi descoperind fiecare cîte ceva despre celălalt.

Da, grija lui era ceva absolut nou pentru ea şi încetase să îi mai reziste. Se lăsa liniştită pradă acestei atmosfere.

Toby avusese prieteni şi mai înainte şi, într-un fel, ei îi compensaseră lipsa de afecțiune de acasă, dar niciodată nu avusese un prieten cu care să se simtă atît de firesc. Nu avusese nici unul pînă la Jake.

Îşi ascundea cu grijă temerile şi stările ei negative față de ceilalți, dar nu-i putea ascunde nimic

lui Jake. Şi lucrul cel mai uimitor era că nici o singură dată nu trebuise să-şi reprime stările de depresiune, după ce se căsătoriseră.

Era ca şi cum mintea ei era atît de preocupată de sarcina şi de noua ei relație cu tatăl copilului, încît nu mai găsea timp pentru nimic altceva.

Doar un singur lucru lipsea acum din viața lui Toby, dar, cum nu-l avusese niciodată, nu putea spune că îi simțea lipsa cu adevărat. Poate că un fel de melancolie caracteriza starea ei de spirit.

Acea furnicătură, apropierea pe care o simțise atît de profund în ziua cînd stătuseră împreună în debaraua ei, nu se mai întîmplase de atunci.

El fusese cu adevărat un gentleman, aşa că nu se putea plînge de nimic, cu toate că puțin din fiorul acelui moment i-ar fi făcut viața mai plină.

Era atît de novice în ce priveşte farmecul apropierii, încît îşi imagina că ceea ce simțise în ziua aceea trebuie să fi fost ceva ce prietenii păstrează doar pentru ocazii speciale.

Dar, privindu-l din ce în ce mai des pe Jake fără ca el să ştie, Toby se gîndea dacă asemenea ocazii nu ar mai putea fi create.

Zîmbi în sinea ei, gîndindu-se de cîte ori se simțea tentată să pretindă vreo stare mai puțin plăcută, numai pentru a putea simți felul în care el încerca s-o liniştească.

Ridicîndu-se de pe sofa, ea se îndreptă spre bucătărie să ia un pahar cu lapte, apoi ieşi pe terasă. Era ceva mai rece afară acum şi, cu excepția brazilor, majoritatea copacilor nu mai aveau frunze.

Frunzele căzute foşneau peste tot sub picioarele ei, în timp ce se plimba, fericită, în aerul înserării. Printre copacii veştejiți, putea vedea spatele casei şi al proprietății lui Jake.

Era mai mare decît părea la început şi era plină de arbuşti mici, aproape ascunşi, de care nu îți puteai da seama pînă cînd nu te împiedicai de unul dintre ei.

Tremurînd, în timp ce vîntul rece spulbera frunzele veştede, ea se îndreptă spre uşa care lega terasa de dormitorul ei. Avea nevoie de un pulover.

Cînd trecu pe lîngă fereastra biroului, deschisă puțin, îl auzi pe Jake vorbind şi zîmbi ascultîndu-i tonul de om de afaceri, apoi paşii ei se opriră cînd auzi o voce de femeie. Nu îşi dăduse seama pînă atunci că trăgea de fapt cu urechea.

– Unde e soția ta, Jake? Sînt curioasă să aflu cu ce fel de femeie te-ai căsătorit. Trebuie să recunosc că mi-a displăcut faptul că eram într-un voiaj de afaceri şi a trebuit să pierd evenimentul nunții. Vocea caldă, feminină, suna uşor ironic:

Nu cumva îţi ascunzi nevasta?

– Asta sună cam a dezaprobare, spuse Jake, uşor amuzat.

– Nu e dezaprobare. E chiar gelozie, spuse femeia, uşor. Ştii foarte bine că eu însămi vroiam să mă căsătoresc cu tine. Deşi suna a glumă, Toby putu distinge un pic de adevăr în vocea femeii. Adesea m-am închipuit ca fiind soţia domnului preşedinte al S.G.C., adăugă ea.

– Dacă vei mai face cîteva afaceri de tipul aceleia cu Jackson, nu va mai trebui să te măriţi pentru preşedinţie, B.J. Ţi-o vor oferi ei pe tavă.

Jake era acum cît se poate de serios.

– Nu prea văd cum consiliul director ar trece peste tine ca să îmi ofere mie slujba asta, spuse B.J., rîzînd din toată inima. Poate ar trebui să mă mulţumesc cu ideea de a-ţi fi o bună asistentă.

– Păi, poţi să fii sigură de asta.

Părea deja plictisit de subiect şi simţea că venise timpul să îl schimbe.

– Hai să ţi-o prezint pe Toby şi îţi garantez că va fi o adevărată experienţă pentru tine.

– Chiar sînt curioasă, dragă, spuse B.J., de parcă Toby ar fi fost pentru ea un prilej de adevărată distracţie.

– Sînt curioasă, drrragă, o imită Toby, lovind

cu piciorul furtunul din iarbă de la marginea terasei. Mai bine joc eu rolul doamnei preşedinte decît... decît *asistenta* asta. Scuipă cuvîntul de parcă ar fi fost un cuvînt murdar.

Toby îşi continuă în tăcere drumul printre copacii din grădină, spre partea de nord a acesteia, vorbindu-şi sieşi şi necontenind să se întrebe de ce femeia aia o deranja atît de mult.

Ştia doar că o deranjează şi încă mult. Pentru prima dată de cînd era împreună cu Jake, Toby simţi nevoia să se ascundă în dulap.

Această B.J. părea atît de sofisticată, atît de sigură pe ea. Şi, deşi Toby întîlnise o mulţime de oameni ca ea, această femeie, din anumite motive, o deranja în mod deosebit.

Dintr-odată, Toby privi în jur şi observă că se îndepărtase destul de mult de casă. Jake se întreba, probabil, pe unde ar putea fi. Se întoarse şi se grăbi înapoi. Aproape că-şi pierduse suflul şi era gata să-şi ceară scuze, cînd intră în birou, dar îl găsi gol. Auzind voci dinspre coridor, se întoarse în direcţia aceea. Cînd ajunse în dreptul dormitorului, găsi uşa întredeschisă şi o deschise încet. Privind înăuntru, îşi înghiţi un rîs isteric cînd îl văzu pe Jake deschizînd uşa debaralei şi strigînd-o pe nume.

Femeia din cameră era de o înălțime potrivită, dar, în rochia aceea strînsă pe corp, dădea o impresie care ar fi trezit invidia unor femei chiar mai atrăgătoare decît Toby.

Părul ei castaniu strălucea în lumina din încăpere. Toby își miji ochii încercînd să-i găsească un defect, dar singurul lucru pe care îl descoperi fură buzele neobișnuit de subțiri; dar o mînă abilă, folosind rujul de buze, avusese grijă și de asta. B.J. părea să fi fost orice, dar nu o femeie casnică.

Rîdea încet, văzînd comportamentul lui Jake, apoi aruncă o privire semnificativă spre patul în care dormea Toby.

– Soția ta obișnuiește să se ascundă adesea în debara? întrebă ea, fără să încerce să își ascundă amuzamentul. E puțin cam... ciudată?

Toby deschise ușa și mai mult.

– Da, așa obișnuiește, spuse ea pe un ton normal. Întinse mîna în timp ce intră în cameră. Bună, eu sînt Toby, iar dumneata ești, probabil, B.J.

Văzu ochii femeii îngustîndu-se cînd zări rochia largă pe care o purta Toby peste burta ei umflată, dar nici una dintre ele nu spuse nimic cînd își strînseră mîinile.

Întorcîndu-se spre Jake, Toby zîmbi scuzîndu-se şi spuse:

– Îmi pare foarte rău că nu m-ai putut găsi. Mă plimbam prin grădină.

Expresia lui Jake se schimbă dintr-odată, de la amuzament la îngrijorare.

– Fără un pulover? Toby, e frig. Se îndreptă spre ea şi îi prinse ambele mîini într-ale lui. Toby Hammond, mîinile tale sînt înghețate. Ce vrei să faci? Să te alegi cu vreo pneumonie?

Pentru un moment, Toby fu şocată de expresia ciudată de pe figura lui B.J. Îl privea pe Jake ca şi cînd l-ar fi văzut pentru prima oară, ca şi cînd acțiunile lui erau cu totul străine de personalitatea lui.

Apoi, cînd îşi simți umerii cuprinşi de brațul lui, îi zîmbi, uitînd cu totul de oaspetele lor.

– Mă simt bine, spuse ea încet, am rămas afară doar pentru un minut. Îşi sprijini capul de umărul lui, frecîndu-şi fața de materialul aspru al cămăşii lui. Şi ar trebui să nu te mai îngrijorezi atît de mult.

Sentimentele de nelinişte care o cuprinseseră în grădină dispărură. Le uită complet, cînd ea şi Jake o conduseră pe B.J. la uşă.

Cînd Jake se îndepărtă pentru a-i aduce haina,

B.J. se întoarse spre Toby şi, privind-o mirată, o întrebă:

– Eşti o vrăjitoare, nu-i aşa?

Cum Toby o privi surprinsă, cealaltă femeie îşi scutură capul şi îi zîmbi timid.

– Uită ce am spus, nu are nici o importanţă. Cred că mă autoconvinsesem că Jake nu era capabil să manifeste mai multă căldură decît îmi arătase mie. Oftă. Îmi dau seama că am greşit. Întinzînd mîna, adăugă: Sînt bucuroasă că te-am întîlnit, Toby. A fost... edificator, cel puţin.

Tîrziu, în noaptea aceea, Toby rămase trează, gîndindu-se la ceea ce îi spusese B.J. şi amintindu-şi ceea ce îi spusese Lynda despre Jake. Nu era cunoscut deloc ca un bărbat plăcut. Mai mult, avea o reputaţie exact opusă.

Şi asta era foarte ciudat. Jake era cea mai caldă şi mai drăguţă persoană pe care o întîlnise vreodată. Oare să se fi înşelat atunci toţi ceilalţi? Sau, pur şi simplu, era altfel numai atunci cînd era cu ea?

Nu putea să afle adevărul fără a întreba pe cineva care îl cunoscuse îndeaproape înainte de căsătoria lor, dar, din ceea ce văzuse şi auzise, o asemenea persoană nu părea să existe.

Din rarele comentarii ale lui Jake despre prima

lui căsătorie, îşi dăduse seama că relaţia lui cu fosta soţie nu fusese una apropiată.

Spusese că nu se înţeleseseră şi că găsiseră că legătura dintre ei era dificilă, dar expresia feţei lui era rece cînd vorbea despre perioada aceea, amintindu-i lui Toby de prima ei întîlnire cu el, înainte de a-l descoperi pe omul din spatele măştii.

Nici chiar mătuşile nu păreau să fi cunoscut partea asta mai delicată a lui Jake, deşi era evident că îl iubeau. Şi cum amîndoi părinţii săi erau morţi, se părea că nu avea pe cine să întrebe.

De fapt, Jake nu evitase niciodată discuţiile despre trecutul lui. Mai degrabă lăsa impresia că nu era nimic atît de interesant, încît să merite a fi discutat. Părea mult mai interesat de Toby şi de trecutul ei, iar cîteodată, de viitorul ei.

Cum zilele treceau, Toby uită să se mai gîndească la felul în care ceilalţi îl vedeau pe Jake. Era deja mult prea absorbită de pregătirile pentru sosirea nou-născutului şi să se bucure de căldura pe care i-o oferea Jake.

Rîdeau mult cînd erau împreună, unul de celălalt şi de lumea care avea să întîmpine copilul lor. Păreau să descopere ceva mereu nou unul la celălalt, şi în lume, cu fiecare zi care trecea.

Chiar şi schimbările emoţionale şi fizice ale lui Toby păreau să îi scape ei, dar erau observate cu grijă de mereu atentul Jake. De fapt, nici el nu ştia ce aştepta.

De fapt, ştia numai că avea să se întîmple ceva important în viaţa lui.

La o lună după ce B.J. îi vizitase, Jake îi zîmbea lui Toby în timp ce conducea maşina spre un concert pe care erau nerăbdători amîndoi să-l asculte.

El se opri din rîs, cînd văzu mîinile lui Toby odihnindu-se confortabil pe abdomen. Toby se îngrăşase mult în cele două luni de cînd era căsătorită.

Dintr-odată, inspiră profund cu un surprinzător „of"!

Ochii lui se îngustară cu îngrijorare şi, imediat, opri maşina.

– Ce-i asta? Ce se întîmplă? întrebă el neliniştit, aplecîndu-se spre ea.

Ea nu scoase un cuvînt. Îi luă mîna şi i-o puse lîngă a ei, pe abdomen. El o privi întrebător pentru un moment, apoi, dintr-odată, simţi ceva mişcîndu-se sub mîna lui. Îşi opri respiraţia cu ochii măriţi, apoi începu să rîdă.

Un rîs profund, puternic. Rîse şi ea împreună cu el, pentru viața sănătoasă dinăuntrul ei şi, poate, pentru bucuria ce i-o producea acea nouă viață. Închizîndu-şi ochii strîns, Jake îşi lăsă capul pînă cînd acesta se odihni pe sînii ei moi.

În timp ce mîna ei îi cuprinse obrazul, o căldură vibrantă se răspîndi înăuntrul lui. Încercarea de a se reține îl costa mult efort, dar după puțin timp clipi şi umezeala nefamiliară din ochii lui dispăru, apoi se înscrise imediat în trafic.

Nici unul dintre ei nu îşi dăduse seama că nu scoseseră nici un cuvînt. Comunicarea dintre ei fusese precisă şi clară, ca şi cînd ar fi gîndit cu aceeaşi minte.

În timp ce conducea, Jake îşi putea simți încă inima bătîndu-i tare, ciudat. Din ce în ce mai mult, uimirea pe care o simțea la gîndul de a avea un copil, îl cuprindea şi se contopea cu mirarea de a avea această femeie lîngă el.

O considerase pe Toby o femeie atrăgătoare, chiar de cînd o văzuse pentru prima dată. Acum însă era sigur că era cea mai frumoasă femeie pe care o întîlnise.

Toby crede că o privesc aşa doar pentru că mă gîndesc la copil, îşi spunea el zîmbind. Nu ştia cum ar fi reacționat ea dacă ar fi înțeles că era la

fel de fascinat de ea, pe cît era de copil.

În timp ce se îndreptau spre sala de concerte, se surprinse privind-o din nou cu coada ochiului. Avea acea expresie distantă în privire, care începuse să apară prea des în ultima vreme, neliniştindu-l.

– Toby! spuse el încet, apoi mai insistent: Toby!

Ea clipi, îşi scutură încet capul şi îl privi întrebătoare.

– Unde te duci cînd părăseşti pămîntul? întrebă el.

– Iartă-mă, ce-ai spus?

– Din cînd în cînd, pleci şi am impresia că ar trebui să îţi trimit o telegramă, ca să îţi pot vorbi.

– Ah, spuse ea rîzînd, vorbesc cu mine însămi.

– Vorbeşte cu mine, mai bine.

– Nu cred, începu ea, dar privirea lui fixă o făcu să se oprească. Strînse din umeri, ca şi cînd ar fi spus: Bine, tu ai vrut-o.

– Spune, George, zise ea.

– George? Care George?

Ea se opri.

– Vrei să auzi asta sau nu?

El aprobă, înghiţindu-şi rîsul, apoi ea continuă:

– Spune George, uite cine vine. Tipul ăla grozav, Jake Hammond, cu nevastă-sa aia adolescentă.

Rîsul lui Jake îi surprinse pe cei care se îndreptau spre sala de concert. El îşi puse braţul în jurul ei şi o îmbrăţişă.

– Eşti cea mai frumoasă şi mai atrăgătoare adolescentă pe care am văzut-o vreodată.

Şi era adevărat, se gîndi el. Ceea ce era mai adevărat era că, fără a i-o spune cu voce tare, ea era şi cea mai sexy adolescentă pe care o văzuse vreodată.

O privi în timp ce intrară prin uşa mare de sticlă a sălii de concert şi adăugă:

– Eşti cea mai frumoasă femeie de aici.

– Da? spuse ea suspicioasă, apoi arătă spre un grup de oameni din dreapta ei. Ce spui de ea?

Jake privi spre blonda înaltă, zveltă, pe care i-o indicase Toby şi o studie în linişte cîtva timp. Ochii lui deveniră gînditori, apoi se întoarse spre Toby.

– E foarte atrăgătoare, spuse el cu onestitate, dar îi lipseşte ceva. Uite, nu pot să spun exact ce, dar îi lipseşte ceva.

– Vreo cincisprezece kilograme, aş spune, zise Toby, rece, şi o jumătate din rochie.

Toby îl făcea întotdeauna să rîdă. Dacă nu pentru ceea ce spunea, măcar pentru felul în care o făcea şi pentru expresia feţei sale, în timp ce părea să asimileze lumea confuză din jurul ei. Încă mai rîdeau în drumul spre casă, după concert, cînd ea începu să imite un cuplu ajuns la saturaţie şi care şedea undeva, în faţa lor.

Aproape jumătate din drum, ea făcu fel de fel de pauze, căscă, amintindu-i de o pisică, în timp ce îşi acoperea gura mică.

– Aşa, spuse Jake, trăgînd-o spre el, sprijină-te de mine şi nu te mai lupta cu somnul. Eşti extenuată.

– Nu pot să înţeleg de ce dorm atît de mult, zise ea ameţită.

– Dormi pentru doi, spuse el, dar ea nu-l mai auzi.

Adormise la fel de repede, pe cît de repede îşi pusese capul pe pieptul lui.

El simţi căldura corpului ei lîngă al lui şi, în timp ce se apropiau de casă, încetini, nedorind să piardă căldura aceea. Dar, oricum, nu putea să aştepte o eternitate şi parcă prea repede opri maşina pe aleea circulară din faţa casei.

O privi un moment, apoi coborî din maşină şi o luă în braţe, zîmbind pentru că, şi în actuala el

stare, nu cîntărea mai mult decît o femeie normală.

Cîştigă încă cîteva minute, în timp ce aştepta ca doamna Pratt să deschidă uşa, apoi trecu pe lîngă menajeră, dînd din cap, şi se îndreptă spre dormitorul lui Toby.

În timp ce o aşeza pe pat, privi în urmă pentru a vedea dacă doamna Pratt îl urmase, dar coridorul era gol. Bineînţeles, se gîndi el cu un oftat. Se gîndise în mod automat că Jake avea grijă să îşi ducă nevasta în pat.

Privind spre Toby, simţi în mod inexplicabil, uscîndu-i-se gura. Se aşeză lîngă pat pentru un moment, apoi întinse mîna.

Văzînd însă cît de mult îi tremura, o trase înapoi şi se îndepărtă de pat, trecîndu-şi ambele mîini prin păr, cu exasperare.

Este ridicol, îşi spuse. Nu o poţi lăsa aşa.

Strîngînd din dinţi, se apropie din nou de pat. O aşeză pe o parte, în timp ce îi trase încet fermoarul rochiei verzi. Păru să dureze o veşnicie, dar în cele din urmă reuşi, şi îi trase încet rochia peste umeri.

Jake nu realiză că răsuflarea lui începuse să devină grea în timp ce încerca să îşi abată gîndurile de la pielea ei caldă de sub mîinile lui, dar

nu putu să ignore felul în care îi tremurau degetele şi în care i se încălziseră simţurile, cînd trase rochia peste sînii ei.

Prin sutienul din dantelă, îi putea vedea sînii umflaţi, cercurile mai întunecate ale sfîrcurilor ei, şi îşi ţinu răsuflarea, expresia feţei lui devenind un fel de mască a durerii. Îi era teamă ca nu cumva geamătul care creştea în el să o trezească.

Pentru cîtva timp, rămase îngheţat, privind frumuseţea palidă care zăcea în faţa lui, atît de asemănătoare cu imaginea din noaptea aceea de acum cinci luni.

Lupta cu senzaţia aia – Doamne! cum lupta – dar, în mod inevitabil, mintea lui era acaparată de amintirea acelei imagini, a senzaţiei, a parfumului ei.

Imagini erotice îl înlănţuiră. Imagini ale lui Toby punîndu-i capul pe sînul ei, ale picioarelor ei înlănţuindu-l, Toby, mereu Toby, atît de dulce, de iubitoare. Putea aproape să simtă gustul pielii ei calde.

Nu mai avea nici un control asupra mîinii lui care se întinse, pentru a-i mîngîia sînii prin dantela subţire. Sfîrcurile ei se întăriră imediat, sub atingerea mîinii lui, şi nici un gînd că în felul ăsta i-ar viola intimitatea, nu îl opri să-şi alunece mîna pe

sub sutien, pentru a-i cuprinde întregul sîn.

Ca şi cînd ar fi fost în transă, se aplecă pînă cînd simţi mirosul pielii ei şi căldura care îl atrase încă şi mai aproape. Apoi, dintr-odată, Toby oftă în somn, întorcîndu-se uşor. Jake îşi retrase mîna, ca şi cînd ar fi fost ars, apoi închise ochii dezamăgit.

Ce dracu' avea de gînd să facă? se întrebă dezgustat. Toby avea încredere în el. Cum putea distruge acum acea încredere? Nu avea nici un drept. Într-adevăr, nu avea nici un drept.

Nici chiar tensiunea nervoasă nu putu domina intensitatea încă şi mai puternică pe care o simţea carnal. O voia pe Toby cu o foame adîncă şi arzătoare.

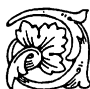
Dorinţa pe care o simţise în acea noapte memorabilă crescuse pînă cînd devenise aproape fără control. Trăia aproape constant cu teama că nu îşi va putea limita mîngîierile la cele normale, pe care ea părea să le prefere.

Privind-o peste umăr, decise să îi ceară doamnei Pratt ajutorul, lăsînd-o să tragă singură concluziile pe care le dorea.

Dar, înainte de a părăsi încăperea, Toby se întinse din nou. Cînd el se întoarse spre ea, pleoapele ei se ridicară şi ea zîmbi, încet, sen-

zual, ca într-o altă noapte pe care şi-o mai amintea. Apoi, fără a se trezi complet, oftă şi se întoarse pe o parte.

Încheieturile degetelor lui Jake erau aproape albe din cauza încleştării pumnilor şi îşi simţi stomacul strîngîndu-i-se în noduri, de dorinţă. În mod ciudat, mişcările lui păreau mecanice, în timp ce ieşi încet din dormitorul ei, simţind o singurătate exasperantă.

Capitolul 7

Toby privi prin uşa întredeschisă şi, cînd Janine îi făcu semn să intre în biroul spaţios, ea traversă camera pentru a se aşeza în fotoliul atît de familiar deja, în care se aşezase cu prilejul celorlalte vizite.

În timp ce o aştepta pe Janine să termine discuţia la telefon, Toby se agita în fotoliu, aranjîndu-şi rochia ei de gravidă.

De mai bine de opt luni, din toamnă pînă în iarnă, apoi mai tîrziu, spre primăvară, purtase uşor sarcina. Dar, în ultima săptămînă, observase o schimbare dramatică, o anumită greutate care

făcea ca fiecare mişcare să constituie un efort.

Prinzîndu-şi mîinile sub burtă şi încercînd astfel să-şi uşureze puţin din greutate, o observă pe Janine în timp ce aceasta vorbea liniştită la telefon. Toby nu îşi mai vizitase psihiatra încă dinainte de căsătoria ei cu Jake. Toate lunile acestea trecuseră atît de repede!

Fusese complet absorbită de pregătirile pentru copil. Şi apoi, fusese complet absorbită de Jake. Zilele îi fuseseră ocupate cu grija de a alege cel mai bun pat pentru nou-născuţi şi scaunul de siguranţă pentru maşină. Serile şi le petrecea adesea cu lecţiile lui Lamaze pentru nou-născuţi... şi apoi de la capăt cu Jake.

Zîmbi acum, gîndindu-se la Jake şi la şcoală, la serile petrecute ascultîndu-l pe blondul instructor care îi învăţa, mai mult decît ar fi avut vreodată nevoie, despre clisme. Şcoala era interesantă, dar, după felul în care se comporta Jake, ai fi spus că era vorba de adunări la Organizaţia Naţiunilor Unite. Absorbea ca un burete fiecare cuvînt, apoi discuta toate lucrurile astea la nesfîrşit.

Toby zîmbi dintr-odată, cînd îşi aminti de entuziasmul lui, de faptul că Jake considera fiecare moment liber drept un răgaz pentru a exersa metoda respiraţiei şi a relaxării, pe care o învăţaseră. De fiecare dată cînd ea credea că el uitase puţin

de toate astea şi se putea relaxa, el sărea în sus şi se apropia de ea cu o privire intensă, pe care Toby o compara cu cele atribuite vrăjitoarelor din Salem. Era ca şi cînd copilul lor ar fi fost primul copil care se năştea în lume, ca şi cînd ar fi fost vorba de viitorul moştenitor al tronului.

În ultimele luni, ezitările naturale ale începutului se transformaseră într-o atmosferă familială. Toby ştia că, dacă scrumiera lui preferată nu era la locul ei, el devenea nervos, iar el ştia că Toby nu stătea niciodată mai puţin de o oră în baie.

În fiecare dimineaţă, îl găsea la micul dejun, încruntîndu-se peste ziarul de dimineaţă, dar cînd ea intra în cameră, el îl punea deoparte şi îi zîmbea, întîmpinînd-o cu observaţii ironice sau cu o conversaţie plină de entuziasm, ca şi cînd el ar fi pregătit în mod special începutul acestei zile, doar pentru ea.

Era o persoană atît de aparte, se gîndea ea oftînd. Era un prieten cu adevărat deosebit. Dar uneori avea impresia că îl frămînta ceva ce încerca să-i ascundă. De cîteva ori, cînd ridica privirea simţind că el o priveşte, observa o expresie ciudată pe faţa lui. Asta o deranja. Deşi nu putea spune că era durere sau frustrare sau tensiune, era în mod sigur o emoţie puternică, pe care încerca să o ascundă de ea, în mod categoric. Ime-

diat ce îşi dădea seama că îi observa expresia, îşi părăsea masca şi mai treceau cîteva minute bune, pînă cînd reintrau în normal, în relaţii obişnuite unul cu celălalt.

Ascunzîndu-şi burta în mod inconştient, ea zîmbi. Poate că, la fel ca şi ea, Jake începea să devină neliniştit în legătură cu naşterea copilului.

– Ei, Toby, a trecut ceva timp.

Toby o privi pe Janine şi îi zîmbi.

– Şi pariez că zilele pe care le-ai petrecut pînă acum au fost înfiorător de plictisitoare fără „durerile teribile de cap“ ale lui Toby, care să te ajute să îţi mai treacă timpul.

Janine rîse.

– Trebuie să admit că eşti unul dintre pacienţii mei cei mai neobişnuiţi... Se lăsă pe spate în scaun. Cum merg lucrurile? Ai vreo problemă cu noua ta viaţă?

– Nu, nu aş putea spune. Toby oftă, scuturîndu-şi capul. Numai că, în ultima vreme, mă simt... ca pe ghimpi. Ştiu că asta este normal cînd ai o sarcină, dar cred că are legătură mai mult cu Jake.

– Este ceva în relaţia voastră care te îngrijorează? întrebă Janine, calmă, începînd ritualul obişnuit al întrebărilor şi răspunsurilor.

– Nu mă îngrijorează. De fapt, nu prea înţeleg

ce fel de relație este asta a noastră. Își schimbă poziția. Se pare că, de cîte ori sîntem împreună, trebuie să mă aștept întotdeauna să se întîmple ceva. Nici măcar nu știu la ce să mă aștept. E ca și cînd ai încerca să îți amintești un cuvînt. Știi că e acolo, undeva, pe vîrful limbii, dar, pur și simplu... nu-l poți rosti. Se apleacă spre doctoriță. Simt că e ceva nou, ce ar trebui să știu, dar sînt prea proastă ca să-mi dau seama ce e, oftă ea și clătină din cap. E atît de frustrant, Janine.

– Înțeleg, murmură Janine.

– Ei bine, eu nu! rîse Toby, apoi strînse din umeri. Dar presupun că e vorba de timp. Privi spre Janine, amuzată. Oare este ceva în neregulă cu mine? Nici măcar nu pot să îmi fac probleme, ca altădată. Sînt ca o vacă placidă, nu mă mai supără nimic, cîtă vreme am un cîmp verde în fața ochilor și un grajd cald.

– Am auzit că o sarcină poate crea o asemenea stare, spuse Janine rîzînd împreună cu ea. Cel puțin, unele femei așa spun. Pentru altele, pare a fi o perioadă cînd toate temerile lor, care fuseseră îngropate undeva, în fundul minții lor, încep să fie retrăite. Sînt fericită că nu este cazul tău.

Toby continuă să zîmbească.

– Știi, Janine, cred că ți-am făcut o nedreptate.

– Da?

Toby îşi întoarse o buclă în jurul degetului, neştiind cît de deschisă ar trebui să fie.

– Mi s-a părut întotdeauna că tu eşti prea agresivă, ca femeie şi în profesie, ca şi cînd ţi-ar fi fost teamă ca nu cumva cineva să le separe una de cealaltă. Dar, în ultimul timp... ei bine, m-am gîndit că poate am permis ca propriile mele slăbiciuni să îmi influenţeze punctul de vedere. Credeam că tu voiai să spun „sînt o femeie, ascultă-mă cum strig", cînd tot ceea ce puteam să fac era să spun „sînt o femeie, ascultă-mă cum mormăi – dar numai dacă nu te deranjează prea mult".

Janine rîse surprinsă.

– Şi acum ce crezi?

Toby zîmbi.

– Acum sînt convinsă că tot ceea ce voiai să spun era: „Sînt Toby", fără să cer scuze nimănui, mai ales mie însămi.

Janine închise ochii rezemîndu-şi capul de spătarul înalt al scaunului ei din piele albastru-marin. Apoi, deschizîndu-i, spuse încet:

– Toby, ai crescut. Rîse răguşit. E ca şi cînd ai un copil care pleacă la universitate. Mă simt puţin tristă, dar foarte, foarte mîndră.

Toby îşi trecu mîna prin păr, puţin stingherită de laudă.

– Lyell mi-a spus acelaşi lucru, cînd m-am întîlnit cu el în parc, azi dimineață. La început, s-a uitat la burta mea, apoi mi-a ascultat gîndurile. Se opri o clipă. Nu m-am gîndit la asta pînă acum, dar să ştii că mă simt altfel. Nu îmi mai petrec timpul gîndindu-mă la mine, aşa cum obişnuiam. Cînd am timp să stau şi să reflectez asupra vieții, prefer să mă gîndesc la Jake sau la copil... şi uneori la viitor.

– Viitor? întrebă Janine cu grijă. Ce reprezintă viitorul pentru tine? Acum nu vorbesc ca psihiatra ta, ci ca o prietenă curioasă. Ați decis, tu şi cu Jake, cît timp veți rămîne împreună după ce se va naşte copilul?

Toby o privi surprinsă.

– După ce se va naşte copilul? Nu, nu am vorbit niciodată despre asta. Am fost prea prinşi cu discuțiile despre copil şi despre noi... cred că am uitat de asta. Se încruntă. Ideea asta mi se părea undeva departe, în viitor, în timp ce toate celelalte erau de actualitate imediată.

Toby căzu într-o linişte reflexivă privind pe fereastră.

– Cred că, spuse ea cu un zîmbet uşor, privind-o pe Janine, că poate ar fi timpul să mă îngrijesc puțin şi de viitor.

Şi chiar începu să o facă. Conduse pînă acasă,

gîndindu-se. Amiaza trecu şi ea încă se mai gîndea. Abia observă că Jake o privea în timp ce îşi freca bărbia şi îşi muşca buza. Şi şi-ar fi putut petrece încă mult timp frecîndu-şi bărbia, dacă Jake nu s-ar fi ridicat şi nu s-ar fi aşezat lîngă ea, pe sofa.

– Nu, Jake, spuse ea cînd văzu privirea din ochii lui. Jake, se rugă ea, dacă vom continua să exersăm, ne vom plictisi deja înainte de a se naşte copilul. Se ridică şi începu să se îndepărteze, ţinînd o mînă ridicată, încercînd să îl oprească. Personal, am crezut întotdeauna că lucrurile astea ar trebui să fie spontane.

El rîse şi se opri în faţa ei.

– Ascultă, Jake, spuse ea, încercînd încă o dată. Statisticile spun...

– O, nu! rîse el din nou. Nu o să mă mai las păcălit din nou. Ştiu unde găseşti tu statisticile alea.

– Nu e adevărat...

– Hai, uite, te ajut să te întinzi pe podea, spuse el, prinzîndu-i mîinile.

Îşi întoarse ochii exasperată, dar îi permise să o ajute, în timp ce mormăi lăsîndu-se pe podea.

– Ce-a fost asta? întrebă el zîmbind. Mi-e teamă că nu am înţeles.

– Spuneam, zise ea între două respiraţii, că

dacă mă întind pe podea de încă vreo cîteva ori, o să-mi aplatizez curbura naturală a spatelui.

– Fundul tău e la fel de nemaipomenit ca întotdeauna, spuse el rîzînd.

– Chiar aşa? Încercă să se aşeze pe o parte pentru a-l privi, dar renunță cînd corpul refuză să se întoarcă.

– Crede-mă pe cuvînt, spuse el, împingînd-o delicat înapoi pe podea. Acum trebuie să te scremi cînd te masez pe burtă.

Ea ridică o mînă să obiecteze, apoi oftă.

– Dumnezeule!

– Ce mai e? întrebă el neliniştit, aplecîndu-se peste ea. Eşti în regulă? Te doare ceva?

Ea nu sesiză teama din vocea lui, în timp ce îşi privea mîna cu dezgust.

– Uite, spuse ea mişcîndu-şi mîna astfel încît el să o poată vedea. Mi-am rupt o unghie. Ştii cît timp mi-a trebuit ca să-mi crească? Şi e pentru prima oară cînd le am atît de lungi...

– Toby, te prefaci, spuse el mutîndu-şi greutatea corpului pe călcîie. M-ai speriat de-a binelea.

– Ei, nu este chiar aşa de rău, zise ea, o să crească din nou.

El îşi închise ochii şi respiră adînc, apoi spuse încet:

– Screme-te, Toby.

– Jake, spuse ea după cîteva minute, te-ai gîndit vreodată cît de ridicol aş arăta dacă ar intra cineva pe neaşteptate?

El nu se opri, iar mîinile îi alunecau în continuare pe abdomen.

– Cine ar putea să intre, în afară de doamna Pratt? Şi chiar dacă s-ar întîmpla aşa, nu văd nimic ridicol în asta.

– O femeie care stă întinsă pe covor, scremîndu-se în timp ce un bărbat îi masează burta, nu este ridicol? întrebă ea sec, printre gemete. Nu numai că pare ridicol, dar pare pur şi simplu ciudat.

Mişcările mîinilor lui se opriră pentru un moment, iar el rîse surprins.

– Ciudat? Ce ştii tu despre lucrurile ciudate? Îşi schimbă poziția. Acum exersează respirația.

– Crezi... şi respiră de cîteva ori... că nu ştiu nimic despre asemenea lucruri?

Cînd el o privi fix, ea luă un aer de frustrare. După un moment, se opri din nou:

– Nu am mîncat niciodată peşte crud, e adevărat, dar l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea.

– Respiră, ordonă el. Nu mă îndoiesc de inteligența ta. Eram doar surprins.

Ea se ridică în coate.

– Pariez că mă gîndesc la o serie de lucruri care te-ar surprinde.

– De pildă?

– Ca, de exemplu, la planul pe care le-ai spus să îl încerce la S.G.C., zise ea evaziv. Lynda mi-a povestit totul. Asta ar face ca managerii să își trateze lucrătorii la fel ca japonezii, demonstrîndu-le importanța lor pentru companie și faptul că firma le aparține de drept și lor. Cred că ai făcut un lucru corect.

El zîmbi.

– Sînt mulțumit că gîndești așa. Ăsta e un mod subtil de a-mi spune că ți-ar plăcea să îți vorbesc despre munca mea?

– Am sărit peste „subtil“ la școală, dar mi-ar plăcea să discut despre subiectul ăsta din cînd în cînd, murmură ea. Apoi îl privi cu speranță. Am putea începe chiar acum.

Dar el nu se lăsă și tot restul serii îl petrecură exersînd tehnica Lamaze. Ea reuși să uite de întîlnirea cu Janine, un timp, dar imediat ce rămase singură în dormitorul ei, întrebările reveniră.

Acum i se părea incredibil că a putut trăi împreună cu el atîta timp, fără a se întreba cînd se va termina totul? Știuse de la început că, probabil, avea să se reîntoarcă în apartamentul ei. De ce oare gîndul ăsta o făcea acum să simtă o sen-

zație rece în stomac? Își spuse că nu va avea nimic de pierdut. S-ar fi văzut cu Jake destul de des, cînd ar fi venit să vadă copilul. Prietenia lor ar fi continuat... Ce altceva își putea dori, pentru Dumnezeu?

Dar, în timp ce își trăgea rochia de mătase albă, admise că voia mai mult. Ideea de a-l vedea pe Jake ocazional n-o satisfăcea. Prea multe lucruri se întîmplaseră între ei, împărțiseră prea multe pentru a renunța la relația lor, după nașterea copilului.

Șezînd pe marginea patului, se gîndi la blîndețea lui Jake, la grija lui constantă. Desigur, asta însemna ceva... ceva special.

Apoi, ea se ridică dintr-odată, căci îi veni o idee cam neplăcută. El îi spusese de la început cît de mult însemna copilul ăsta pentru el. Se vedea asta în tot ce făcea, în tot ceea ce spunea. Avînd în vedere aceste sentimente, oare n-ar fi tratat-o la fel pe orice femeie, pe orice femeie care i-ar fi purtat copilul?

Bineînțeles că da, își spuse nefericită, în timp ce se plimba de colo-colo, pe lîngă pat. Începu inconștient să își maseze burta, în timp ce o durere ascuțită începu încet să se facă simțită dinspre spate, pentru ca apoi să se simtă spre partea de jos a abdomenului. El ar fi făcut exact același

lucru, se gîndi ea în continuare. Era exact tipul ăsta de om.

Nu putu găsi o singură acțiune de-a lui Jake, în ultimele cinci luni, care să nu fi fost legată de preocuparea lui disperată pentru copil.

Îşi muşcă buza, pentru a-şi reține lacrimile care îi străluciră în ochi, în timp ce se gîndea că toată tandrețea, toată grija fuseseră numai pentru copil. Şi, deşi nu putea fi geloasă pe propriul ei copil, Toby se simți încă şi mai pierdută şi mai singură decît fusese în anii copilăriei.

Sprijinindu-se de stîlpul greu de mahon, ea îşi şterse lacrimile cu degetele încă tremurînde.

– Hai, Toby, îşi zise ea, ai crescut acum, ți-a spus-o şi Janine. Şi Lyell. Nu poți sta aşa, făcîndu-ți griji tot timpul. Fă ceva.

Trebuia, pur şi simplu, să afle ce plănuise el pentru viitor, apoi va vedea. Ezită un moment, trecîndu-şi degetele peste cămaşa de satin, în timp ce durerea din abdomen crescu. Apoi, inspirînd puternic, se îndreptă spre uşă.

Jake se întoarse în pat neliniştit, apoi mormăi:

– La dracu'!

Ridicîndu-se dintr-odată, îşi aprinse o țigară, înainte de a se îndrepta spre fereastră.

Nopțile erau cele mai grele, se gîndi el în timp

ce se sprijini de perete. Ziua putea pretinde că, petrecîndu-şi timpul alături de Toby, fiind considerat prietenul ei apropiat, îi era de ajuns.

Dar cînd era forţat să se retragă în spaţiul gol al dormitorului lui, ştia că asta era numai minciună. Cum ar fi putut să se gîndească măcar că ar lăsa-o să plece? Ideea asta era acum de neconceput. O dorea pe Toby alături de el pentru toată viaţa. Dorea să se trezească alături de ea dimineţile; dorea să-i simtă prezenţa lîngă el, noaptea.

Strîngîndu-şi pumnii, blestemă în şoaptă. Ar fi trebuit s-o ţină lîngă el din prima noapte şi să n-o mai lase niciodată să plece. Dar în noaptea aceea, relaţia lor fusese doar una fizică. Abia cînd a început s-o cunoască mai bine, s-o cunoască pe adevărata Toby, s-a simţit total şi definitiv îndrăgostit de ea. Zîmbi. Se simţi bine, recunoscîndu-şi că o iubea. Odihnindu-şi piciorul pe fereastră, îşi încordă uşor muşchii obosiţi, spatele gol şi umerii sclipindu-i în lumina lunii.

Toby îl fascinase. Era ca o zi de primăvară, care îşi schimbă comportarea şi chipul în permanenţă. La început, nu însemnase nimic mai mult pentru el decît o piesă într-o maşinărie complicată. El încercase mereu să vadă cum funcţionează. Apoi, încet, începu să o cunoască mai profund.

Îi văzuse frumusețea inimii şi a minții. Şi văzuse tăria caracterului ei pe care nici ea însăşi nu ştia că o avea.

Stingînd țigara, înțelese că trebuia să îi spună ceea ce voia de la ea. Ar fi trebuit să îi spună că voia ca această căsătorie a lor să fie una reală. Şi ar fi trebuit să îi spună că voia asta înainte să vină pe lume copilul. Altfel, după naştere, ea ar fi început să se gîndească să se reîntoarcă în apartamentul ei. Şi ar fi trebuit să fie idiot să lase să se întîmple aşa ceva. Avea prea multă nevoie de ea. Erau şi momente cînd îşi spunea că poate şi ea avea nevoie de el.

Înainte de a-şi putea formula un plan în minte, Jake auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse, cînd Toby tocmai intra în cameră.

– Jake, trebuie să vorbim despre cît am să mai stau aici după ce...

Ea se întrerupse deodată. Apropiindu-se de el, luna îi lumină întreaga față. Umerii îi străluceau în lumina eterică, cu sînii mari şi umflați sub rochia scurtă din satin. El văzu toate astea dintr-o ochire. Ea îi observă privirea şi i-o reținu. Cînd îl privi, la rîndul ei, trăsăturile ei păreau să fie ale unui somnambul.

El îşi reținu respirația, apoi, după un timp ce păru să fi durat ore întregi, ea murmură încet:

– Statuia de bronz.

Traversînd ezitant camera, el se opri în fața ei.

– Toby! șopti el.

Pentru un moment, ea privi la el, la pieptul lui gol, cu o expresie amuzată, ca și cînd ar fi încercat să își amintească ceva.

– Tu erai, șopti ea, în sfîrșit, cu ochii măriți de surpriză. Bineînțeles că tu erai.

Jake își înghiți un geamăt, în timp ce se apropia pentru a-i mîngîia fața, dar, cînd mîna ei alunecă pe pieptul lui, el nu mai putu să se rețină.

Geamătul veni lung și răscolitor. Îi prinse mîna, presîndu-i-o pe piept, apoi o trase în brațele lui.

Apropierea fu prea mult chiar și pentru bunul simț al lui Jake și nu mai putu să-și controleze acțiunile, cînd își îngropă fața în părul ei și simți mirosul pielii ei.

– Toby, șopti răgușit, mă înnebunești.

Apoi, coborînd capul, o sărută înfometat, căutînd acea dulceață de care fusese lipsit atîta timp.

Toby se apropie și mai mult. Furnicătura aceea nebunească începu din nou, ducînd la un adevărat cutremur.

Și, odată cu aceasta, apărură și senzațiile pe care și le mai amintea de ultima dată, senzațiile pe care și le dorea atît de mult. Dar, de data aceasta, era ceva nou, în plus. Ea simți un fel de

conştientizare a ceea ce i se întîmpla, cum nu mai simţise înainte. Ea îşi dorea, îşi dorea...

Dintr-odată, Toby deveni rigidă, ca şi cînd o durere acută o cuprinsese.

– Ce se întîmplă? întrebă el, cu ochii mijiţi, cînd îşi ridică privirea.

Ea îşi clătină capul.

– Nu ştiu, murmură ea, simt o crampă ciudată.

El o îndepărtă puţin de lîngă el şi îi privi pîntecele, îngrijorat.

– Nu cumva e copilul?

– Nu... nu, nu poate fi. Îl simt încă mişcîndu-se. Se strîmbă cînd durerea deveni mai intensă. Cît de mult durează primele contracţii, Jake?

– De la treizeci la şaizeci de secunde, spuse el.

Relaxîndu-se cu un oftat, în timp ce durerea o mai lăsă, spuse:

– Durează mai mult. Trebuie să fie altceva.

Se întoarse încet, apoi respiră cînd durerea îi reveni şi ea simţi că intensitatea ei o trăgea cumva înspre înăuntru.

– Încă una? întrebă Jake, uşor alarmat. Cînd ea se apropie, el o privi neîncrezător. Dar nu se poate!

O aşeză pe pat, apoi începu să se plimbe agitat.

– La dracu', Toby, nu poţi naşte acum! zise el aproape ţipînd, ca şi cînd ar fi putut să oprească natura, ca să fie mai bine pregătit.

Ea îl privi şi spuse cu încăpăţînare, imitînd-o pe Katherine Hepburn:

– Şi totuşi...

– Bine. Vocea lui părea uşor pierdută şi, cu pumnii încleştaţi, spuse: Bine, stai liniştită.

– Bine, Jake, spuse ea calm, ascunzîndu-şi un zîmbet.

– Trebuie să chemăm un doctor, zise el încet, aproape fără respiraţie. Valiza ta e pregătită?

Toby aprobă, apoi privi în spatele lui, văzînd-o pe doamna Pratt în uşă.

– E ceva în neregulă, domnule Hammond?

– Credem că a sosit timpul, spuse Toby. Dar nu sîntem siguri ce să facem.

– Ba ştiu ce să facem, o corectă Jake. Mergem la spital chiar acum. Doamnă Pratt, vreţi să luaţi geanta lui Toby din camera ei?

– Dar, Jake, protestă Toby, trebuie să mă îmbrac şi vreau să fac un duş, începu Toby, oprindu-se brusc cînd o altă durere o luă prin surprindere, făcînd-o să se aplece.

– Cheamă doctorul, doamnă Pratt, spuse Jake cuprinzînd-o pe Toby în braţe. Spune-i că sîntem pe drum.

Se opri să ia geanta lui Toby, înainte de a o conduce la maşină.

Toby nu era sigură cît va dura drumul pînă la spital. Durerile nu mai erau întrerupte de pauze, ci urmau una după alta şi îşi aducea aminte uneori să prindă braţul lui Jake pentru a-şi trage respiraţia.

– Se întîmplă prea repede, Jake... mi-e frică. Ceva nu este în regulă.

Apoi, nu mai auzi ceea ce îi spuse el, dar simţea braţul lui strîns în jurul ei şi ştia că el repeta întruna:

– Sînt aici, draga mea. Va fi totul bine... *Trebuie* să fie...

Toby văzu agitaţia din spital ca printr-o perdea roşie de durere. O auzi pe soră suficient de bine pentru a-şi da seama că, deşi un mers atît de rapid al naşterii era neobişnuit, la prima naştere, copilul ei era bine şi era pe drum.

Pentru următoarele două ore, intensitatea contracţiilor crescu la proporţii de nesuportat şi îi absorbi întreaga concentrare. Era aşezată într-o cameră mică, iluminată puternic, cu Jake lîngă ea, masîndu-i abdomenul şi rugînd-o să împingă.

Nu ar fi trebuit să fie aşa, se gîndi ea febril. Nu reuşea să-şi domine contracţiile pentru a le controla. Cînd gemu puternic, odată ce durerea de-

veni intensă, se reînvioră suficient pentru a-l auzi pe Jake înjurînd-o pe o soră care nu se mişca destul de repede pe cît ar fi dorit el. Durerea părea să fie cu totul alta față de ceea ce simțise vreodată înainte, ca şi cînd întregul ei corp ar fi fost prins într-o menghină uriaşă, care nu făcea altceva decît să o strîngă din ce în ce mai mult.

Spre sfîrşitul celor două ore, privi figura neobişnuit de fixă a lui Jake.

– Jake, gemu ea prinzîndu-i mîna strîns, cine e ăla care ne-a spus că durerile naşterii vor fi la fel ca acelea menstruale?

– Nu ştiu, scumpo. Îi şterse fruntea cu un prosop umed şi repetă cu o voce aspră şi distantă: Nu ştiu.

– Aminteşte-ți... Aminteşte-mi să îl găsesc ca să îl pot strangula.

Nu îi mai auzi răspunsul. Cînd reuşi să se trezească din nou, simți lumina puternică a camerei de naştere, prin pleoapele închise. Durerea dispăruse şi o anumită amorțeală îi cuprinsese corpul. Cînd deschise ochii, Jake era la capul ei umezindu-i fața şi spunîndu-i să respire. Arăta ciudat, aproape speriat, cînd îşi apropie fața de a ei.

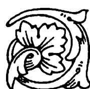
Deodată îşi opri respirația, apoi îi prinse fața între palmele sale pentru a-i roti capul în aşa fel încît să poată privi în oglinda de deasupra ei.

– Uite, şopti el răguşit.

În timp ce priveau împreună, capul copilului ieşi, apoi doctorul scoase încet restul corpului. Era un băiat, cu mînuțele bătînd în aerul din jurul lui.

– Oh, Jake! spuse Toby, rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp. E un băiat. Un băiat minunat.

Încercă să spună mai mult, să îi spună cum se simțea, dar nu putea vorbi decît cu greu, din cauza sărutărilor care aterizau pe fața ei, ca o ploaie, ca un acompaniament al plînsului plăcut al copilului ei. Apoi, cînd Jake îşi odihni fața lîngă a ei şi îşi simți lacrimile amestecate cu ale lui, îi fu teamă că inima îi va plesni de intensitatea bucuriei.

Capitolul 8

Toby îşi trecu mîna peste pîntecele incredibil de plat. Fiul ei avea două zile şi încă i se părea ciudat că se putea întoarce şi putea să se aşeze fără dificultate, fără muntele acela din abdomenul ei.

Zîmbind ca o pisică mulțumită, gîndurile ei se întoarseră, ca întotdeauna, spre fiul ei. Deciseseră împreună să îl numească Adam... pentru că era primul pentru amîndoi şi pentru că naşterea lui fusese un miracol.

Se adaptase noului mediu ambiant, se gîndi ea zîmbind. Fiul ei nu era un copil fără personali-

tate, care putea accepta calm regulile spitalului. Era făcut din materialul din care erau plămădiți revoluționarii, cerînd prin țipete ca toți cei din jurul lui să se adapteze orarului său, în loc de a i-l impune ei.

Toby privi uşa deschisă. Cînd îl văzu pe Lyell intrînd, se trase încet în sus, zîmbindu-i.

Vechiul ei prieten stătea în mijlocul camerei, privind scrutător ambianța, apoi spuse:

– L-am văzut pe tînărul rege, draga mea, şi trebuie să-ți spun că mă aşteptam să o văd pe regina mamă înconjurată de mantie regală, cel puțin. N-aş putea spune că îmi place aici, zise el, arătînd spre pereții camerei, dezgustat. Decorul ăsta are culoarea tărîței.

Ea rîse.

– Ar trebui să aibă un rol calmant, presupun. Sînt sigură că plictisul n-a intrat în calculele oficiale în ce priveşte locul ăsta.

– Aşadar, spuse el aşezîndu-se pe scaun lîngă pat, pentru a-i lua mîna, cum te simți, tînără Toby? Arăți mulțumită de tine însăți, pentru procrearea acelui minunat şi durduliu băiețel.

– Nu este extraordinar? întrebă ea.

– Aş spune că este cît se poate de urît, dar cred că trebuie să ținem seama de dragostea maternă.

– Urît! exclamă ea. Lyell, cum poți spune asta? Este cel mai frumos copil din salon.

– Nu este ca şi cînd ai spune că este cea mai redutabilă soprană de la Oshkosh? întrebă el în glumă. Fiecare dintre ei seamănă cu o prună uscată.

Între amuzament şi indignare, Toby se lăsă încîntată de prima şi începu să rîdă.

– Şi acum, de ajuns cu tînăra generație, spuse el. Vocea îi părea decisă, dar ochii îi sclipeau bucuroşi. Eşti atît de fericită pe cît pari?

– Arăt extaziată? Cumplit de fericită? Vie cum nu am fost niciodată?

El zîmbi şi aprobă exuberanța ei.

– Atunci, cred că sînt la fel de fericită pe cît par, adăugă ea.

Degetele lui formară un semn care îi reținu privirea în timp ce îi spuse uşor:

– Şi totul se datorează noului sosit?

Ea privi fascinată degetele lui lungi şi subțiri, apoi îşi îndreptă ochii spre el.

– Nu... cred că asta este numai o parte. Jake... Se opri, întrebîndu-se cum ar putea explica ceea ce se întîmplase între ea şi Jake în tot acest timp. Şi Jake face parte din această bucurie, spuse ea, ridicînd din umeri.

– Îl iubeşti pe omul ăsta?

– Dacă îl iubesc? întrebă ea în timp ce se gîndea. S-a apropiat de mine mai mult decît oricare alt bărbat pe care îl cunosc. Pot vorbi cu el lucruri pe care nu le-am vorbit înainte cu nimeni. Zîmbi. Şi chiar cînd nu vorbim, îmi place să fim împreună. Da, îl iubesc. Dar asta nu este acelaşi lucru cu a fi îndrăgostită de el. Se opri, apoi adăugă: Cred că eu nu am fost făcută pentru asemenea lucruri.

– Crezi? Lyell rămase gînditor cîteva secunde, în timp ce îşi răsucea mustaţa elegantă, apoi spuse încet: Toby, cum te-ai simţi dacă nu l-ai mai vedea niciodată?

În timp ce întrebarea lui îşi făcea loc în mintea ei, ea îngheţă, apoi dintr-odată inima începu să îi bată cu putere în piept.

– Asta este, Lyell! şopti ea. Aşa te simţi cînd eşti îndrăgostită?

– Mi-e teamă că da, draga mea.

– Dar cum de nu mi-am dat seama?

Se aşeză mai bine, apoi făcu o grimasă, cînd simţi copcile care o ţineau.

– Sînt atît de proastă! zise ea, iritată, trecîndu-şi o mînă prin păr. Cum se poate întîmpla acest lucru, fără să îmi dau seama? Credeam că dragostea e ceva care te prinde dintr-odată.

– Nu întotdeauna. Se întoarse şi o bătu pe

mînă, încurajator. Uneori te surprinde, rupînd bucăţele din tine, pînă cînd te trezeşti într-o zi că întreaga ta fiinţă a fost devorată de dragoste. Zîmbi. Desigur, ăsta nu este un lucru pentru care să fii supărată. Lyell se opri ca şi cînd şi-ar fi cîntărit cuvintele, apoi spuse: Toby, ai vorbit cu Jake despre... despre cît ai să mai stai cu el acum, după ce copilul s-a născut?

Îl privi nervoasă. Lyell nu prea ocolea subiectele şi nici ei nu îi plăcea cînd o făcea.

– Am început să discutăm asta cînd... au început durerile, şopti ea, simţind o ciudată teamă crescînd înăuntrul ei.

– Şi ce ai de gînd să faci acum, cînd ştii că îl iubeşti?

– Ce pot să fac? Strînse din umeri şi continuă cu o voce încă şi mai tristă: Aş vrea să rămîn pentru totdeauna, dar trebuie să fac ceea ce este corect pentru Jake. Mi-ai spus-o chiar tu. Mi-ai spus că nu poţi fi fericit pe seama altcuiva. Îşi privi mîinile. Dacă îl iubesc, înseamnă că am o obligaţie faţă de el... ca şi cea pe care o am faţă de Adam. Orice decizie voi lua, trebuie să se bazeze pe ceea ce e drept pentru el.

Lyell tăcu pentru un moment.

– Ai fost un copil delicios, Toby, dar văd că ai devenit o şi mai delicioasă femeie adultă. Jake al

tău nu ştie cît e de norocos.

Norocos! se gîndi ea, după ce Lyell plecă. Norocos să fie iubit de o anonimă. Norocos să se fi încurcat cu o femeie de douăzeci şi trei de ani care, la vîrsta asta, nu putea menționa nimic în palmaresul ei.

Gînduri despre Adam şi despre ceilalți copii cu care lucrase înainte de a se căsători îi veniră momentan, dar nici asta nu îi putu schimba gîndurile negre. Adam nu fusese ceva la care să se fi gîndit înainte şi pentru care să se fi străduit. Ca orice altceva din viața ei, asta se întîmplase, pur şi simplu.

Postul ei la clinica pentru copii fusese ocupat de altcineva, după plecarea ei. Şi munca ei cu copiii handicapați, atîția cîți îi erau încredințați, nu oferea prea mult. Doar cîte un zîmbet ocazional poate, sau o excursie la sfîrşit de săptămînă, dar nimic substanțial... ca un început de viață.

– Ar trebui să am o ocupație, murmură ea, privind tavanul. Cum s-ar fi putut aştepta ca lui Jake să îi pese de ea, cînd nu îi păsa ei înseşi?

Părăsise universitatea după primul an, pentru că trebuia să stea împreună cu toți bărbații aceia flămînzi. Şi chiar dacă începuse să lucreze imediat cu copiii nenorociți şi handicapați, nu îşi adusese alt aport, în afară de entuziasm. Orice

problemă reală trebuia rezolvată de experți. De ce nu făcuse vreo școală pentru munca asta pe care o iubea atît de mult?

Oftă și închise ochii. Știa de ce. Fusese o fetiță timidă, care se temea să se aventureze în lume, care prefera să stea în culcușul ei confortabil, de teamă să nu fie rănită, de teamă să nu ia viața în piept.

Fusese ca o sămînță crescută la căldură, într-un pămînt fertil. Și rămăsese așa mai mult decît voise natura și, mai devreme sau mai tîrziu, ar fi început să se deregleze.

O durea amintirea a ceea ce fusese. Cînd devenise nesatisfăcută de genul ăsta de viață? Oare Adam să fie cel care o făcuse să remarce acest neajuns al vieții ei?

Purtîndu-l pe Adam, fiind responsabilă pentru o altă viață, ajunsese să simtă acest neajuns, dar știa că nu din cauza asta se schimbase. Schimbarea începuse în ziua în care Jake intrase în viața ei.

El o ajutase să se deschidă spre viață și să își asume riscuri. El îi arătase că tot ceea ce viața avea mai bun îi era la îndemînă.

Și chiar dacă nu i-ar mai fi fost soție, nu ar mai fi fost în stare să se întoarcă la ceea ce fusese. Lumea îi era deschisă de acum înainte.

Îi era încă teamă, dar asta nu o va împiedica să trăiască. Şi nu o împiedica să facă tot ceea ce îi stătea în putinţă ca să-l determine pe Jake să o iubească. Nu mai putea aştepta să vadă ce îi va oferi soarta.

Nu, de data asta. Dragostea lui era prea importantă. Şi nu o să-i cadă în braţe, pur şi simplu. Era ceva ce trebuia cîştigat şi asta era exact ceea ce va încerca să facă.

Apoi, dacă el va dori totuşi să o părăsească, cel puţin va şti că a încercat să facă ceva, că a încercat să-şi ia sub control viaţa.

Uşa se deschise şi gîndurile i se întrerupseră. Îşi reţinu dezamăgirea, cînd o văzu pe Lynda intrînd.

– Toby! spuse Lynda, plină de entuziasm. E cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. Zîmbi. Vreau şi eu unul.

– Aş putea să o conving pe doctoriţa Mathias să-ţi dea nişte antidepresive, spuse Toby, zîmbind ca răspuns la expresia entuziastă a Lyndei.

Lynda rîse.

– Nu cred că ar merge, la mine. Metabolismul meu e diferit. Nu mă afectează nimic. Ba, mai mult, cred că mi-aş da seama cînd mi-am conceput copilul.

– Da. Înţeleg ce vrei să spui, murmură Toby,

dorindu-şi să fi avut măcar o amintire de care să se poată agăţa.

Lynda se aşeză lîngă ea şi îi întinse un pachet învelit într-o hîrtie viu colorată.

– E pentru Adam, spuse ea, apoi arătă spre florile care umpleau camera. Ai de gînd să începi o afacere cu flori?

Toby rîse timid.

– Jake e cam exagerat. E foarte mîndru de fiul lui.

– Şi cine îl poate acuza?

Dintr-odată, prietena lui Toby începu să rîdă, dar rîsul ei suna puţin cam maliţios.

– De ce rîzi?

– Mă gîndeam ce-ar fi fost dacă Harry, al cărui nume, apropo, este Perkins, ar fi fost tatăl lui.

Toby fu cuprinsă de un fior. Nu îşi putea imagina pe nimeni, în afară de Jake, ca fiind tatăl copilului ei. Nu putea crede că se gîndise vreodată altfel. Părea să fi trecut atît de mult de cînd aflase că era însărcinată... o întreagă viaţă... o viaţă de dinaintea lui Jake. Viaţa de dinaintea lui Jake fusese o gaură neagră.

Jake închise uşa biroului în urma lui şi merse prin coridorul întunecat, spre uşa din faţă. Ar fi trebuit să le fi telefonat mătuşilor, în loc să meargă

el personal pentru a le informa de naşterea lui Adam. Ele îşi făcuseră deja planuri. Planuri pentru viitorul lui Adam, planuri pentru el şi pentru viitorul lui Toby.

Porni Mercedes-ul, cu un zîmbet pe faţă. Mătuşile puteau fi evitate, dar nu şi viitorul. Trebuia să se confrunte cu el mai devreme sau mai tîrziu. Nu mai avea timp. Lui Jake îi era teamă să nu fie prea tîrziu.

În timpul acestor luni în care Toby fusese cu el, Jake evitase cu grijă să se gîndească la problema plecării ei. Dar în noaptea în care se născuse copilul lor, ea venise în camera lui pentru a discuta despre asta. Încercase să uite amintirea, timp de două zile. Dar nu era în obiceiul lui să încerce să evite problemele.

Rîse încet. Naşterea lui Adam îl făcuse să uite discuţia, de parcă fiul lor ar fi încercat cu tot atîta hotărîre ca şi tatăl său să-şi ţină părinţii împreună.

Zîmbetul lui Jake dispăru, cînd îşi aminti cum încercase să le explice mătuşilor că ar fi putut exista riscul ca Toby să nu fie implicată în viitorul lui. Păreau să nu ţină seama de ceea ce spunea. El prinse şi mai bine în mîini volanul maşinii. Se putea aştepta ca ele să accepte plecarea ei, în timp ce el nu o putea face.

Trebuia să existe o modalitate de a o ţine lîngă

el. Uneori, noaptea tîrziu, era tentat să o forțeze să rămînă împreună. Nu fizic, ci prin forța argumentelor. Toby era o persoană puternică, dar încă nu-şi dădea seama de asta. Putea fi convinsă cu logică. Descoperise asta, cînd o convinsese să se căsătorească cu el.

Numai că, îndrăgostindu-se de ea, îşi pierduse abilitatea de a o forța să se supună voinței lui. Şi iubind-o, ajunsese să aibă nevoie de dragostea ei tot atît de mult pe cît de disperat era să i-o ofere pe a lui. Toby trebuia să rămînă cu el, pentru că ea însăşi ar fi vrut să rămînă.

Era obsedat de dorința de a începe să îi arate imediat că avea nevoie de mai mult decît de prietenia ei, că o relație de dragoste ar fi fost necesară pentru amîndoi. Dar, pur şi simplu, nu ştia de unde să înceapă. Chiar dacă părea relaxată în compania lui, îşi aminti cum se comportase cînd îşi închipuise că el era o amenințare la adresa sexualității ei.

Trebuia să fie o cale prin care să afle ce se întîmplă în mintea lui Toby, vreo cale care să nu o rănească emoțional. Îi era teamă să nu împingă lucrurile prea departe, ca în noaptea dinaintea căsătoriei lor.

Avea nevoie de ceva care să îi indice drumul, de o idee care să îl ajute să-şi dea seama de

lucrul cu care trebuia să se lupte, de un reper din viața ei anterioară.

Ceva se întîmplase cu Toby în trecut, şi acel ceva îi afecta prezentul şi viitorul. Îşi petrecuse nenumărate ore gîndindu-se la toate posibilitățile, dar concluziile la care ajunsese nu erau convenabile. Violul era un cuvînt urît, dar nu şi-l putea scoate din minte, oricît ar fi încercat.

Nu se putea gîndi la o asemenea oroare în legătură cu o ființă atît de drăguță ca Toby. Dar trebuia să afle, cu siguranță. Dacă asta era situația, atunci ar fi putut să o ajute să se vindece. Dorințele şi nevoile lui puteau fi puse deoparte un timp nedefinit, dacă ar fi putut astfel să o ajute. Dar, în primul rînd, se gîndi el încruntîndu-se, trebuia să afle adevărul.

Jake făcu o manevră şi o luă în direcția opusă. Doctorița Mathias ştia cu siguranță. Chiar dacă ar fi trebuit să o forțeze să-i spună ce i se întîmplase lui Toby, ar fi făcut-o.

Ajungînd în fața micii clinici, Jake o văzu pe doctorița Mathias îndreptîndu-se spre o maşină parcată în spatele clădirii. Conduse pînă lîngă ea şi coborî fereastra.

– Doamnă doctor Mathias, spuse el, trecînd peste complezențe, trebuie să vorbim.

Ea îl privi gînditoare, apoi oftă.

– Da, cred că da. Ai fi de acord să mă inviți să luăm masa împreună?

Jake nu se aşteptase să meargă atît de uşor. O privi tăcut, în timp ce ea se urcă în maşină, apoi, cînd îşi simți muşchii umerilor relaxîndu-se, îşi dădu seama cît de încordat fusese. Nu încercă să o întrebe nimic, pînă cînd nu se aşezară la o masă, într-o cafenea mică, şi pînă cînd chelnerița nu le luă comanda.

– Bănuiesc că ştii despre ce vreau să îți vorbesc, îi spuse el.

Ea aprobă din cap.

– Despre Toby. Zîmbi. Am urmărit evoluția relației voastre, din ziua în care ți-am vorbit despre copil. Mă aşteptam să vii la mine din nou, mai devreme sau mai tîrziu. Îl privi îndeaproape. Toby ştie că eşti îndrăgostit de ea?

El îşi drese glasul, închizîndu-şi ochii, apoi îi deschise.

– Nu, spuse el cu o voce ciudat de aspră. Nu are nici o idee. Crede că o privesc ca pe mama copilului meu, care, din întîmplare, este şi prietena mea. Strînse din umeri, nerăbdător. Poți să crezi aşa ceva?

– Desigur, rîse ea. Nu prea poți să îmi spui multe lucruri despre Toby care să mă surprindă. Acum înțelegi ce voiam să spun prin imatură e-

moțional? Şi-a menținut un înveliş în jurul întregii ei vieți de adultă, lăsîndu-i să pătrundă înăuntru numai pe cei care nu o puteau amenința. Am fost surprinsă şi puțin îngrijorată cînd ți-a permis dumitale să te apropii atît de mult, pentru că mi-am dat seama că i-ai putea amenința lumea confortabilă, dar falsă, pe care şi-o crease. Sincer, mi-a fost teamă că se va trezi prea brusc la realitate.

– De ce ți-a fost teamă? Ce i s-a întîmplat? Intensitatea întrebării se simțea în tot corpul lui. Nu pot încerca să schimb lucrurile între noi, pînă nu aflu cu ce trebuie să mă lupt. Ştiu că e foarte fragilă emoțional şi nu vreau să o las să iasă din viața mea ca şi cînd n-ar fi fost nimic între noi. Dacă aş şti ce a fost, aş putea să fac ceva. Aş putea să am grijă de ea.

– Mi-e teamă că nu e ceva ce ai putea rezolva.

El inspiră profund, îşi fixă ochii într-un punct al camerei şi întrebă:

– E vorba de un viol?

– Nu, spuse ea încet, şi el expiră uşurat. Dar relaxarea îi fu prematură.

– Nu a fost viol, dar ceva pe aproape. A fost o poveste de natură sexuală şi ceva traumatic. Se foi pe scaun. A fost molestată sexual, cînd avea unsprezece ani.

Jake îşi închise ochii, în timp ce durerea îi

trecu ca un fior prin întreg corpul. Revolta avea să vină mai tîrziu. Acum, singurul lucru care era în mintea lui era durerea lui Toby şi o lăsă să se consume, ca şi cînd ar fi fost propria lui durere. Trăsăturile i se înăspriră într-o grimasă, cînd piesele jocului părură să se aşeze la locul lor, şi deschise ochii pentru a o privi pe femeia din fața lui.

– Bărbatul căruia ea îi spune unchiul Paul? întrebă el rigid.

Ea aprobă din cap.

– Pot să îți spun că era un om bolnav şi că o iubise pe Toby în felul lui, dar am sentimentul că asta n-ar constitui vreo diferență pentru tine, în momentul ăsta.

– Ai dreptate.

Îi era greu să vorbească, iar vorbele îi răneau gîtul, fiind rostite ca un fel de geamăt.

– Nu ar fi nici o diferență. Mi-aş dori doar ca ticălosul ăla să mai fie în viață ca să-l pot ucide.

Degetele lui deveniră albe, atît de încordați erau pumnii lui strînşi.

– N-ar avea o moarte prea uşoară, spuse el, cu ochii pe acea imagine pe care numai el putea să o vadă. Ar regreta ceea ce a făcut...

– Jake! exclamă doctorița Mathias, acoperindu-i mîinile cu ale ei. Nu te lăsa măcinat. El nu

mai e... Dar Toby e aici şi revolta ta nu o poate ajuta.

Îşi trecu mîna tremurîndă peste faţă.

– Ai dreptate. Eu... eu nu pot gîndi limpede acum. Atunci, ce ar putea-o ajuta?

– Ea l-a iubit, dar el a transformat dragostea ei în ceva urît. Cum ar putea ea să treacă peste un asemenea lucru? Ar fi fost mai bine dacă el ar fi fost un străin, dar era singura persoană din viaţa ei care i-a demonstrat afecţiune. Şi partea cea mai urîtă a poveştii e că se învinuieşte pe ea.

– Cum? explodă el. Era un copil... iar el...

Ceva se rupse în Jake. Nu-şi mai putea continua gîndul fără a ţipa. Cînd reîncepu să vorbească, se simţi calmul în vocea lui.

– Cum de se poate învinovăţi?

– Crede că, întrucît era atît de disperată după dragoste, i-ar fi dat ideea de a-i face avansuri.

– Dar asta este o nebunie. Avea doar unsprezece ani.

– Eu ştiu asta, dar Toby nu. Şi nu e o reacţie neobişnuită, Jake, dar efectele ei nu sînt de obicei atît de drastice pe cît au fost la Toby. Copilăria ei izolată, lipsa de dragoste din partea părinţilor... toate astea au făcut-o să fie aşa cum e azi.

Îi oferi un zîmbet încurajator.

– Să nu crezi că spun toate astea ca să te

consolez, dar ea a devenit mai matură de cînd te cunoaşte pe tine, mult mai repede decît credeam că e posibil într-o perioadă atît de scurtă. Cred că e gata să înfrunte ceea ce i s-a întîmplat şi să se împace cu gîndul ăsta. Nu trebuie să înţeleagă, ci doar să accepte că lucrul s-a întîmplat şi nu din vina ei.

– Cum pot s-o ajut? Mi-e teamă să aştept prea multe de la ea. A avea o relaţie intimă cu un bărbat ar însemna, oare, să-i cer prea mult? Scutură din cap, frustrat. Ba nu, am pus greşit problema. Nu vreau ca ea să aibă o relaţie cu un bărbat oarecare. Vreau să aibă o relaţie cu mine! Ar fi, oare, ăsta lucrul cel mai bun pentru Toby?

– Asta e ceva ce numai tu şi cu Toby puteţi decide, spuse ea ridicînd din umeri. Îţi pot spune însă că acum ea e în stare să discute problema, chiar dacă răspunsul nu ar fi prea bun pentru tine. Zîmbi. Ai trăit cu ea destul ca să îţi dai seama că nu trebuie să începi cu nevoile tale... şi cred că ai suficient de mult respect pentru ea, ca să ţii seama în primul rînd de nevoile ei. Lasă-te condus de ideea asta.

Nu am prea mult timp ca să mă pot orienta, se gîndi el mai tîrziu, cînd intră în spital. O luă pe ocolite, avînd în minte discuţia lui cu doctoriţa, dar

simți că nu poate vorbi direct cu Toby. Mai întîi, trebuia să își limpezească gîndurile.

Era decis să facă ceva pentru a-i înlătura durerea şi angoasa pe care ea le suferise în copilărie. O va certa cu blîndețe, aşa cum merita. Va încerca să o facă să îl vadă într-o altă lumină... ca pe un bărbat, un iubit, şi nu doar ca pe un simplu prieten.

Împinse încet uşa camerei lui Toby, întrebîndu-se cum o s-o privească în față, cum o să poată pretinde că lucrurile rămăseseră la fel ca înainte de a vorbi cu doctorița Mathias. Dar uitase efectul pe care Toby îl avusese întotdeauna asupra lui.

Cînd ea se uită şi îl văzu în uşă, îi zîmbi. Era un zîmbet dulce, cald, un zîmbet care făcu să i se strîngă stomacul, iar muşchii să i se înmoaie. Cu zîmbetul ei, Toby sublinia bucuria pe care o simțea în prezența lui. Iar el aproape că tremura.

– Jake! spuse ea, întinzîndu-i mîinile.

În graba de a i le prinde, aproape că se împiedică de cineva care stătea lîngă patul ei. Se încruntă, uşor supărat că trebuia să o împartă pe Toby cu cineva şi necăjit că intensitatea sentimentelor lui îl făcea să acționeze ca un prostănac.

– Jake, ți-o aminteşti pe Lynda! spuse Toby zîmbind oarecum timid.

– Bineînțeles că nu, spuse femeia blondă, ridicîndu-se în picioare.

– Ba nu, greşeşti, spuse Jake, relaxîndu-se cînd văzu cît de nervoasă era prietena lui Toby. Ai fost prima doamnă la nunta noastră şi lucrezi la S.G.C. La contabilitate, nu?

Ochii ei se măriră de surpriză.

– Da, aşa este. Şi asta o ştii.

Se uită la Toby, din nou la Jake, apoi îşi drese vocea:

– Cred că ar fi mai bine să vă las, acum. A fost plăcut să vă văd din nou, domnule Hammond. Zîmbi stingher, apoi ieşi grăbită.

– Ce-i cu ea? întrebă el. I-ai spus că te-am bătut?

– S-o fac geloasă? rîse Toby. Lynda nu e prea timidă, de obicei, dar cred că încă nu poate admite faptul că tu conduci, practic, S.G.C.

– Nu-l conduc, negă el zîmbind, lucrez acolo la fel ca şi ea. Se aşeză lîngă ea, punînd pe podea pachetele pe care le adusese.

– Ar trebui să o invităm la cină într-o seară, ca astfel să poată vedea că sînt un soț obişnuit.

– Nu eşti obişnuit, obiectă ea. Eşti minunat şi... îl privi zîmbind – acum eşti tată. Îşi lăsă capul pe spate şi oftă. L-ai văzut astăzi?

– Unde crezi că mi-am petrecut ultimele cincizeci de minute? întrebă el rîzînd şi o privi amuzat. Nu mă întrebi nimic despre pachetele astea?

– Nu voiam să fiu nepoliticoasă, spuse ea. Chiar dacă mor de curiozitate. Ce ai acolo?

Băgînd mîna în pungă, spuse:

– *Voil*! Şi scoase un buchet de violete.

– Jake, sînt minunate, şopti ea. Dar de ce mai trebuia? spuse, arătînd spre camera deja plină de flori. Ai făcut ca locul ăsta să arate ca o grădină botanică.

– Acelea erau pentru mama fiului meu. Îi luă mîna, privindu-i degetele lungi. Astea sînt pentru tine.

Degetele ei le prinseră pe ale lui şi, cînd el simţi un nod în gît, inspiră adînc şi băgă mîna din nou în pungă.

– Asta, spuse el zîmbind, e pentru prietena mea, Toby.

Scoase un ursuleţ căruia îi răsuci cheia, apoi îl aşeză pe noptieră şi îl privi învîrtindu-se, în timp ce bătea o tobă de plastic.

– Eşti nebun! Rîse, văzînd ursuleţul mărşăluind pe noptieră şi în mîna ei.

– Iar asta, spuse el scotocind în pungă pentru a treia oară, asta este pentru... A trebuit să se

forțeze să își înghită cuvîntul „dragoste". În locul lui, spuse încet: „soția mea".

Îi întinse o cutie din piele albastră și o privi atent, în timp ce ea o deschise.

Toby fu surprinsă, cînd văzu inima din email albastru pe lănțișorul din aur.

– Jake, este... este cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. Îți mulțumesc.

Cînd se ridică din pat și se apleca spre el, Jake își ținu respirația, apoi, fără a se gîndi, se apropie de ea. Buzele lor se întîlniră într-un sărut care răspîndi căldură în tot corpul lui, apoi căldura crescu cînd, încordîndu-și mușchii, simți o durere adîncă.

Cînd fu gata să o strîngă la pieptul lui, se retrase și spuse brusc:

– Ești minunată.

Ea rîse.

– Lyell a spus că ar trebui să fiu îmbrăcată într-o mantie mov, de vreme ce am dat naștere unui nou rege.

– Lyell? Prietenul tău din parc? întrebă el încercînd să nu pară gelos.

Ea aprobă din cap.

– Cînd a fost aici?

– Acum vreo oră. Toby reîncepu să întoarcă

cheia ursulețului, apoi îl privi. Mi-ar fi plăcut să îl întîlneşti.

Ridicîndu-se, Jake merse în cealaltă parte a încăperii, apoi se întoarse şi, îngustîndu-şi ochii, o întrebă iritat:

– Şi cum zici că e Lyell? Pari încîntată de el.

– Sînt. Păru surprinsă, ca şi cînd ceva în tonul lui o deranja. E foarte distins, continuă ea încet. Un bărbat plăcut într-un fel nobil, cu tipul ăla de şarm european. Şi are aproape şaizeci de ani.

Jake îşi reținu zîmbetul, la auzul vîrstei.

– Pare a fi un om minunat. Se întoarse şi se aşeză pe pat. Ar trebui să îl invităm la cină, odată. De fapt, aş vrea să îți cunosc toți prietenii.

Dintr-odată, Toby începu să rîdă şi asta îl țintui pe loc. Îi plăcea la nebunie s-o audă rîzînd.

– Ar trebui să îl invităm împreună cu mătuşile, spuse ea rîzînd, în timp ce îşi imagina o asemenea întîlnire. Păcat că ele nu pleacă niciodată de acasă. O întîlnire între Lyell şi mătuşile tale ar fi un eveniment demn de reținut.

– Apropo de mătuşi, spuse Jake, amintindu-şi de recenta vizită. Au cerut să li-l prezint pe Adam cît mai curînd posibil.

– Prima excursie a lui Adam în afară va fi una de care să îşi amintească, murmură ea. Mi-ar plă-

cea să mergem chiar acum.

Se aplecă, pentru a-i aranja părul de pe frunte.

– Eşti mulţumită de mîncarea din spital? Cum te simţi?

– Sînt nerăbdătoare. Vocea îi trăda nemulţumirea. Vreau să merg acasă... *acum*. Vreau să-l iau pe Adam acasă. Dar cînd le spun că sînt gata, îmi zîmbesc toţi ca şi cînd aş fi puţin cam înapoiată şi mă înţeapă ca să vadă dacă sînt pregătită.

El rîse de expresia ei războinică.

– De parcă nici una dintre ele n-ar fi fost mamă, spuse ea plîngîndu-se. Dacă ar fi fost, ar fi putut înţelege cum mă simt. Par să fie complet în afara lumii reale.

– Pariez, zise el glumind, că şaptezeci şi cinci la sută dintre ele sînt mame. Încearcă doar să îşi facă datoria.

– Poate, spuse ea, îndoindu-se. Dar în nici un caz sora Jensen, adăugă ea, scuturînd din cap.

El rîse.

– Cine este sora Jensen?

– E una care arată ca Ernest Borjnine şi nu poţi să-mi spui că femeia aia a fost mamă vreodată. Poate vreun sergent în marină, dar nu mamă.

El scoase un hohot de rîs, apoi se aplecă spre

ea, pentru a o îmbrățișa.

– Ei bine, nici măcar sora Jensen n-o să te poată opri să vii acasă, cînd o să fii gata.

– Ar încerca s-o facă, șopti Toby, privind în jurul ei, ca și cînd sora în cauză ar fi pus microfoane în cameră. Nu aș fi surprinsă dacă...

– E timpul pentru alăptare.

Vocea sonoră, veselă, îi făcu pe amîndoi să sară surprinși. Jake se ridică și se întoarse s-o vadă pe sora care stătea la capătul patului, ținîndu-i, relaxată, fiul, cu un braț. El tuși ca să-și rețină rîsul, cînd o recunoscu pe sora de care îi vorbise Toby.

Se mișca cu o remarcabilă eficiență, fără să piardă timpul, în timp ce îl puse pe Adam în brațele mamei lui, apoi își privi ceasul și ieși brusc din cameră.

Jake se întoarse, la țipetele fiului său.

– Pare gata să dea o lovitură de stat, spuse el, privind fața roșie a lui Adam.

– E mort de foame, murmură Toby, dezgolindu-și sînul. Nu-i așa, anarhistul meu mic?

Jake rămase ezitant un moment, apoi spuse încet:

– Pot rămîne, Toby?

Ea îl privi surprinsă.

– Bineînțeles că poți rămîne. Sînt nervoasă cînd sînt surorile în jurul meu, dar nu cînd ești tu. Ești tatăl lui, prostule.

Jake se așeză lîngă ea pe pat, privind cu mirare la fiul lui cum se repezea cu forță la sînul lui Toby, bătîndu-l ușor cu pumnul.

În timp ce privea, Jake simți că îl cuprinde emoția, copleșindu-l cu intensitatea ei. Trăia o intimitate nemaiîntîlnită în trecut care îl încînta cu dulceața ei. Simți că femeia asta îi dăduse un dar de neprețuit. Un dar de care trebuia să se țină cu dinții, dacă voia ca viața lui să aibă un sens.

Capitolul 9

În următoarele săptămîni, tentativa începută de Jake şi de Toby în camera aceea de spital înflori în voie, pînă cînd deveni înţelegere deplină a unuia faţă de celălalt. Fără ca celălalt să ştie, fiecare era preocupat să stabilească legături mai strînse în căsătoria lor.

Dar, pe de altă parte, fiecăruia dintre ei îi era frică să nu forţeze lucrurile prea mult şi prea repede şi, astfel, să distrugă ceva atît de fragil şi frumos. Lui Toby i se părea că acum se atingeau aproape tot timpul.

Sau, poate, pur şi simplu, era vorba de faptul

că fiecare atingere însemna atît de mult pentru ea, încît îi rămînea undeva în memorie, pînă la următoarea atingere, ca un fel de constantă a emoțiilor ei.

Şi, adăugînd asta deselor mîngîieri dintre ei, începură încet-încet să se sărute mai profund decît înainte, cînd sărutările fuseseră doar întîmplătoare.

Ea aştepta cu nerăbdare sosirea lui acasă în fiecare seară, pentru că ăsta era un motiv să-i ofere buzele ei calde. De fapt, orice ocazie era folosită pentru a-i oferi buzele.

Cînd se întîlneau la micul dejun, de multe ori se răcea mîncarea pînă ca ea să coboare din brațele lui, străbătută de noi şi minunate emoții. Apoi, după ce îşi luau repede micul dejun, ea îl însoțea la uşă pentru a simți din nou amețitoarele senzații.

Toby zîmbi acum, cînd privi verdele viu prin fereastra deschisă. Sărutul lor de rămas bun era din ce în ce mai lung, în fiecare dimineață.

Şi, tot mai des, Jake o săruta aruncînd o privire grăbită pe ceas ca să vadă dacă nu întîrzie la serviciu. Oricum, teama că va întîrzia nu îl oprea niciodată să se întoarcă pentru a-i mai fura un sărut în goană.

Iar serile... serile. Înainte de a se despărți pen-

tru a adormi, îşi petreçeau timpul pe sofa, ascultînd muzică, citind sau privind la televizor, dar întotdeauna mîngîindu-se, întîlnindu-se pentru un sărut care creştea în intensitate, cu fiecare îmbrăţişare.

Toby îşi petrecea zilele într-o stare de vis aşteptînd ca Jake să se întoarcă acasă. Singurul lucru care îi alunga gîndurile de la Jake era Adam. Şi nici chiar fiul ei nu reuşea să o facă să îşi schimbe prea mult gîndurile.

El era inclus în sentimentele care deveneau din ce în ce mai puternice înăuntrul ei. Fiul ei era o parte din dragostea pe care Toby o simţea pentru Jake.

Norocosul Adam se mai liniştise, de cînd sosise acasă. Dar Toby avea o anume îndoială, datorită faptului că totul se învîrtea în jurul programului lui.

El avea, de obicei, o privire mulţumită, ca şi cînd ar fi ştiut că îşi îmblînzise familia şi avea trei adulţi gata să îi împlinească orice dorinţă.

– Doamnă Toby!

Toby îşi întoarse privirea dinspre grădină şi o văzu pe doamna Pratt lîngă ea.

– Cina este pregătită. Tot ce aveţi de făcut este să o încălziţi şi să serviţi. Femeia în vîrstă ezită o clipă, apoi întrebă: Sînteţi sigură că nu

aveți nevoie de mine în seara asta?

– Bineînțeles că avem nevoie, spuse Toby zîmbind, dar vărul tău, Phoebe, are şi mai multă nevoie de tine, aşa că poți pleca. Nu-ți face griji. O să ne descurcăm.

Ea îşi păstră aerul demn, pînă ce doamna Pratt ieşi, apoi aproape că țipă de entuziasm. Asta ar fi fost prima seară pe care ea şi Jake ar fi petrecut-o singuri. Adam fusese hrănit şi îmbrăcat şi dormea liniştit.

Doamna Pratt îşi petrecea noaptea în casa vărului ei şi, în plus, ea văzuse o luminiță promițătoare în ochii lui Jake, cînd plecase de dimineață la serviciu... ca şi cînd ar fi aşteptat seara asta la fel de mult ca şi ea.

Zbură prin cameră, făcînd pregătiri febrile. Alesese masa de pe terasă pentru cină şi se grăbi să aducă fața de masă albă de in, argintăria şi o lumînare elegantă.

De flori nu era nevoie. O întreagă grădină îi înconjura şi, cînd căzu seara, peste terasă se lăsă mirosul amețitor al florilor. Toby îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineții, alegînd ce să îmbrace, iar acum degetele îi tremurau cînd se îmbrăcă cu rochia subțire de culoarea mării, aranjîndu-şi bretelele înguste pe umeri.

După ce se fardă cu grijă, îşi perie părul care îi

ajungea pînă la umeri, făcîndu-l să strălucească, apoi se dădu un pas înapoi, ca să se vadă în întregime în oglindă.

– Ei bine, îşi zise ei înseşi, asta-i Toby, dar cui îi pasă? Se aplecă, pentru a se ciupi cu simpatie de obraz. E în regulă, îşi spuse ea, fericită, da, e în regulă. Apoi părăsi dormitorul cîntînd în gura mare: „Sînt drăguță".

Se opri dintr-odată, în drum spre bucătărie, cînd auzi soneria. Privind pe fereastră o descoperi pe Lynda, care stătea în fața uşii.

– Lynda! spuse ea, deschizînd uşa şi trăgînd-o pe prietena ei blondă înăuntru. Ce faci aici? Adică, în momentul ăsta, pentru Dumnezeu!

– E un moment nepotrivit? întrebă Lynda, privind în jur, nervoasă. Încă nu s-a întors acasă, nu-i aşa?

Toby rîse.

– Nu, e încă la serviciu, dar chiar dacă Jake ar fi acasă, ai fi oricum binevenită. Zîmbi stînjenită. Nu prea am fost primitoare, nu-i aşa? Toby îşi îmbrățişă prietena. Sînt un pic cam agitată astăzi. Vino în sufragerie.

Lynda o privi curioasă, în timp ce intrară în camera spațioasă, apoi, după ce se aşeză, spuse:

– Toby, te-ai schimbat atît de mult, încît uneori

nu îmi vine să cred.

– În bine sau în rău? întrebă Toby, zîmbind.

– Categoric în bine! Lynda își mușcă buza. Și cred că tocmai din cauza asta am venit să te văd. A fost ceva spontan. Își îndreptă rochia, apoi o privi pe Toby. Sîntem prietene de atîta timp. Îți amintești cum ne-am promis că vom fi întotdeauna prietene, încă de cînd eram mici, și că ne vom ajuta oricînd una pe alta?

– Bineînțeles că da, spuse Toby, cu o voce surprinsă. Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Tu ai nevoie.

– Eu? întrebă ea fără să-i vină să creadă.

– Da. Lynda oftă și își privi mîinile pentru un moment. Am vorbit azi cu mama. Ea este atît de... fericită. Prietena ei ridică din umeri, neputînd găsi cuvintele potrivite, apoi se întinse pentru a-i prinde mîinile și continuă: Toby, dacă nu i-ai fi împrumutat banii necesari pentru a-și deschide magazinul ei de rochii, nu știu ce s-ar fi întîmplat cu ea, după ce tata a murit. Uneori... uneori îmi vine să cred că s-ar fi sinucis.

– Lynda! exclamă Toby, șocată de ceea ce îi spunea prietena ei. Exagerezi cu totul. Mama ta s-ar fi descurcat foarte bine. Iar eu nu am făcut nimic deosebit. Banii sînt buni doar ca să-i depui la bancă. Tu faci să pară că i-am salvat viața. Și,

cu toate că apreciez gratitudinea ta, cred că dai prea multă amploare lucrurilor.

– Nu, nu-i adevărat, spuse Lynda, scuturîndu-şi capul. Cînd am avut nevoie de ajutorul tău, ai fost gata să mi-l dai. Asta este important.

Toby se mişcă stînjenită, apoi încercă să se explice din nou.

– Lynda, cînd ai bani... o grămadă de bani... nu înseamnă mare lucru să dai o parte din ei cuiva. Dacă aş fi făcut ceva important pentru mama ta, dacă i-aş fi găsit vreun bărbat, sau aşa ceva, asta da, ar fi fost cu adevărat real şi important. Dar banii nu înseamnă nimic. Nu mi-au lipsit, aşa că nu am făcut nici un sacrificiu dîndu-i mamei tale.

– Pentru tine, nu a fost mare lucru, spuse Lynda încet, dar pentru mama, asta a însemnat totul. Şi nu ai ezitat să o ajuţi, pentru că erai prietena mea. Se opri. Asta a fost ceva real şi important.

– Bine, spuse Toby oftînd. Dacă insişti, am făcut ceva minunat. Te cred pe cuvînt, dar nu văd de ce îmi aminteşti de asta acum. Mama ta mi-a înapoiat deja banii, deşi nu voiam.

– Da, e foarte mulţumită de asta, spuse Lynda încet. Cînd am vorbit cu ea astăzi, mi-a spus că acum, că ţi-a înapoiat toţi banii, poate începe, în

sfîrşit, să se extindă.

Blonda părea neliniştită şi se îndreptă spre peretele de sticlă pentru a privi afară.

– Toby, zise ea, cînd a început să-mi vorbească despre cît de îndatorată îţi era, m-a făcut să mă simt foarte ruşinată. Se răsuci dintr-odată. Nu am făcut nimic ca să-mi plătesc datoriile faţă de tine... şi doar eu eram beneficiara, spuse ea febril.

Toby era cu totul încurcată. Nu ştia ce să îi mai spună Lyndei.

– M-ai răsplătit fiind prietena mea, spuse ea, neajutorată.

– Nu. Lynda dădu din cap energic. Asta nu este suficient. Ţi-am fost o prietenă cît se poate de normală.

Cînd Toby începu să obiecteze, Lynda o întrerupse:

– Am fost! Ştii că am fost!

În timp ce Lynda se îndreptă spre sofa, văzu o lumină sclipind în ochii ei, ceea ce o făcu pe Toby să se simtă stînjenită.

– Vreau să te ajut, Toby, spuse Lynda energic, cum m-ai ajutat şi tu pe mine. Vreau să fac ceva important pentru tine.

Toby o privi mirată, apoi spuse:

– Mi-ai putea împrumuta cinci dolari sau rochia ta de mătase.

Cînd văzu privirea rănită de pe fața prietenei sale, lui Toby îi fu ruşine că luase atît de uşor oferta Lyndei.

– Îmi pare rău, Lynda, pur şi simplu, nu ştiu ce vrei de la mine.

– Păi tocmai asta e! spuse Lynda, exasperată. Nu vreau nimic de la tine, ci vreau ca *eu* să fac ceva pentru tine.

– Dar nu am nevoie de nimic, spuse Toby, rîzînd de frustrarea prietenei ei. Am tot ce îmi trebuie.

Lynda tăcu pentru un moment, apoi spuse încet:

– Cît timp ai de gînd să stai aici? Şi cînd îi vei spune lui Jake cît de mult îl iubeşti?

Toby începu să îşi clatine capul încet, apoi, treptat, mişcarea deveni mai energică:

– Nu, Lynda, spuse ea hotărîtă, nu ştiu la ce te gîndeşti, dar tu nu mi-l poți da pe Jake. Nu aşa merg lucrurile. Zîmbi trist. Am să stau atît cît o să vrea el, apoi voi pleca. Asta este tot.

– Toby! Dar tu nici măcar nu ştii ce simte el pentru tine. Ai încercat vreodată să afli? Se apleacă spre ea şi-i spuse cu o voce sinceră: Ai vorbit cu mătuşile lui despre asta? Nu au nici o influență asupra lui?

Toby îngheță.

– Vrei să le fac pe domnişoara Sophie şi pe domnişoara Annabelle să îl convingă să mă lase să rămîn? şopti ea, necrezîndu-şi urechilor. Nu vreau să îl convingă nimeni de nimic.

– Dar e atîta lume care ar putea să îi vorbească pentru tine, spuse Lynda, gesticulînd entuziastă. Doctorița Mathias sau Janine. I-ar putea arăta cît de potrivit este pentru tine. Ar fi o prostie din partea lui să te părăsească.

Toby oftă, odihnindu-şi capul pe sofa, apoi spuse încet:

– Lynda, ascultă-mă. Nu vreau ca Jake să simtă milă pentru mine. Dacă rămîn, va fi pentru că mă iubeşte şi nu pentru vreun alt motiv. Aşa trebuie să se petreacă lucrurile.

Lynda începu să protesteze din nou, apoi se răzgîndi. O privire ciudată străluci în ochii ei, ceea ce îi provocă o anumită îngrijorare lui Toby, dar, cum începură să discute despre Adam, aceasta dispăru, iar Toby se gîndi că poate îşi imaginase doar.

Lynda plecă, douăzeci de minute mai tîrziu. Toby fu convinsă că îi scosese din minte orice idee pe care ar fi putut să o aibă, despre vreun „ajutor".

Toby se aşeză pentru un moment, gîndindu-se cît de complicate puteau deveni relațiile. Nici unul

nu putea şti ce se întîmplă în mintea celuilalt.

Apoi, dintr-odată, realiză că Jake trebuia să ajungă acasă dintr-un moment în altul şi inima începu să îi bată puternic, entuziasmul crescînd, dînd chipului ei un aspect febril.

– Apropo de relaţii complicate, mormăi ea în drum spre bucătărie. Puse salata în două castronaşe mici, cînd auzi maşina lui Jake în parcare şi, agitată, lăsă tacîmurile. Se opri pentru a culege o frunză de salată de pe podea, îşi spălă mîinile şi apoi alergă spre uşa de la intrare. Se opri şi încercă să îşi tragă răsuflarea, însă nu apucă bine s-o facă şi Jake sună la uşă.

Nu îşi putu da seama dacă el observase vreo schimbare. Se opri dintr-odată, privind-o. Faţa lui era ciudat de roşie şi îşi scutură capul întrebînd-o:

– Doamna... Pratt a plecat, nu?

Toby dădu afirmativ din cap, neputînd vorbi în timp ce îl privea.

– Bine.

Îşi trecu mîna peste pantaloni, apoi îşi dădu seama că ţinea o sticlă în cealaltă mînă.

– Şampanie, murmură el, apoi îşi închise ochii pentru un moment şi spuse mai hotărît: Am adus-o pentru cină.

– Asta-i minunat, Jake, spuse ea încet, cu ochii din ce în ce mai mari, cînd îşi dădu seama

că Jake era la fel de agitat ca şi ea.

– Cina este aproape gata.

– Bine, spuse el din nou. Deschise gura, ca şi cînd ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi îşi desfăcu cravata cu mişcări repezi. Cred că am să fac un duş, Toby. În timp ce se întorcea, îl auzi murmurînd: Poate o să îmi limpezesc puţin mintea.

Părea total dezgustat de sine însuşi. Ea rîse, în timp ce el puse şampania la gheaţă. Toby aranjă masa pe terasă.

După ce totul fu pregătit îl întîlni tocmai cînd ieşea de la duş, cu părul încă umed. Era îmbrăcat într-un costum proaspăt şi avea cravată. Ea îi studie pentru o clipă faţa puternică, dar privirea ei părea să îl agite şi mai mult.

– E totul gata, spuse ea veselă. M-am gîndit să mîncăm pe terasă. E mai romantic... mai drăguţ.

– Perfect, spuse el, apoi expiră exasperat. Prinzîndu-i mîna, mormăi: Hai să mergem, pentru Dumnezeu. Hai să mîncăm.

Mai tîrziu, cînd ea îi privi faţa puternică pe care jucau luminile lumînării, se gîndi cît era de ciudat că deciseseră amîndoi că seara aceea va fi o seară aparte.

Nici unul dintre ei nu mîncă prea mult şi discuţia părea imposibilă. Toby era prea plină de

prezența lui, prea conştientă de tensiunea care îi înconjura, pentru a discuta lucruri mărunte.

De cîte ori îşi ducea furculița la buze, îl privea pentru a-l vedea privind-o la rîndul lui cu o intensitate profundă, aproape incomodă, iar ea se pierdea în albastrul ochilor săi.

Se priveau momente întregi în linişte, apoi unul sau altul dintre ei realiza ceea ce se întîmplă şi rupea farmecul momentului. Apoi totul o lua de la capăt din nou, imediat ce privirile lor se întîlneau.

În sfîrşit, fură de acord că cina luase sfîrşit şi se mutară în sufragerie. Jake stinse luminile şi puse un disc, în timp ce Toby îşi îndreptă rochia, apoi părul, încercînd să se relaxeze.

Muzica nu prea era de ajutor. Umplea camera de o atmosferă vibrantă. Nu ştiuse că muzica simfonică putea fi atît de senzuală.

Cînd el se aşeză lîngă ea pe sofa, inspiră profund şi se întoarse spre ea, ridicîndu-şi bărbia.

– Te simți la fel de ridicolă pe cît mă simt eu? întrebă el sec.

Ea rîse şi îşi clătină capul în sus şi în jos.

– Ce se întîmplă cu noi?

– Cred că încercăm să forțăm lucrurile să se întîmple, în loc să le lăsăm să progreseze natural. Îi luă mîna. Toby, mi-ar plăcea foarte mult să te

sărut. Crezi că putem controla situația, fără să facem vreo gafă?

– Noi... înghiți ea în sec, apoi continuă în şoaptă: Noi putem doar să facem totul perfect.

Îşi lăsă capul pe spate şi pleoapele i se închiseră, cînd el se apropie. O sărută pe ochi, în timp ce ea ardea de dorința de a-i simți sărutul.

Apoi ochii ei se închiseră la prima lui tentativă de a o mîngîia. În ultimele două luni, se sărutaseră des şi cu multă plăcere, dar era ca şi cînd amîndoi ştiau că de data asta va fi altfel.

Ea îşi simți fiecare nerv al buzelor devenind vibrant, cînd gura lui se lipi de a ei. Oftă, cînd limba lui îi mîngîie buza inferioară şi el profită de ocazie pentru a adînci sărutul, mişcîndu-şi limba încet, înăuntrul gurii ei, pînă ce ea fu învăluită de dorința arzătoare pe care i-o aduse acest sărut.

Îşi ridică mîinile spre umerii lui şi îi atinse muşchii tari şi încordați, de parcă i-ar fi fost frică să se relaxeze. Îşi mişcă mîna sub gulerul cămăşii lui, pentru a-i masa gîtul puternic, apoi oftă cînd mişcarea ei îl făcu să scoată un geamăt dureros şi adînc.

El se mişcă dintr-odată şi, înainte ca ea să-şi dea seama ce se întîmplă, se găsi sub el pe sofa, cu fața lui ascunsă în gîtul ei, în timp ce murmura răguşit pe pielea ei, cu o căldură care o surprinse.

– Toby, şopti el înfometat, Dumnezeule, Toby.

Nu îl mai văzuse atît de pierdut, pînă acum. Nu se simţi speriată. În schimb, gîndul o făcu să se simtă bine şi ridică mîinile pentru a-i prinde capul şi pentru a i-l ţine aproape.

Îşi mişcă corpul într-o reacţie spontană la mişcarea lui, simţind dorinţa crescînd în ea. Era ca şi cînd acţiunile ei ar fi fost lipsite de control... ca şi cînd corpul ei ar fi cunoscut secretul pe care mintea ei îl ignora.

Umerii ei erau prinşi în mîinile lui puternice şi el îi săruta gîtul şi carnea rotundă a sînilor, apoi îşi strecură mîna sub bretelele rochiei ei pe care i le trase peste umeri.

Apoi, dintr-odată, ca şi cînd s-ar fi rupt ceva sub mîngîierile lui febrile, Jake se ridică. Faţa lui avea o expresie înmărmurită cînd o privi.

Se ridică de pe sofa şi se aşeză un moment lîngă ea. Întorcîndu-se încet cu spatele spre ea, ieşi din cameră.

Toby rămase acolo unde o lăsase el, neputînd să înţeleagă sensul exact a ceea ce se petrecuse. Dar curînd, uită de ceea ce se întîmplase pe sofa şi se concentră la expresia de pe figura lui Jake, cînd părăsise camera.

Nu înţelegea motivul expresiei aceleia de durere de pe faţa lui, cînd părăsise camera, şi în-

țelese că nu putea să lase lucrurile aşa. Nu putea să suporte gîndul că el era nefericit.

Ridicîndu-se încet, porni pe coridor şi împinse uşor uşa dinspre dormitor. Aprinse lumina şi îl putu vedea stînd pe marginea patului.

Îşi scosese haina, stătea cu cămaşa descheiată la gît şi cu mîinile aşezate pe genunchi, era aplecat înainte.

Păşind fără zgomot pe covorul gros, se opri lîngă el şi îi mîngîie părul.

– Jake!

El îşi ridică privirea şi, cînd o văzu lîngă el, îi luă mîna închizînd ochii în timp ce i-o ducea la buze. După un moment de tensiune, el gemu:

– Îmi pare rău, scumpa mea, şopti, îmi pare foarte rău. Îşi trecu mîna prin păr. Ştiu că nu are rost să îmi cer scuze, dar am înnebunit, pur şi simplu... tot încercînd să trăiesc ca un eunuc... şi în tot timpul ăsta, tu să fii în cealaltă cameră. Atît de dulce... al dracului de dulce.

Se întoarse iute şi se îndreptă spre fereastră.

– Mi-am pierdut capul. Îmi pare rău, dar asta e ceea ce s-a întîmplat. M-ai mîngîiat şi mi-am pierdut capul ăsta prost. Îşi lovi pumnul în palmă. Am fost atît de atent ca să-mi păstrez controlul. Şi părea să meargă. Îşi sprijini capul de perete. La dracu', mergea, şi am făcut-o fiartă.

Toby era aşezată pe pat şi îl privea încremenită. Nu îl mai văzuse atît de furios. Era ca şi cînd ultima piesă a jocului de puzzle fusese aşezată la locul ei.

Acum îl cunoştea pe Jake. Îl cunoştea şi îl iubea mai mult decît ar fi crezut că este posibil.

Traversă camera şi se opri exact în fața lui.

– Jake, spuse ea încet, mi-am dorit ca tu să te îndrăgosteşti de mine. O voiam de mult timp.

Putea aproape să simtă cum muşchii lui se încordau şi trăsăturile lui păreau înghețate în lumina lunii. Rîse nervos.

– Nu ar fi trebuit să ți-o fi spus deschis, aşa cum am făcut-o? Sînt prea directă?

El îşi trecu o mînă peste față, apoi o privi surprins.

– Nu... şopti el răguşit, apoi inspiră profund. Dumnezeule, nu.

– După ce s-a născut Adam, continuă ea încet, am început să mă întreb despre noaptea pe care am petrecut-o împreună. Trăisem ceva ce nu mai simțisem înainte şi mă întrebam cît aveau de a face medicamentele alea cu noaptea noastră. Suspină încet. Aşa că am sunat-o pe doctorița Mathias şi am întrebat-o. Mi-a spus... mi-a spus că nu mi-ar fi schimbat personalitatea. Îşi privi mîinile. Asta înseamnă că am făcut dragoste cu

tine pentru că o voiam.

Îl simți mişcîndu-se lîngă ea, dar voia să termine înainte ca el să o atingă din nou.

– M-am simțit ciudat la început. A fost prima dată cînd am trăit această dorință. Mă aşteptam să fiu cel puțin ruşinată. Ea îl privi şi lumina de pe figura lui îi invadă sufletul. Dar nu mi-a fost ruşine, şopti ea. Am fost bucuroasă... pentru că erai tu.

Înainte ca ultimul cuvînt să-i iasă de pe buze, ea fu în brațele lui, buzele lor întîlnindu-se intim într-un sărut înfierbîntat.

Ea îşi trecu mîna peste pieptul lui, simțindu-l cum palpită. Şi cînd îşi dădu seama că el încă mai avea o oarecare ezitare în mişcări, ea făcu un pas îndărăt.

– Jake, spuse ea în şoaptă, nu există nici măcar un singur lucru pe care mi l-ai putea face, care să mă sperie.

Apoi, îşi duse mîna la spate, trăgîndu-şi fermoarul rochiei de-a lungul spatelui.

După aceea, orice ezitare dispăru. Foamea care crescuse în ei, a unuia pentru celălalt, le accelera mişcările, în timp ce se dezbrăcară şi căzură împreună pe pat. Toby simți, intensă, dorința din corpul lui, o văzu în trăsăturile feței lui, şi asta o emoționă pînă la lacrimi.

Chiar dacă ea nu l-ar fi dorit atît de mult, nu

putea să-i ignore acea dorință. O făcu să dea tot ceea ce avea în ea, sperînd să fie de ajuns.

Şi cînd simți corpul lui gol alunecînd pe lîngă al ei, nu se mai gîndi la nimic. Mîinile lui o mîngîiară cu o dorință primitivă, care o dublă pe a ei, palmele lui aspre mişcîndu-se peste corpul ei, care era una cu al lui.

Fiecare mîngîiere pe care o simțea, fiecare mîngîiere pe care o dădea, era o revelație pentru mintea ei necunoscătoare.

– Toby! Şoapta lui aspră fu o altă mîngîiere pe umărul ei. Aş fi murit, dacă nu ai fi venit la mine în seara asta.

Ea se cutremură, cînd cuvintele atinseră o parte ascunsă a ei. Fiecare senzație diferită, corpul lui puternic presîndu-l pe al ei, părul de pe pieptul lui mîngîindu-l pe al ei, limba lui mişcîndu-se peste gîtul şi urechile ei, apoi pe gură, contopindu-se într-o dorință elementară, toate îi făceau să se topească împreună, într-o experiență teribilă.

Jake o dorea. *Pe ea*. Toby Hammond Baxter era dorită. Nu simțise niciodată aşa ceva, pînă atunci. Dorința lui şi a ei deveni un combustibil extrem de inflamant.

Emoția izbucni dinăuntrul ei şi, cînd el îşi coborî gura peste pieptul ei, ea îi prinse capul, presărîndu-i-l cu sărutări şi apăsîndu-l peste carnea

ei, arcuindu-şi şoldurile sub el.

Se întîlniră cu graţia naturală a două animale sănătoase şi Toby nu mai trebui să se gîndească la ceea ce simţise într-o noapte, cu mult timp în urmă.

Era cel mai plăcut lucru pe care îl trăise pînă atunci. Orice s-ar fi întîmplat cu ea în viitor, nimic nu putea să o facă să uite că, pentru acele preţioase momente, fusese una cu Jake.

Ea îşi îngropă faţa în gîtul lui, auzindu-l cum îi strigă numele repetat, apoi, dintr-odată, o purtă dincolo, pe alte tărîmuri, şi ea simţi o satisfacţie deplină... şi plînse.

Cînd coborî de pe înălţimi, Jake simţi lacrimile de pe faţa ei şi se întoarse în aşa fel încît ea să se poată aşeza lîngă el. I le şterse cu vîrful limbii, apoi şterse umezeala lor cu buzele lui.

Nu avea nevoie să o întrebe de ce plîngea. Ştia. În adîncul inimii lui, ştia ce simţea ea – pentru că simţise la fel.

Era ca şi cînd ar fi făcut dragoste pentru prima dată, dar atunci fusese diferit. Nu putea să îşi dea seama ce se întîmplase cu el. În noaptea asta, găsise ceea ce căutase întreaga lui viaţă. Găsise cealaltă jumătate a lui.

O privi şi, dacă ea şi-ar fi deschis ochii în acel

moment, i-ar fi putut vedea dragostea pe care el nu o mai putea ascunde. O femeie atît de mică, se gîndi el mirat. O femeie atît de mică dar care era în stare să-i stăpînească inima într-o asemenea măsură.

Ştia acum că, chiar dacă n-ar fi fost binecuvîntați cu un copil, tot s-ar fi îndrăgostit de Toby. Fusese captivat de ea, de la prima lor întîlnire, iar dragostea care fusese ascunsă înăuntrul lui crescuse pînă cînd nu mai putuse fi ignorată.

Acum, că intraseră într-o nouă fază a relației lor, ar fi făcut tot posibilul ca ea să nu renunțe. Ar fi făcut-o să se îndrăgostească de el. Nu şi-ar fi găsit liniştea, pînă nu ar fi ştiut că dragostea copleşitoare pe care o simțea pentru ea ar fi fost reciprocă. Acum, mai mult ca oricînd, avea nevoie de acea dragoste.

Treptat, respirația ei deveni normală, apoi, încet, ea deschise ochii şi privirea ei îl făcu să îşi dorească să plîngă împreună cu ea.

Îmbrățişîndu-i gîtul, ea îşi aşeză mîna pe pieptul lui, strîngîndu-şi corpul lîngă al lui. Stătură în linişte, cuvintele nefiind necesare pentru a exprima ceea ce simțiseră.

Toby ascultă respirația regulată a lui Jake, apoi se întoarse pe partea ei, sprijinindu-se în cot

ça să îl privească, aşa cum stătea pe spate cu ochii închişi.

Oftă, cînd ochii lui rămaseră închişi, apoi, după cîteva secunde, oftă din nou, de data aceasta mai tare. Văzu buzele lui mişcîndu-se încet şi înțelese că era treaz.

Întinzîndu-se, îl gîdilă sub bărbie, apoi scînci cînd el se aşeză brusc deasupra ei.

– Nu poți să îl laşi pe om să se bucure în pace de plăcerea lui? mormăi el pe pielea gîtului ei.

– Nu, spuse ea încăpățînată. Sînt prea fericită ca să stau liniştită. Sînt... explodez de fericire.

Începu să îl sărute pe față. Rîse, mişcîndu-şi capul, pentru a-i evita sărutările zgomotoase.

– Şi asta este femeia de care îmi era teamă ca nu cumva să o ating că s-ar sfărîma, spuse el, prinzîndu-i fundul în mîinile lui, pentru a-i ține liniştit corpul care se tot agita. Te-am judecat greşit.

– Şi eu la fel. Îşi propti coatele pe pieptul lui. M-am judecat greşit pe mine, vreau să spun. Credeam că am să mă sfărîm în mii de bucăți dacă voi face dragoste vreodată. Credeam sincer că am să cad bolnavă. Zîmbi, aplecîndu-se pentru a-i săruta nasul puternic. Nu te bucuri că m-am înşelat?

Alunecînd de sub ea, îi puse capul pe umăr,

apoi spuse încet:

– De ce credeai asta, Toby?

Pentru un scurt moment, ea rămase tăcută, nefiind în stare să răspundă. Apoi, oftînd puternic, spuse:

– Din cauza unchiului Paul. E o poveste urîtă, Jake, şi crede-mă că nu are rost să ţi-o spun. E suficient să îţi spun că m-a făcut să am prejudecăţi împotriva bărbaţilor şi a sexului.

El se retrase şi o privi gînditor.

– Ştiu ce s-a întîmplat. Doctoriţa Mathias mi-a spus totul. O sărută, ca să-şi ceară iertare. Voiam însă să ai suficientă încredere în mine pentru a mi-o spune chiar tu.

Ea privi peretele dinspre cealaltă parte a patului.

– Nu ştiu dacă îmi place ideea de a fi discutat cu altcineva despre mine... chiar cu doctoriţa Mathias, spuse ea, în cele din urmă. Ce părere ai... despre ce ţi-a povestit?

Toby nu-l privi pentru o clipă, apoi simţi tensiunea care creştea în muşchii pe care se sprijinea şi atunci se întoarse spre a-i prinde gîtul, într-un efort de a evita explozia pe care o simţea aproape.

– Nu, Jake, spuse ea sărutîndu-i buzele rigide, nu poţi lăsa ca trecutul să te distrugă. Se ridică

pentru a-i cuprinde fața cu mîinile ei. Asta-i ceea ce m-ai învățat în seara asta. Nu am fost o persoană întreagă, atîția ani, nu pentru că Paul a încercat să mă violeze, ci pentru felul în care am ținut lucrul ăsta în mine şi l-am lăsat să mă afecteze. Acum s-a sfîrşit totul, spusè ea, iar mulțumirea i se citea pe față. Nu îmi va mai fi frică să iau viața în pièpt, niciodată. Pentru că, chiar dacă nu voi reuşi, cel puțin trăiesc şi încerc, şi cresc.

– Ai mai multă caritate în sufletul tău decît mine, spuse el, şi ea îl simți relaxîndu-se.

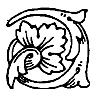
– Ba nu, greşeşti! zise ea cu o voce liniştită. Nu am spus că l-am iertat. Nu cred că aş putea s-o fac vreodată... mai ales acum, că îl avem pe Adam şi ştiu cît de vulnerabili sînt copiii. Dar nu aş permite unei alte ființe omeneşti să îmi controleze viața. De acum înainte, voi prelua eu controlul. Acțiunile mele vor înceta să fie o reacție la trecut, la incidente care m-au rănit. Vor fi rezultatul unor decizii conştiente din partea mea. Rîse, neştiind cît de liber suna. De acum încolo, sînt căpitanul propriei mele nave şi ea va merge acolo unde îi voi spune eu să meargă.

Jake rămase tăcut mult timp, cu ochii închişi. Toby începuse să se întrebe ce îi trecea prin minte. În cele din urmă, el spuse:

– Mă întreb, unde i-ai comanda să meargă?

El deschise ochii şi ea rămase fermecată de strălucirea ochilor lui albaştri.

– Virează în direcţia mea, te rog, Toby, şopti el. Apoi îi trase capul lîngă al lui şi magia începu din nou.

Capitolul 10

Cînd se făcu dimineață și îndrăgostiții reveniră pe pămînt, era o zi minunată, o zi ca din basme, o zi a noilor începuturi. Şi Adam nu putea fi exclus din frumusețea acestei noi zile pentru Toby şi Jake. Îi trezi devreme, pe cînd ei mai erau adînciți în visele nopții.

Toby se trezi încet și simți ceva gîdilîndu-i urechea. Îşi trecu mîna peste ureche, apoi se trase mai adînc sub pătură. Dar gîdilatul începu din nou şi, de data asta, cînd încercă să-l alunge, îşi simți mîna prinsă puternic.

Deschise ochii şi îl văzu pe Jake sprijinit într-un

cot, privind-o cu un zîmbet ciudat pe față.

– Ştii ce regret în legătură cu noaptea trecută? întrebă el încet, trecîndu-şi mîna peste umerii ei.

– Regreți ceva? se miră ea cu o voce răguşită încă de somn.

– Da, regret. Îşi trase capul pe spate şi se apropie mai mult, aşa încît ea să îşi poată pune capul pe umărul lui. Regret că nu purtai rochia pe care ai primit-o cadou la nuntă. El îşi închise ochii. Nu ştiu de cîte ori mi te-am închipuit dezbrăcîndu-te de rochia aia.

Ea se întoarse şi îşi mişcă buzele pe pieptul lui.

– Vrei să mi-o pun acum... ca tu să o poți scoate? şopti ea.

– Scumpo, gemu el, lumea se schimbă. Lumea are acum forma unui bărbat tînăr nerăbdător.

El îşi alunecă mîna pe spate spre fundul ei, trăgînd-o mai aproape.

– Fiul dumneavoastră, doamnă, spuse el cu un oftat, e treaz şi îți cere micul dejun. El rîse încet, aplecîndu-se pentru a-i săruta vîrful nasului. Dacă ar fi mai pe măsura mea, i-aş arăta eu cine e şeful.

– Ți-e frică de el, nu? spuse ea întinzîndu-se leneşă şi mulțumită.

Apoi, cînd strigătele războinice ale lui Adam

fură din nou auzite, ea zîmbi la auzul țipetelor şi alunecă din pat pentru a-şi face drum spre camera copilului.

– Bine, bine, monstru mic şi lacom, rîse ea, în timp ce îi trase bluza peste cap, pentru a-i schimba scutecul. Fu o adevărată luptă, dar la sfîrşit reuşi să îi pună haine curate, înainte ca pretențiile lui indignate să îi spargă urechile.

În timp ce stătea în balansoar, Jake trecu în spatele ei, punîndu-şi mîinile pe sînii ei calzi. Ea îşi ridică o mînă, presîndu-i-o mai aproape, apoi îl privi cu un zîmbet mulțumit.

– *Madona şi copilul!* murmură el, privindu-i pe amîndoi.

– Rafael sau Mogdiliani? întrebă ea, visătoare. În acel moment, Adam ieşi de sub plăpumioară şi rîgîi zgomotos. Ei bine, oftă ea, a fost un gînd frumos, oricum.

– Ce spui despre *Fecioara şi pruncul* de Andy Wahrhol, îi sugeră el. Mi-e teamă, spuse el, că fiul nostru va semăna cu mine. E dornic de lucruri pe care numai tu i le poți da.

Toby îl privi părăsind încăperea ca să se îmbrace şi îşi dori în mod disperat ca el să fi crezut ceea ce spusese. Că el îşi dorea ceva ce numai ea îi putea oferi.

Astăzi, îşi spuse ea, măcar pentru azi, va pre-

tinde că e adevărat. Mîine se va îngriji de viitor. De dragul zilei ăsteia minunate, va pretinde că ceea ce îi spusese el era pentru totdeauna.

Şi era o zi minunată, fabuloasă. Pentru Jake, care îşi privea soţia cum îi poartă copilul în braţe, mişcîndu-se prin grădină pentru a culege flori, era ca şi cînd ar fi renăscut, începînd o viaţă nouă, plină de exuberanţă, aşa cum ar fi trebuit să fie de la bun început. Nu ştiuse cît de plictisitoare îi fusese viaţa pînă cînd o întîlnise pe Toby. Îşi formase un stil cu ani în urmă şi nu mai putuse să se debaraseze de el, pentru a vedea cît de neînsemnată fusese viaţa asta pentru el. Fusese nevoie de o revelaţie numită Toby Baxter Hammond, pentru a-l zdruncina şi a-i arăta de ce avea nevoie.

După ce o ţinuse în braţe toată noaptea, după acea apropiere, simţise un periculos simţ de posesiune. Devenise obsedat de ea, într-un fel pe care nu îl crezuse posibil.

Înainte de a fi făcut dragoste, crezuse că, după ce faptul se va fi împlinit, va coborî din acel turn de fildeş şi emoţiile lui se vor obişnui cu ea, ca într-o dragoste obişnuită.

Dar nu era aşa. Ba, mai mult, sentimentele lui pentru ea deveniseră mai puternice. Dragostea pe care o simţea îi umplea fiecare por şi era con-

vins că prezența ei în mintea şi în trupul lui ar fi trebuit să fie vizibilă cu ochiul liber.

Pentru Toby, ziua aceea fu un fel de răgaz în lupta ei pentru a-l cuceri pe Jake, o zi minunată pentru a se bucura de ceea ce descoperiseră înainte de a se confrunta cu problemele pe care le mai aveau.

Strălucea în maturitatea ei regăsită. Era ca şi cînd destinul o acceptase ca adultă, dezvăluindu-i acele secrete pe care le posedă o femeie matură. Era conştientă de corpul ei, într-un fel în care nu mai fusese pînă atunci.

Era conştientă de miracolul vieții, cum nu mai fusese niciodată. O surprinsese faptul că o singură noapte putea crea o asemenea deosebire în modul de a vedea lumea din jurul ei. Era ca şi cînd fusese oarbă şi îşi recăpătase darul vederii.

Pe cînd Toby privea minunea grădinii, Jake stătea împreună cu fiul lui pe o pătură, sub un stejar. Tocmai cînd era gata să adoarmă, simți mîna lui Toby în părul lui, dar îşi ținu ochii închişi, bucurîndu-se de apropierea ei, de această intimitate.

În sfîrşit, fără să îşi deschidă ochii, spuse leneş:

– Îmi faci o vrajă, vrăjitoareo?

– Nu, şopti ea, şi vocea i se auzi aproape de

urechea lui. Pun doar o coroană pe capul unui rege coborît printre oameni.

Deschise un ochi şi îi atinse părul, apoi mîna.

– Toby, spuse el, închizînd ochiul din nou, am flori în păr?

– Mda, spuse ea mişcîndu-şi buzele uşor pe gîtul lui. N-am găsit frunze de laur... aşa că am folosit... Se opri. Efectul este... surprinzător.

– Adam e prea tînăr ca să-şi piardă mama, spuse el încet.

– E o ameninţare?

El se ridică într-un cot, pentru a o privi mai bine, în timp ce i se aşeza alături.

– Nu, spuse el simplu, în timp ce îi acoperi corpul dintr-o mişcare. Cînd simţi moliciunea adîncă, respiraţia îi deveni neregulată şi şopti: Cum te simţi făcînd dragoste cu un bărbat cu petunii în păr?

– Brebenei, îl corectă ea, mişcîndu-şi mîinile spre gîtul lui. N-aş face niciodată dragoste cu un bărbat care poartă petunii. Dar brebenei, asta este altceva. Brebenel, zise ea, strecurîndu-şi mîinile spre pieptul lui, apoi spre mijlocul lui şi... Excită-mă!

– Adu-mi aminte să culeg brebenei purpurii, gemu el cînd îşi coborî capul pentru a-i acoperi gura neruşinată cu a lui, şi singurele sunete din

grădină care se mai auziră pentru un timp fură zumzetul albinelor şi micile plescăituri pe care le făcea Adam în somn.

– Jake, spuse Toby în timp ce el îi descheie bluza pentru a-şi îngropa faţa între sînii ei, cred că am auzit clopoţelul de la intrare.

– Nu se poate. Împinse bluza într-o parte, pentru a testa noi tărîmuri ale corpului ei. Nimeni nu ar putea fi atît de nepoliticos ca să ne deranjeze într-o astfel de zi.

Dar tocmai cînd spunea asta, auzi din nou clopoţelul şi oftă cînd se desprinse din braţele ei. Luîndu-l pe Adam care dormea, Toby i-l dădu lui Jake, apoi se ridică să-l urmeze.

În timp ce mergeau, ea începu să rîdă şi, cînd el o privi întrebător, voind să cunoască motivul rîsului ei, ea oftă.

– Jake, ai face, probabil, ceva mortal, dacă te-aş lăsa să deschizi uşa, nu-i aşa?

– De ce să nu deschid uşa? întrebă el surprins.

– Cu flori în păr?

– La dracu', am uitat, spuse el zîmbind. Scoate-le.

– Ce-mi dai? întrebă ea îndepărtîndu-se de el.

Cu Adam în braţe, nu putea face nimic, şi ea se trase înapoi, privind florile violet din părul lui.

Cînd el se îndreptă spre ea amenințător, ea ridică o mînă şi rîse.

– Bine, ai cîştigat. Apleacă-ți capul. Începu să-i culeagă florile din păr, spunînd: Mă iubeşte, nu mă iubeşte...

În timp ce se îndreptau spre casă, mai rămăsese o floare în părul lui. Ea închise ochii, fericită, şi murmură:

– Mă iubeşte!

Îl lăsă pe Jake să meargă spre uşa de la intrare, în timp ce ea îl puse pe Adam în pătuț. În timp ce stătea în lumina palidă a camerei privindu-şi fiul, se gîndi la noaptea trecută, la incredibila apropiere pe care o descoperiseră ea şi Jake.

Nu dormise prea mult nici unul dintre ei. Cînd nu se mîngîiau, studiindu-şi unul altuia corpurile, discutau, studiindu-şi mințile unul altuia.

Dar chiar şi cu intimitatea care avusese loc între ei, Toby ştia că nu putea lăsa lucrurile aşa. Mîine va trebui să îşi înceapă campania din nou şi să continue să se străduiască pînă ce Jake va simți ce simte şi ea.

Dragostea pe care o experimentaseră în noaptea trecută fusese minunată, dar Toby voia şi mai mult. Voia o dragoste care să dureze pentru totdeauna. Voia să rămînă cu Jake, pînă cînd vor fi prea bătrîni ca să mai facă dragoste.

Gîndul de a-şi petrece restul vieţii ei fără el o înspăimînta şi se ruga să aibă tăria de a-şi continua viaţa după ce el va hotărî că a sosit momentul despărţirii.

Dîndu-i fiului ei o ultimă pălmuţă peste fund, se întoarse în cameră, apoi se opri dintr-odată cînd îi văzu pe Lyell şi pe Lynda extrem de stînjeniţi lîngă Jake.

– Lyell, Lynda! spuse ea, surprinsă. Ce drăguţ din partea voastră că... aţi trecut pe aici, zise ea dintr-o răsuflare. Apoi, cînd văzu privirea războinică a Lyndei, ochii ei se îngustară şi spuse:

– Lynda, să nu...

– Ne pare rău că am năvălit aşa, spuse Lyell pe un ton demn, dar Lynda a venit în parc astăzi şi am început să discutăm despre prietena noastră comună, despre Toby. Şi astfel ne-am dat seama cît se poate de repede că nici unul dintre noi nu s-ar putea simţi bine, pînă cînd nu încercăm să facem ceva în legătură cu situaţia ridicolă în care te afli, draga mea.

– Situaţia mea ridicolă... Dar ce... începu ea, întorcîndu-se confuză spre Jake, care ridică din umeri şi îşi clătină capul la privirea ei întrebătoare.

– Sîntem aici pentru că sîntem prietenii tăi, Toby, spuse Lynda, defenisv. Pentru că nu vrei să

te ajuți singură.

– Lynda! zise Toby clătinînd încet din cap. Of, Lynda! Aşezați- vă amîndoi.

Toby se apropie de Jake, încercînd să-i explice ce se întîmplă, dar, cum nici ea nu prea înțelegea, nu era în stare să-l lămurească.

– Toby!

Ea privi spre Lyell, cînd acesta începu să vorbească.

– M-am gîndit la ceea ce mi-ai spus la spital, dragă Toby, spuse el. Şi după ce am vorbit cu Lynda, am ajuns la concluzia că...

– Aşteaptă, îl întrerupse Toby, ştiu ce gîndeşte Lynda, şi greşeşte. Lyell, ascultă-mă...

Dar înainte de a mai putea adăuga ceva, clopoțelul sună din nou.

– Mă duc eu, îi spuse Jake, pe chipul lui citindu-se amuzamentul şi curiozitatea, cînd o lăsă singură cu prietenii ei.

– Lynda, de ce faci asta? întrebă Toby, cînd Jake ieşi din cameră. Am crezut că ne-am înțeles ieri...

Înainte de a continua, Toby auzi voci pe coridor şi rămase uimită cînd îşi dădu seama că doctorițele Mathias şi Janine intraseră în casă.

– Toby, spuse Janine, traversînd camera pentru a-i prinde mîinile. Lynda mi-a povestit cîte ceva

despre situaţia ta şi după ce am vorbit cu doctoriţa Mathias, ne-am gîndit că ar trebui să vin... de vreme ce tu ai încetat să mai vii să mă vezi în mod regulat. Simt cu adevărat că trebuie să vorbim despre asta.

Doctoriţa Mathias o privi pe Toby, scuzîndu-se.

– Îmi pare rău, Toby, am încercat să o opresc. Te rog să îţi aminteşti că, mai presus de orice, nouă ne pasă de tine.

– Da, murmură ea, bineînţeles.

Apoi îşi scutură capul şi ridică tonul vocii nerăbdătoare.

– Şi acum, zise Toby, vrea cineva să-mi spună ce se petrece aici?

Toţi începură să vorbească deodată şi ea nu putu înţelege nimic. Pricepu că voiau s-o ajute într-un fel, dar nici unul dintre ei nu îi spunea clar despre ce era vorba.

– Vă rog! spuse ea precipitat. Vă rog pe fiecare să luaţi loc şi să îmi spuneţi, pe rînd, ce vreţi exact de la mine. Dacă discutăm cu calm, sînt sigură...

– Toby! strigă Jake din coridor.

Toby ridică neajutorată din umeri şi ieşi, ameţită de atmosfera din cameră care părea să fie, inexplicabil, din ce în ce mai încărcată. Se duse lîngă Jake şi îl luă de mijloc, ca să-l privească.

– Ce vor toți ăştia să facă aici? şopti ea grăbită.

– Nu ştiu, mormăi el, dar uită-te.

Ea se aşeză în fața lui şi privi afară pe fereastră, în timp ce el ținea draperiile trase într-o parte. Chiar în față, în parcarea casei lor, era una din cele mai fantastice maşini pe care le văzuse în viața ei. Era lungă şi subțire şi avea roți cu spițe. Scaunul şoferului era afară, deschis, în fața restului maşinii acoperite. Toby se uită să vadă un crin, dar cineva uitase, probabil, să-l pună înăuntru. Oricum, nimic nu fusese lăsat la voia întîmplării. Strălucea în verde, negru şi crom.

– Ce-i asta? şopti ea, şocată.

– E o Isotta Fraschini din 1918.

– Ce-i aia?

– O Isotta Fraschini. Rudolf Valentino avea una exact la fel, spuse Jake, nemaiputînd să îşi rețină rîsul. Dar mai important este faptul că îmi aduce mătuşile.

– Dar... dar, se bîlbîi ea. Ele nu-şi părăsesc niciodată casa. Aşa mi-ai spus tu.

– Aşa e. Dar Dumnezeu e mare şi uite că au făcut-o. Pur şi simplu, nu îmi vine să cred. Am vorbit ieri cu ele şi nu mi-au spus un cuvînt că ar avea de gînd să vină pe aici.

În timp ce maşina parcă aproape, Toby putu

vedea că pe locul şoferului era domnişoara Sophie, iar domnişoara Annabelle şedea lîngă ea, gesticulînd vehement spre casă, în timp ce îşi ţinea pălăria cu o mînă.

Toby şi Jake se priviră unul pe altul resemnaţi, apoi ieşiră pentru a le întîmpina şi a le pofti înăuntru pe cele două bătrîne.

– Sîntem atît de fericiţi că v-aţi hotărît să ne vizitaţi, spuse Toby încet, în timp ce femeile intrară în casă. Dacă vreţi să vă scoateţi pălăriile şi să mă urmaţi în... în camera de oaspeţi, căci nu putea să le invite în sufragerie.

Domnişoara Sophie îşi întoarse capul, cînd auzi voci în spatele casei şi o luă în direcţia aceea.

– Camera asta este perfectă pentru ceea ce am venit să facem, spuse ea peste umăr, în timp ce se îndrepta spre sufragerie, cu domnişoara Annabelle după ea, care murmura vag:

– Ce drăguţ...

Cînd intrară în sufragerie, Lyell tocmai vorbea energic:

– ... dar nu e drept pentru Toby să pună fericirea lui Jake înaintea propriei fericiri. E nobil, desigur, din partea ei, dar de ce să îşi lase nevoile ei pe planul al doilea?

Janine se aplecă spre el, înainte de a putea continua.

– Toby îşi va construi propria ei fericire. Asta nu depinde de nici o altă persoană.

– Egoism, egoism! exclamă domnişoara Sophie, amestecîndu-se în discuţie. Oamenii nu pot trăi egoist. Amîndoi vorbiţi de fericirea lui Toby şi, bineînţeles, că toţi sîntem preocupaţi de asta, dar cum rămîne cu Jacob? Nu merită şi el puţină fericire?

– Păi, tocmai fericirea lui Jacob este lucrul care o interesează cel mai mult pe Toby, sări Lynda. De asta sîntem aici. Lyell şi cu mine i-am spus...

– Cred într-adevăr că asta e ceva despre care eu şi Toby ar trebui să discutăm în particular, spuse Janine vehement.

– Jake a spus...

– Toby mi-a povestit...

– Cînd Lynda a telefonat...

Toby privi în jur, confuză.

Lynda şi Lyell stăteau pe sofa, discutînd în contradictoriu cu Janine, care se agita de colo-colo, prin cameră. Domnişoara Sophie stătea pe scaunul lui Jake, gata să se confrunte cu oricine ar fi ascultat-o. Iar domnişoara Annabelle şi cu doctoriţa Mathias păreau să aibă o discuţie calmă, într-un colţ.

Dintr-odată ea simţi o mînă pe umăr. Se în-

toarse şi îl văzu pe Jake ducîndu-şi un deget la gură şi gesticulînd spre uşă. Nimeni nu păru să observe cînd cei doi părăsiră camera.

Cînd ajunseră în siguranţă în biroul lui, Jake închise uşa şi se aşeză în dreptul ei, aruncîndu-i o privire semnificativă.

– E drept că am spus că mi-ar plăcea să îţi cunosc prietenii, spuse el sec, dar nu mă gîndeam la o invazie. Mă gîndeam la ceva mai tradiţional, ca, de pildă, o cină plăcută împreună. Rîse amuzat. Şi acum, ai vreo idee despre ce este vorba?

– Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea slab. Lynda a venit ieri şi... am vorbit despre mama ei şi despre prietenie, dar nu mă aşteptam nicidecum la aşa ceva. M-a întrebat cînd am de gînd să plec de aici şi lucruri obişnuite despre Adam. Asta-i tot ce am discutat.

El rămase tăcut pentru un moment.

– Ce i-ai spus? Văzînd că ea îl priveşte nedumerită, adăugă: Despre plecare. Cînd i-ai spus că ai de gînd să pleci?

Vocea lui era aspră şi ea distinse un pic de mînie, care o surprinse.

– I-am spus doar că o să las ca lucrurile să depindă de tine. Că voi pleca atunci cînd vei voi tu.

– Şi de asta crede ea că dai cu piciorul la fericire aşteptînd decizia mea? El se apropie strîngîndu-şi pumnii, în timp ce vocea îi deveni mai puternică. Şi i-ai spus şi preţiosului tău prieten Lyell acelaşi lucru?

– Preţiosul meu prieten! spuse ea accentuînd cuvintele. Al meu? Atunci ce caută domnişoara Arsenic şi domnişoara Dantelă aici? Ele de ce au venit? Evident că şi ele cred că tu îţi sacrifici fericirea pentru mine.

Ea se apropie, privindu-l războinic.

– Cu ce drept spui despre prietenii mei că sînt ciudaţi?

– Dar tu, n-ai fost tu aceea care le-a numit „adorabile"? o imită el. Apoi, ridicînd vocea, spuse: Am ştiut dintotdeauna că mătuşile mele sînt ciudate. Se întoarse şi îşi trecu mîna prin păr, frustrat. Şi nu ştiu de ce au venit aici. Şi ele m-au întrebat cît vei mai sta cu mine, cînd am vorbit ieri.

– Şi tu ce le-ai spus? întrebă ea aspru.

– Le-am spus că depinde de tine, zise el, gesticulînd exasperat.

Ea se îndreptă spre el şi îi prinse braţul furioasă:

– Deci ei aveau dreptate, îi strigă ea în faţă. Cine crezi că eşti? Ce te face să crezi că vreau

să fac un asemenea sacrificiu pentru tine? Tu... tu...

– Toby, spuse el surprins, privindu-i trăsăturile furioase ale feței. Toby, tu țipi acum, ești furioasă, dar... am avut o discuție sinceră.

Ea îl privi ca și cînd ar fi fost nebun, apoi, dintr-odată, zîmbi.

– Am avut, nu-i așa? Nu cred că ne-am mai certat pînă acum. Și știu că nu mi-am pierdut niciodată calmul. Rîse. Întotdeauna e atît de amuzant?

– Nu, zise el, așa că nu o s-o facem prea des. Fața lui deveni serioasă. Toby, tot gunoiul ăsta în legătură cu sacrificiul...

– Da, am uitat de asta, spuse ea, apoi se încruntă. Jake, am să plec cînd vei hotărî tu. Nu vreau să rămîn dacă-ți stau în drum.

– Cum poți... explodă el, apoi se opri, se strîmbă și continuă calm: Cum poți să vorbești despre plecare, după noaptea trecută?

Ea văzu cît se simțea de rănit și se sprijini de el, frecîndu-și bărbia de pieptul lui.

– Noaptea trecută a fost minunat, dar cît poate dura un lucru ca ăsta?

El îi prinse capul între mîinile sale și o privi.

– Pentru totdeauna, Toby, șopti el cu vocea răgușită de emoție. Pentru mine, va dura pentru

totdeauna. Şi acum, depinde de tine.

– Jake, spuse ea, cuprinzîndu-i şi ea faţa, dacă asta înseamnă că tu mă iubeşti, atunci şi eu te iubesc. Te iubesc de atîta timp şi eram gata să... explodez de nevoia de a ţi-o spune.

Îşi sprijini bărbia de pieptul lui.

– Îmi era frică să nu-mi spui să plec.

El o cuprinse în braţe, trăgînd-o strîns la pieptul lui.

– Asta nu se va întîmpla niciodată, scumpo. Nu ştii că dacă ai pleca, ai lua cu tine tot ce am mai bun? Voiam să-ţi spun de luni de zile ce simt pentru tine, dar îmi era frică să nu te sperii. Inspiră adînc, dureros. Mi-am controlat fiecare mişcare, pentru că îmi era frică să nu greşesc şi să pleci.

Ea scoase un sunet, un amestec între rîs şi geamăt.

– Şi eu înnebuneam, încercînd să găsesc o soluţie ca să rămîn. Îşi trecu mîinile, posesiv, peste spatele lui. Vrei să ştii ce am crezut despre noaptea trecută?

El o privi cu sprîncenele ridicate şi ea rîse scurt.

– În afară de asta. M-am gîndit la monologul ăla febril la care te-am supus cînd m-ai întrebat dacă m-aş căsători cu tine. Cel despre eroi.

Ea se opri, cînd îşi dădu seama, şocată, cît de demult părea să se fi întîmplat totul.

– Încă nu ştiu cine sînt aceşti faimoşi eroi ai lumii... oricum, sînt gata să-i pun sub semnul îndoielii, spuse ea generos, apoi îşi ascunse faţa şi adăugă încet: Dar după ce am început să te cunosc şi... să te iubesc, am învăţat ceva mai important. Că mai sînt şi alţi eroi, eroi de fiecare zi, eroi care nu sînt niciodată recunoscuţi. Oameni ca tine, spuse ea, încercînd să îl mîngîie, care fac fapte eroice în fiecare zi, nu pentru glorie, ci pentru că aşa sînt ei.

– Toby! şopti el deodată, cu vocea tremurată de o puternică emoţie, asta este prea mult. Eu n-am... nu...

Ea îi puse o mînă pe buze.

– Nu, ştiu că nu te gîndeşti la tine în felul ăsta. Şi nu voi încerca să te conving. Îi mîngîie buzele care tremurau sub degetele ei. Dar nu încerca să mă convingi că nu eşti, pentru că... ştiu adevărul.

În timp ce el mormăi ceva, aplecîndu-se pentru a-şi opri tremuratul buzelor, dragostea dintre ei căpătă din nou cale liberă şi avură nevoie de cîtva timp pentru a reveni la realitate.

Ceea ce îşi împărtăşiseră în birou avea să rămînă ceva preţios pentru amîndoi, pentru tot res-

tul vieții lor; totuşi, puțină reținere îşi făcu loc în gîndurile lor şi Jake o privi, în timp ce stăteau împreună în fotoliul de piele.

– Ai vreo idee de ce toată lumea asta se află în sufrageria noastră? întrebă el.

Ea rîse.

– Cred că au venit să ne salveze căsnicia. Lyell şi Lynda ştiu amîndoi că te iubesc şi că nu vreau să te părăsesc.

– Şi mătuşile şi doctorița Mathias ştiu cît de mult însemni tu pentru mine, spuse el rîzînd.

– Am sentimentul că petrecerea asta surpriză a fost regizată de Lynda. Ar fi bucuroasă să ştie că, deşi nu am ascultat discuțiile, vizita lor a jucat totuşi un rol important. Îşi scutură capul. Dar nu contează, şopti ea sprijinindu-se de el oftînd... Mi-a plăcut discuția noastră, chiar dacă n-a fost necesară. Îi prinse capul şi îl trase înăuntrul bluzei ei. Mă gîndesc că ar trebui să avem cel puțin una ca asta în fiecare săptămînă.

– Chiar crezi că e necesar? întrebă el.

– Sigur, spuse ea zîmbind inocent. Dacă te îndoieşti, aminteşte-ți cum te-ai simțit cînd cearta s-a terminat şi am făcut pace.

– Înțeleg ce vrei să spui, şopti el. Apoi, cînd ochii lor se întîlniră, el îşi coborî gura pentru a-i

acoperi buzele cu ale lui, şi încercară din nou să-şi astîmpere foamea, care nu fusese niciodată potolită cu adevărat.

Ceva mai tîrziu, domnişoara Annabelle Hammond părăsi sufrageria şi o luă razna pe coridor, căutînd toaleta doamnelor. Cînd văzu o uşă la dreapta, o deschise încet, apoi se opri, trăsăturile ei delicate transformîndu-se într-o grimasă de uimire, cînd văzu ce se întîmpla în cameră.

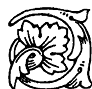
După ce oftă surprinsă, zise doar „Oh, Doamne“ şi închise uşa în urma ei, întorcîndu-se în sufragerie cu un zîmbet entuziast.

– Surioară, n-ai să mă crezi...

Jake nu uită niciodată privirea aceea surprinsă, cînd o văzu pe Toby intrînd în cameră. O întîlnise cînd era încă un copil şi o văzuse devenind o femeie frumoasă. O încurajă să facă ceva cu talentul ei special pentru copii şi fu alături de ea, cînd îşi luă diploma în terapie fizică.

Nu i-a fost frică niciodată că ar putea evolua într-o direcţie care să o îndepărteze de el, pentru că o văzuse zi de zi, aproape de el, pînă cînd deveni o parte din el, fizic şi mental, o parte care, dacă ar fi fost îndepărtată, ar fi distrus totul.

Toby continuă să îl considere pe Jake drept omul care o scosese din întuneric şi o adusese la lumină. Nu putea face niciodată destul pentru a-i dovedi dragostea, chiar dacă, aşa cum spusese, a avut grijă ca, din cînd în cînd, să se certe energic. Chiar şi cînd cei trei copii ai lor crescură şi îşi aduceau propriii lor copii în vizită la ei, Toby era încă ironizată în legătură cu Făt-Frumosul ei. Dar ei nu îi păsa de asemenea ironii. Avea tot ce îşi dorise în viaţă şi ştia care era adevărul. Pentru că, să ştiţi, ei au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţe.

Sfîrşit